

БЮЛЕТЕНЬ

Т.П. ОУН(В.Б.)

Ч. 1 /63/

Січень-Лютий, 1965

Рік XIII

В ДЕНЬ РІЗДВА ХРИСТОВОГО

Дорогі Друзі,

Коли холодний грудень скорочує захмарені дні й знесилює благодатне сонце, коли під сірим небосклоном краєвид застелений покривом білого снігу, а лютий мороз сковує землю твердою грудю і стинає в кригу води річок та потоків, тоді – здається – мертвіє все життя, холодом мерзне навіть надія...

Таку холодну зимову пору переживає тепер український нарід. Закута ворогом українська земля, покрита соромом неволі, знівечене на ній вільне життя. Ворог насильством і лютим терором нищить саму думку про волю і змагання до кращого життя. Якби під покривом холодного снігу костеніє надія на прихід радісних днів майбутнього...

Доля кинула нас на чужину, але і тут приходить нам зустрічати крижаний холод байдужности до змагань українського народу і до наших зусиль допомогти Україні в її важкій боротьбі за Волю. Добро, Правда і Справедливість, яких ми шукаємо, це немов розпучливий згук скрипучого снігу під чоботом твердо крокуючої забріханости з облудою в холодну, морозну, зимову пору...

Коли найбільший холод натискає на замерзлу землю, коли серед природи никнуть навіть позначки життя, якраз тоді, одного морозного зимового вечора з усіх сторін доноситься радісний оклик:

Христос Родився!

Тоді відроджуються сили і в серці росте надія. Сам Бог зійшов на землю, щоб перемогти зло, а людям об'явити Правду. Хоч Він за те прийняв терпіння, переслідування, муки і смерть, але потім таки досягнув перемогу! Його Правда затріумфувала так, як весняне тепло сонця над холодною зимою, як світло дня над темрявою ночі. Народження Ісуса-Правди вказує, що зло не вічне! Неправда буде зломана, насильство минеться, а неволя українського народу таки закінчиться!

Друзі! Після народження Ісуса, заки Правда перемогла, Його чекали труди, терпіння і смерть. Правда, якій ми присвячуємо своє життя і бажано її перемоги, вимагає теж і від нас трудів, посвяти і жертви. Не жалуймо їх, а народжений Ісус Христос додасть нам сили видержати в боротьбі й перемогти!

Зі Святком Різдва Христового та Нового Року вітаємо Вас і все українське патріотичне громадянство, яке разом з Вами несе на чужині тягар праці і боротьби за краще майбутнє українського народу, а новонароджений Ісус Христос хай дасть Вам сили добитися перемоги нашої Правди, а цю перемогу святкувати на рідній, вільній землі!

Христос Раждається!

Тереновий Провід
Організації Українських Націоналістів
у Великій Британії

НОВИЙ РІК - НОВІ ПРОБЛЕМИ І ЗАВДАННЯ

Минулий, 1964 рік, був роком великих напружень, що пронизували життя української еміграції. Це також був рік великих несподіванок та пов'язаних із цим змін в міжнародному політичному світі. Необійшовся той рік і без того, щоб записатися своєрідними фактами в життя поневолених Москвою народів. Під тиском цього, що відбувалося у світі зокрема в другій половині 1964 року, багато людей з деякою нетерпеливістю очікували на новий, надіючись, що в 1965 році вони будуть мати кращі можливості впорядкувати свої політичні та господарчі справи.

Стоячи сьогодні на порозі нового року нашим обов'язком буде пригадати собі зпершу чергу те, що відбулося у нас в минулому. Цю пригадку треба зробити по відношенні до різних ділянок нашого організаційного життя, політики на внутрішньому відтинку, діяльності на чужині, роботу і стан на суспільно-громадському, церковно-релігійному, культурно-освітньому, видавничому й господарчому. Ця пригадка дасть нам можливість кращого погляду в період, а перехід нашої праці з одного року в другий буде мати свою тяглисть у сповнюванні завдань.

Майже цілий 1964 рік проходив на відтинку нашої Організації під вражінням цих рішень, що їх прийняла Шоста Конференція ЗЧ ОУН при кінці 1963 року. В тій цілі Провід ЗЧ ОУН опублікував Постанови тої Конференції окремою книжечкою і з додатком Устроєвого Правильника, прийнятого тою Конференцією розіслано Постанови в терен для цього, щоб члени і симпатички ОУН з ними запізналися та здійснювали їх в своїй щоденній праці. Факт цей є важливий настільки, наскільки ЗЧ ОУН, після багатьох років посиленої дії, мали змогу переглянути багато важливих справ та подій, а своїми Постановами дати членству як напрям так і духову й політичну основу для дальших зусиль.

Згідно з цим на поодиноких теренах організувалися відправи та сходки, поїздки членів Проводу ЗЧ ОУН, курси та наради, спрямовані на це, щоб на основі Постанов Шостої Конференції ЗЧ ОУН виробити плани дії для поодиноких організаційних секторів. На нашому терені перебував на протязі одного місяця Кадрово-Організаційний Референт Проводу ЗЧ, а згодом відпоручники Служби Охорони. Ми відбули понад сорок відправ по станицях і перевели два курси - один для працівників Служби Охорони, а другий для Референтів і Виховників Юнацтва ОУН. Незалежно від цього члени ТП перевели в терені 12 відправ по станицях, що разом спричинилося до пожвавлення організаційної праці на різних шаблях та відтинках, а рівночасно підготувало ґрунт під нашу працю в майбутньому.

Коли ходить про дію української еміграції в загальному, то в 1964 році найповажнішим впливом її сили було відзначення 150-Річчя з дня народження Тараса Шевченка, поета, пророка й пробудителя українського націоналізму. В усіх країнах поселення української еміграції відбувалися масові здви́ги, маніфестації, академії, концерти, виставки творів Шевченка і про Шевченка. Такий здви́г теренового характеру й багато імпрез льокального засягу відбулися на нашому терені, в яких брали участь тисячні маси українських патріотів. Найповажнішою подією в цій справі, найширшою маніфестацією прив'язання українців до свого пророка і духового інспіратора стало відкриття пам'ятника Шевченкові у Вашінгтоні, в якому взяло участь около 100, 000 українців та чужинців.

Два місяці пізніше українська еміграція вшанувала з небувалою повагою трагічну смерть Провідника ОУН, сл. п. Степана Бандери, який згинув з руки московського агента в дні 15-го жовтня, 1959 року. Теренові зібрання, здви́ги, маніфестації, окружні і льокальні академії відбувалися в кожному більшому скупченні українців. З тої нагоди клітини ОУН поширили в різних місцелостях багато тисяч летючко та іншої друкованої літератури. Українське громадянство зі сльозами в очах і з завзяттям на устах згадувало постать безсмертного Провідника, якому доля судила відійти від нас в часі, коли його українська нація найбільше потребувала.

Маніфестації політичного характеру, що входили в програму вшанування пам'яті Провідника Степана Бандери, відбулися в Лондоні, в Боні, у Торонті і в Нью Йорку. Цими маніфестаціями і розповсюдженням летючок та спеціальних чужомовних циклостилевих видань про злочини Москви на Україні українці у Вільному Світі ще раз заманіфестували виразно волю свого народу до самостійного державного життя і бажання продовжувати боротьбу за це аж до переможного кінця.

В часі, коли українська еміграція відзначувала Тараса Шевченка, московсько-більшевицькі сатрапи влаштували у скандинавських країнах "виставку" своєї "приятності" та "коекзистенціоналізму", в якій головну роль виконував Нікіта Хрущов, тодішній секретар ЦК КПРС і голова московсько-більшевицького уряду на Кремлі. Об'їзджавши скандинавські країни він зударився з дією нашої Організації, яку проводив тоді в цих місцевостях Голова ЦК АБН Ярослав Стецько при допомозі скандинавських студентів та емігрантів балтійських народів. Зудар Хрущова з акціями Ярослава Стецька був такий сильний і безпосередній, що московсько-більшевицький сатрап не витримав, а своїми наскрізь нахабними й провокативними виступами та поведінкою виявив дійсну суть душі московського імперіялізму, убраного в червоні шати збанкрутованого комунізму. Відгомін цього удару прокотився широкою хвилею по цілому т. зв. СРСР і в світовій пресі. Від закінчення минулої світової війни, ця акція стала одною з найбільших у своїх позитивних наслідках для української визвольної справи.

Поважне значення для скріплення наших впливів у Вільному Світі мав також виступ ген. Д. Айзенгауера та інших визначних особистостей з рядів республіканської і демократичної партій на Шевченківських Урочистостях у Вашингтоні. Багато чужинців, а зокрема британці були навіть здивовані до певної міри цим фактом і говорили, що наша позиція в США є надзвичайно сильною. Поважна частина британської і чужинецької преси попала в паніку, коли у передвиборчій кампанії у США сен. Голдвотер, кандидат на Президента США від республіканської партії, видвинув у своїй програмі справу визволення поневолених народів, а між цими народами назвав також українців. Голдвотер програв у виборах, однак справа визволення поневолених народів залишилася такою як один з домінуючих факторів у міжнародній політиці.

В місяці листопаді ця важливість української національної справи продемонструвалася переможно на конференції АПАКЛБ в Тайпею, де одностайно прийняття резолюцій про засудження московсько-більшевицького імперіялізму та заклик до антикомуністичних рухів світу об'єднатися в одну світову організацію для боротьби з московським і китайським імперіялізмами говорить дуже виразно про силу голошених нами ідей та про значення України і її визвольно-революційної боротьби в теперішній міжнародній ситуації.

Цих кілька найважливіших фактів та моментів не висчерпують всього того, що було зроблене в минулому році на різних відтинках нашого національного життя і боротьби. Бо крім внутрішньо-організаційної роботи в сітці ОУН, праці на зовнішньому відтинку, кожна з установ та організацій, що діють в співзвучності з ЗЧ ОУН, старалась також зробити багато корисних діл, щоб посунути справу визволення України до переду. Широко закреслена і успішна робота розвивалася на відтинку молоді, в рядах СУМ-у, у студентських організаціях та в ідеологічних гуртках, в установах суспільно-громадського й політичного характеру, у видавництвах і спілках господарчого характеру. Вичисляти все це майже неможливо, однак наші члени, симпатичні та прихильники в мужеських і жіночих клітинах ОУН про це є поінформовані, бо якраз вони були у багатьох відношеннях тою силою, яка керувала всюю тою широкою роботою, укладала плани і їх здійснювала.

В минулому році в декотрих місцях виявлялися також тенденції слабости. Найбільш яскраво ця слабкість наша заманіфестувалася в декотрих середовищах опортуністичного напрямку у т. зв. бажанні нав'язування діалогів з представниками московсько-комуністичної влади на Україні, яку наші опортуністи запозичили від т. зв. прогресивних кругів на Заході, в полоні яких вони перебувають. Ця тенденція була в скорому часі піддана московсько-більшевицькою агентурою через відоме усім самозапрошення "культурних" діячів України на Шевченківські Імпрези до США.

Однак здецидований виступ нашої і прихильної нам преси попередив ширші круги еміграції про ці небезпеки, які виринають для нас з безкритичної постави до "прогресистських" тенденцій та "братання" з цими діячами "української культури", які становлять собою експозитуру московської влади на Україні. В наслідок цього поодинокі випадки прояву радянським тенденцій стали ізольовані, а в декотрих випадках – навіть переборені. Але факт вияву цих тенденцій повинен залишитися в нашій увазі на майбутнє, зокрема тому, що цими тенденціями є сплетеною на до певної міри політична думка декількох середовищ, а пропагаторами орієнтації на "радянську" Україну є люди, що займають провідні становища в цих середовищах. Поважна частина цих людей є zatrudнена в різних інституціях т. зв. "приватних чинників" і повністю солідаризуються з політикою своїх хлібодавців, не числячись з думкою української еміграції і не звертаючи уваги на протилежні погляди навіть членів та симпатиків цих середовищ, до яких вони формально належать.

Це коротке зіставлення важливіших справ і подій, що мали місце в минулому році, повинно враховуватися при дальших плануваннях і роботі. Ситуація на внутрішньо-українському відтинку є для нашої Організації зобов'язуючою і вимагаючою, а згадані нами успіхи на зовнішньому відтинку є також достатньо переконувачими у ставленні дальших цілей, в організуванні та веденні акцій.

На внутрішньому відтинку позиція нашої Організації сильно скріпилася тим, що наші становища до біжучих подій, наша концепція боротьби з ворогом, ідейність членства ОУН, свобода від зовнішніх впливів та радикальність у цілях і методах знаходять прихильну поставу з рамен широких кругів українського політичного світу. Фактично, сьогодні 34 ОУН є тою одинокою українською політичною силою, на яку орієнтуються не лише членство, прихильники і симпатик ОУН, але і певна частина колись активних прихильників інших середовищ. Цю справу повинен мати на увазі кожний член і симпатик ОУН, а своєю щоденною поведінкою, роботою на громадському, культурному чи політичному відтинках ці впливи нашої Організації повинен поширювати й поглиблювати.

Членство ОУН повинно ще більше придержуватися організаційної дисципліни і виявляти ще більші зусилля у праці на всіх відтинках. Найбільшою і найпевнішою запорукою успіхів є, власне, ідейність і дисциплінованість, які породжують підприємчивість і працьовитість, а цілому рухові надають цілеспрямованості і прецизності у цілях та в щоденній конкретній роботі. Реалізуючи свої щоденні завдання, ми повинні прямувати до охоплення своїми впливами якнайбільшої кількості людей і до якнайповнішого використання національної свідомості, запалу й здібностей кожної людини. В цих намаганнях до розросту на задній план повинні відійти всі персональні анімозії, упередження чи конкуренція між членами ОУН, та виростаючий на цьому тлі секціоналізм, який видно в декотрих клітинах. Зanedbanня в роботі, неспівмірна з обов'язками члена поведінка, недотримання чи zanedbanня в роботі і т. п. повинно полагатися виключно внутрішньо-організаційним порядком, а не бути притокою для поразок на очах загалу громадянства, яке розуміє, що член ОУН мусить бути людиною взірцевою у поведінці і в праці. Скріплення персональної, загальногромадської, суспільної і організаційної дисципліни є основною передумовою до здійснення цих завдань, що стоять і будуть стояти перед нашою Організацією.

В майбутньому, як і в минулих роках, наша увага й зусилля повинні спрямовуватися в таких кількох головних напрямках:

- а/ на вдосконалення, розбудову і поширення організаційної мережі ОУН та на приєднання для Організації і її завдань широких кругів організованих симпатиків і прихильників, з поміж яких зможуть рекрутуватися члени;
- б/ на ідеологічно-політичний і практичний вишкіл членських кадрів, щоб кожний член ОУН, без уваги на його формальну освіту, працю і фах міг виконувати в Організації і на зовні різні завдання, стаючи пропагандистом, організатором і провідником для загалу суспільства;
- в/ на вдержання і дальшу розбудову громадського, культурного, наукового й господарчого секторів, як підвалини національного життя української спільноти у вільному світі та середника для політичної і революційної боротьби за УСРГ;

- г/ на посилення нашої роботи на відтинку молоді в загально-освітній, ідеологічній і політичній ділянках, щоб підготувати її до загально-національних і організаційних завдань;
- г/ на широку, консеквентно проводжучу дію на чужинецькому відтинку по лінії поширення чужомовних видань, затіснювання зв'язків і приєднування прихильників українській визвольній справі.

Головну роль в цьому відіграватиме якість членства під ідейним, освітнім і організаційним аспектами та всестороннє, розумне і послідовне використання членського потенціалу в роботі на різних відтинках.

Подаючи ці справи під Вашу увагу, ми надіємося, що члени ОУН зрозуміють їх важливість, а своєю поставою до них у майбутньому дозволять нашій Організації виз'язуватися із своїх великих завдань. В новому році ми закликаємо до дружності, до побратимства по ідеї та чинах, і до працьовитості. Кріпим свої духові сили; жиймо візією Самостійної Соборної Укравінської Держави; виявляймо свій патріотизм у чинах; шукаймо ворога і биймо його; плекаймо дружність і побратимство; держім високо Прапор ОУН, на якому видніють прізвиська тисячів найкращих Синів і Дочок українського народу, Ваших Друзів, які згинули під прапором ОУН у боротьбі з ворогами України; вслухуймося в душу українського народу, думаймо про тих, що є запероторені Москвою у концтабори та в льохи КГБ, і про тих, що караються в московсько-большевицькому ярмі, а які є Вашими батьками і матеріями, сестрами і братами, Вашими доньками і синами, або дітьми Ваших дітей; пам'ятаймо про зміст членського приречення, а тим сповнитимемо свої національні й організаційні обов'язки. Дбаймо про ясність і гостроту нашої політичної думки, про самовідданість у праці на кожному відтинку, а кожне завдання, доручення чи обов'язок повняймо так, як би це було для нас, наших родин чи дітей.

Це є наш клич до всіх членів, симпатиків і прихильників ОУН. Підхопіть його й крізь свою працю та життя передайте Вашому довікілью!

-----:-----

МОСКОВСЬКА АГЕНТУРА ТА НАШІ ЗАВДАННЯ

Останніми роками далось завважити на нашому терені посилену дію ворожої агентури, скеровану проти українського організованого життя. Це стало настільки очевидним, що навіть люди, які сумнівалися в можливість такої дії, почали її бачити. З огляду на актуальність тої справи, ми постараємося проаналізувати коротко стан і подамо певні вказівки для членства на майбутнє.

Пічнемо нашу статтю від загально поширеної думки про те, що "життя це боротьба". Цей вислів відноситься так до поодиноких людей, як і до народів-націй. Кожна нація старається всебічно розвивати своє життя, не звертаючи часто уваги на те, які будуть з цього наслідки для інших націй. Вправді, сьогодні чуємо у світі багато думок про обов'язки людини супроти людства, але коли приглянемося практичній роботі цих людей, що такі думки висловлюють, то переконаємося, що вони є послідовниками цього лише настільки, наскільки це є корисним для них чи їх народів. З хвилиною, коли ці думки суперечать якомусь інтересові їх народу, то вони не вагаються з них резигнувати. Буває багато виїмків, але це не має ширшого значення. Для прикладу, що так є, пригадаймо собі довголітнє побороювання державної системи в Іспанії, яку називається "диктаторською" з рівночасними намаганнями знайти "модус вівенді" із ще гіршими диктаторськими системами московського та китайського комунізмів. Подібних прикладів можна навести більше.

В житті державних народів, в їх боротьбі за існування величезна роль припадає армії в часі війни, а для розвідки постійно. Армія входить в дію під час війни, а розвідка веде скриту війну постійно. Немає на світі двох навіть найбільш заприязнених держав, яких розвідки не воювали б між собою. І так, як в армії наступають моменти спільної дії з арміями других народів проти спільного ворога, так само трапляється і між розвідками. Однак навіть у випадках спільної дії розвідок проти одного ворога, внутрішні змагання і боротьба між ними повністю не припиняється. Прикладом для цього може послужити минала Світова війна, коли розвідки Аліантів співпрацювали між собою в боротьбі проти гітлерівсь=

кої Німеччини, але в цьому ж часі діяли також проти себе, рекрутуючи агентів і монтували сітки для майбутніх потреб.

Ворог України вживає на відтинку боротьби з нами армію і розвідку, яку ми привикли називати агентурою. Треба пам'ятати, що деколи робота агентури може приносити ворогові більші успіхи, як цілі дивізії війська. В обороні перед дією ворога і в просуванні наших національних інтересів ми також повинні вживати і використовувати розвідку, щоб цим розкривати дію ворога, його плани й заміри.

Державні народи дають своїм розвідкам всесторонню піддержку. Один англійський купець заявив недавно, що жоден патріотично наставлений англієць не може відмовитися допомагати в разі потреби своїй розвідці. Це він уважає справою честі.

Не так ці справи стоять у нас, де справу розвідки ставиться часто як щось, що для традиції треба продовжувати, але краще відсунути на останнє місце. Це можна пояснювати до певної міри тим, що будучи на протязі років об'єктом зацікавлення чужих розвідок, у нас витворилася своєрідна відраза і призиризм до тих, хто цим ділом займається. Це є цілком оправдане, коли ходять про розвідку для чужих, однак ми не можемо уявити собі успішного ведення боротьби без відповідно поставленої розвідки і контрозвідки. Трапляються між українцями деколи навіть такі курйози, що до особи, про яку знається як про працівника чужої розвідки /не московської/ декотрі люди ставляться з респектом і пошаною, а працівника нашої безпеки недобачають.

Щоб праця Органів Безпеки була успішною, вона мусить спиратися на співпрацю Провідного Активу Організації, всього членства і всіх ідейно здорових членів українського суспільства.

Напевно, що історія дії московської агентури на відтинку українського організованого життя тягнеться ще від цих часів, коли сюди почали напливати масово українські поселенці. Тоді прибули також старанно замасковані агенти з дорученнями вростати в українське життя, щоб колись, на відповідний знак з центру, розпочати дію. Але в перших роках нашого поселення тут обставини для дії агентури були доволі несприятливі. Люди мешкали в таборах, себе постійно бачили та пізнавали, а всякі зустрічі з невідомими скоро запримічувалися. Згодом, коли люди перейшли з таборів на приватне життя ці можливості покращали, однак до цього часу ОУН встигла охопити своїми впливами більшість громадянства і не допустила до цього, щоб наше організоване життя стало іграшкою в руках московської агентури. Московська агентура була також свідомо цього, що ОУН має свої Органи Безпеки з певним досвідом, яких завданням є слідкувати за ворогом і поборювати його. Інша справа була з цими агентами, які осіли в інших організаціях і мали свобідніші можливості руху. Тому не дивно, що по якомусь часі з нашого терену зачали зникати люди, які займали антибольшевицькою роботою, а згодом опинилися в СРСР. Головна ціль їх виїзду і вияву полягала в тому, щоб цим переконати українців, що вони не мають потреби лякатися сов'єтського союзу, бо коли там нічого не сталося таким принциповим антикомуністам як Вербицький, який написав і опублікував гостру книжку проти цього "союзу", то чому інші мали б лякатися. Але і цей засіб не вдавсь. Москвини переконалися, що не тільки страх, але щось інше здержує українців від повороту на "родину" чи від дії на "користь родини".

Тоді зачали видаватися газети і поширювати : летючки та "звернення", в яких пропагується економічно-господарські досягнення на Україні. В цю саму скрипку зачала грати агентура, надіючись, що ці справи будуть сприйматися безкритично, а коли до цього додасться ще троха сантименту – одну дві пісеньки через радіо, то люди "посунуть" домів. Однак і ця затія не дала бажаного успіху. За малими виїмками, охотниками на поворот ставали старі або хворі одиниці. Тоді знову наступає зміна. Ціла акція ведеться під кличем "культурних зв'язків". Емігрантів називається "братями", похваляється їх культурну роботу, завзивається до полеміки, вини знанням і досвідом, а на чужину висилається ряд спеціально підготованих агентів – поетів, журналістів, письменників, які шукають персональних контактів. Члени московських амбасад також нав'язують контакти, використовуючи для цього зібрані перед цим відомості, а коли пострібно, то навіть членів родин поселених тут українців, яких московсько-більше-

вицькі органи в ССРСР заставляють посередничати в таких випадках. На нашому терені цими справами займався Олександр Н. Грицай, якого діяльність стала здемаскована публічно завдяки тій співпраці, яку члени ОУН і неорганізовані українці подали Органам Безпеки.

Ми не маємо можливостей розписуватися широко про ці справи, а тому обмежуємося до сказаного й до пороблення відповідних висновків. Кожний член ОУН і кожний свідомий та політично вироблений українець повинен пам'ятати, що большевицька Москва буде завжди докладати максимум зусиль і старань, щоб спараліжувати на чужині дію нашої Організації і всього організованого життя, використовуючи для досягнення тої цілі найбільш вирафіновані і замасковані відповідно методи. Нашим завданням є ці методи вчас розкривати, а дію агентури розкривати й параліжувати. Натиск ворога буде йти в різних напрямках – на індивідуальних осіб, на українські установи, на Організацію та її провідних членів, на весь український самостійницько-визвольний рух, на британських прихильників України, на чужинецьку пресу, кореспондентів і т. д. Вже тепер у Києві видається англomовний додаток до "Вістей з України", який напевно розсилається до чужинців, щоб у цей спосіб параліжувати дію і вплив нашої англomовної літератури. Вже були роблені спроби ангажування чужинецьких мистців, наших прихильників, у роботі для сов'єтського союзу, за яку їм обіцялося великі грошеві винагороди й т. п. Ворог старається поширити свою замасковану, підривну роботу на всі ці відтинки, на яких проявляється дія української еміграції.

Наша чуйність на дію ворога мусить загостритися, а наша робота на відтинку боротьби з ворогом посилитися. Ми не сміємо зружуватися лише до самооборони. Боротьба мусить мати також наступальний характер.

Під цими оглядами ми подаємо під увагу певні справи, що їх треба мати постійно на увазі. Всесторонньо і ґрунтовно перевіряти ті особи, яких мається на приміті ангажувати до праці в центральних установах. Не дозволяти, щоб на різних імпрезах право фотографування мав кожний, хто захоче. В організованому житті зберігати строґі засади конспірації, не вживати і не користуватися без особливих потреб магнетофонами чи іншими подібними апаратами. Відправи та курси, зокрема організаційні, організувати при найточніших правилах конспірації. Пильнувати архіви та адресарі, зокрема адреси наших провідних людей та їх картотеки повинні зберігатися в суворій таємниці. В звідомленнях не розкривати всіх таємниць, а подавати лише конечні інформації та відомості. Принагідних осіб не вводити і не водити по всіх приміщеннях установ. Всякі підозрілі моменти і людей зголошувати. Інформувати загаль про випущені нами відомості про дію ворожої агентури, поширювати нашу пресу та літературу.

Це ті найбільш елементарні справи й засади, про які треба постійно пам'ятати. Зокрема про це повинні дбати всі провідні члени ОУН. Ми є членами Організації, яка стоїть в авангарді безкомпромісової боротьби з відвічним ворогом України і цей факт зобов'язує нас до безкомпромісової постави супроти ворога. На всі затії ворога відповідати ударами, а ці удари завдавати йому нашою працею на різних відтинках.

Хай цих кілька рядків стане нам пригадкою і стимулом на майбутнє, і заклик до постійної і всесторонньої співпраці з Органами Безпеки!

-----:-----

ЩЕ ПРО КОНФЕРЕНЦІЮ АПАКЛ В ТАЙПЕЙ /ФОРМОЗА/

Як повідомляла українська націоналістична преса, в днях від 23-го до 27-го листопада, 1964 р., в місті Тайпей, на Формозі, відбулася чергова /10-та/ Конференція Антикомуністичної Ліги Народів Азії. Крім офіційних 21 делегацій від різних азійських протикомуністичних організацій, на конференції були заступлені різні протикомуністичні центри й організації народів інших континентів, а в тому Америки і Європи. Завдяки участі в ній української делегації та делегації АБН, ухвалені тою конференцією резолюції співпадають з концепцією ОУН про розвал московської імперії на національні держави. Цього факту ми не можемо поминати мовчанкою, як це робить українська ненаціоналістична преса, яка вперто й послідовно промовчує всі здобутки ОУН на міжнародньому відтинку.

Значення ухвалених тою конференцією резолюцій є куди більше, як це могло б комусь на перший погляд видаватися. Існування протикомуністичних організацій на азійському континенті зокрема є незаперечним фактом. Ці протикомуністичні азійські організації мають прямий вплив на політику таких держав, як Філіпіни, національний Китай, Південна Корея, Південний В'єтнам і т. д., і мобілізують протикомуністичні сили цілого світу. Тому якраз на ці організації звернули свою увагу різні коєкзистенційно-москофільські чинники з намаганням підпорядкувати їх собі, а їх політику спрямувати на вигідні для себе рейки. Те, що діється на форумі міжнародного протикомуністичного руху, є вислідом дії тих світових сил, які керують цілою міжнародною політикою. Для нас суттєвою справою є відношення світових протикомуністичних рухів до московської імперії. Москофільські тенденції світової політики заявляються постійно за вдержанням неподільності тієї імперії навіть після упадку комуністичного режиму, що йде по лінії офіційної коєкзистенціональної політики декотрих західних держав. Ця тенденція має, очевидно, своїх прихильників також на терені міжнародних протикомуністичних організацій, про що подбали різні "приватні" американські круги, посилаючи туди своїх ставленників, як НТС, АЦЕН та інші подібні творива, а теж впливаючи посередньо на різні національні делегації.

Боротьба за перемогу української концепції в міжнародній політиці є незвичайно трудною і це є загально відомий факт. Пануючою є москофільська коєкзистенціональна концепція, в якій для України не має місця. Однак вперте просовування нашої концепції починає виказувати певні поступи. Першою ознакою присутності наших ідей на міжнародному форумі були якраз протимосковські резолюції на попередніх протикомуністичних конференціях в Азії і в латинській Америці, які продісталися туди з уваги на співучасність у цих конференціях представників АБН. Помимо великого опору москофільських сил, монополь коєкзистенціональної політики став переломаний. Українська концепція дала себе відчувати навіть в США під час останніх президентських виборів, коли республіканська партія включила її до своєї програми. Правда, республіканці вибори програли, а коєкзистенціональна політика залишилася дальше офіційною, то все таки наша концепція залишається на поверхні та буде приковувати увагу американських політиків у майбутньому.

На минулій конференції АПАКЛю представником протикомуністичних сил США був кол. віцепрезидент Ніксон та президент УКК проф. Л. Добрянський, які дали своє попертя нашій протимосковській концепції.

Значення 10-тої конференції АПАКЛю є в тому, що вона не тільки була тереном боротьби й перемоги наших ідей на міжнародному протикомуністичному відтинку. На цій конференції показалося, що наші ідеї здобули для себе вже сильні позиції на інших теренах, де вони прямують до перемоги.

Вислід тої конференції повинні привітати з повною сатисфакцією всі українці, бо вона є свідоцтвом успішності послідовної акції на міжнародному відтинку, який в постановці української визвольної боротьби, що її організує ОУН, є одним з дуже важливих відтинків. Цєю справою повинні радіти зокрема члени, симпатичні й прихильники ОУН, бо якраз завдяки великим зусиллям з їх сторони, при широкій підтримці української еміграції ми можемо бути свідками цих успіхів.

-----:-----

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ УКРАЇНСЬКОЇ ВИДАВНИЧОЇ СПІЛКИ

Українська Видавнича Спілка в Лондоні є першою установою ОУН на цьому терені, що постала для виконання стисло окреслених завдань. Цим її завданням стало ширення націоналістичних ідей при допомозі друкованого слова. "Визвольний Шлях", який появлявся ще до створення УВС, став її основним виданням. Цей журнал постійно розбудовувався, а разом з ним росла й поширювала свою діяльність УВС. Під цю пору УВС розвиває свою діяльність на таких відтинках:

а/ журнал "Визвольний Шлях", що появляється щомісячною книжкою на 120 сторінок друку, який первісно був призначений для послуг членству британського терену, з часом здобув читачів також в інших країнах світа, стаючи вкінці центральним органом ОУН в діяльності культурної політики;

- б/ видавання власних книжок, які появляються неперіодично, а своїм змістом та ідейною вартістю є співзвучні з ідейними й політичними заложеннями ОУН;
- в/ ведення представництва націоналістичної преси та видань в інших країнах, як "Шлях Перемоги", "Гомін України", "Вісник ООЧСУ" та інші;
- г/ друкування пресових та інших видань українських організацій у Великій Британії.

Друкарня УВС є одинокою українською друкарнею на цьому терені, яка крім робіт, пов'язаних з місцевим українським організованим життям, виконує також роботи для інших теренів та приватних осіб. Таким чином, через розгортання власної видавничої діяльності, сприяння поширенню націоналістичних видань з інших теренів, обслуговуванням друкарськими роботами українських організацій, УВС стала тою інституцією, яка спричинюється дуже поважно до росту нашої ідейної і організаційної сили у Вільному Світі.

В нашій еміграційній дійсності видавнича діяльність є наперед приречена на страти. Але отримання різних ділянок діяльності в одній системі дозволило УВС не тільки уникати встати, але постійно розвиватися. Цей стан дозволив керівним організаційним чинникам рішитися на дальшу розбудову УВС, яку проведено з допомогою терену, так що сьогодні приміщення УВС є також і централею українського націоналістичного руху нашого терену.

Цей поважний крок у дальшій розбудові УВС захитав дещо фінансову рівновагу, про що говорилося на Зборах УВС, які відбулися в дні 5-го грудня, 1964 р. Предложений цим Зборам білянс виказував білянсову страту на 1,400 ф., якої не можна було уникнути з тої причини, що 1963/64 рік був роком закінчення перебудов у новому домі і ліквідації рахунків пов'язаних з перебудовою та перенесенням видавництва до нового приміщення.

Як найстарша організаційна установа, УВС, розбудувавшись на протязі років, являється сьогодні одною з найбагатших в системі різних організаційних підприємств. Власні фонди УВС досягнули суми 25,660 ф., а навіть у минулому, тяжкому році, зросли на 1,430 ф. Чужих фондів у користуванні УВС мала на день замкнення ділового року 15,000 ф., з чого около 10,000 становили позички, а 5,325 біжучі зобов'язання, пов'язані зі щоденною працею видавництва. Всіх фондів у розпорядженні УВС є 46,052 ф., з чого 29,640 є інвестована в домах, 10,192 ф. у машинах і внутрішньому устаткуванні, а в біжучих чинностях інвестовано около 6,000 ф.

Помимо вказаної минулорічним білянсом страти, УВС є фінансово стабільною інституцією і спроможною виконувати свої обов'язки під цю пору із ще більшими успіхами. Всі клітини ОУН нашого терену повинні старатися про ще тіснішу співпрацю з УВС на всіх відтинках, а зокрема на відтинку ширення між загалом громадянства наших націоналістичних видань, головню "Визвольного Шляху", який повинен стати настільним журналом в хаті кожного члена, симпатика та прихильника ОУН і в хаті кожного свідомого українця.

-----:-----

ІСПИТИ ЧЛЕНІВ

Згідно зі зарядженнями Теренового Кадрово-Вишкільного Осередку, місяць січень і перші дні в місяці лютому 1965 року є призначені для переведення іспитів членів ОУН з тої вишкільної програми, яку видано на початку 1963 року, а згодом доповнену Постановами Шостої Конференції ЗЧ ОУН.

Іспитами охоплюється всіх членів нашої Організації, до членів Районових Проводів включно. Для ведення іспитів у кожному районі покликано кількочисленні Іспитові Комісії, які працюватимуть за вказівками ТКВО під керівництвом Кадрово-Вишкільних Референтів у районах. Такі комісії стали вже формально затверджені ТКВО, а в декотрих клітинах започатковано також іспитування.

Поминаючи це, що всі члени були інформовані про дану справу окремими інструктивними матеріалами, нашим обов'язком є згадати про це ще і на сторінках "Бюлетеня ТП".

Справа вишколу та іспитів є одною з найважливіших у системі нашої внутрішньої роботи. Іспити ми стараємося ставити і трактувати не лише як формальне закінчення певної програми та занотування вислідів, але рівночасно як одну з найкращих можливостей зустрічі з членством та обговорення різних інших справ, що можуть виринути в часі іспитів. Тому нашим обов'язком є закликати всіх членів Іспитових Комісій належно використовувати нагоду іспитів також і для цього, щоб підсилити духово-моральні почування членства і вщеплювати, де потрібно, збільшений обтімізм у сліпність нашої справи та надії на успішність наших змагань.

В терені є деяка частина членів, які з різних причин не виконують як слід свої організаційні й загально-національні обов'язки. Таким членам треба присвятити більше, як звичайно, уваги, стараючись збагнути причини їх відсталості і віднайденої шляху до їх душі та кращого зрозуміння до організаційних і національних обов'язків у майбутньому.

Провідні члени всіх щаблів повинні показати добрий примір у справі вишколу та іспитів усім рядовим членам, а в разі потреби служити членам Іспитових Комісій потрібною допомогою під час сповнювання їхнього важкого завдання.

Ми надіємося, що всі члени поставляться здисципліновано до тої справи, стануть до іспиту, а цим дозволять ТКВО приступити до реалізації нової програми, яка підготовляється.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ А.У.Т

Недавно в Лондоні відбулися чергові загальні збори Англо-Українського Товариства, на які прибуло около 25 осіб, вбільшості з Лондону та його околиць. Цими зборами провадив п. Оберон Герберт, який заявив на вступі, що з уваги на різні причини він рішився зрезигнувати з доловства в А.У.Т на користь іншої особи, яка зможе краще виконувати цей важливий обов'язок. Ця заява про резигнацію наступила після майже дво-річної недіяльності його на цьому становищі, яка викликала хвилю критичних завваг зі сторони тих англійців та українців, які бажали б бачити в цьому товаристві активного промотора українсько-англійських взаємин.

В загальному, збори проходили на дуже низькому рівні, відзеркаляючи собою цю хаотичність статутново-формальностевих і ділових справ, яка існує там від довшого часу. Коли б не звіт секретаря А.У.Т., п. Грагам, та коротких виступів декількох дискутантів /мгр. В. Микула, інж. В. Олесків, проф. В. Шаян/, то присутні спостерігачі навіть не знали б, що зроблено цим товариством в минулому році.

Загальні Збори обрали нову Раду, яка має покликати на найближчому засіданні голову, що є згідне зі статутом. Секретарем став надаліше п. Грагам, а скарбником п. Бравн. Перше засідання новообраної Ради заплановано на зубсту, 2-го січня, 1965 року, яке відбудеться в Ноттінггамі.

На зборах була замітною відсутність дійсних представників від багатьох клітин АУТ. Фактично, заступленими були лише Тодморден, Болтон, Рочдейль, Ноттінггам, Енфілд та Лондон по одному або двома представниками, за виїмком, очевидно, Лондону та Енфілду, звідки прихильники т. зв. "Об'єднання" спровадили всіх своїх членів, якими змайоризовували рішення. Наша сторона з терену була заступлена слабо, а на зборах висловлювано докори, що в терені прихильники СУБ-у ставляться пасивно до праці А.У.Т-ва і не сплачують своїх членських внесків.

Після відбуття запланованого засідання Ради А.У.Т. ми подамо для терену докладніші інформації та вказівки в даній справі.

БЮЛЕТЕНЬ

Т.П. ОУН(В.Б.)

№ 2/64/

Березень-Квітень, 1965

Рік XIII

В П'ЯТНАДЦЯТУ РІЧНИЦЮ

ГЕРОЙСЬКОЇ СМЕРТІ ГЕН. ХОР. РОМАНА ШУХЕВИЧА

В дні 5-го березня, 1965 р. минає п'ятнадцять років від тої дати, коли то в селі Білгородці, недалеко Львова, у бою з військами НКВД, смертю героя загинув Голова Генерального Секретаріату УГВР, Генеральний Секретар Військових Справ УГВР, Головний Командир Української Повстанської Армії /УПА/ і Голова Проводу ОУН на Українських Землях, сл. п. ген. хор. Роман Шухевич - Лозовський, Тарас Чупринка, Тур. Вістка про його смерть дійшла до відома української еміграції в місяці жовтні 1950 року, і на початку видавалася майже нормовірною. Було це так тому, що сл. п. Роман Шухевич був у цих часах одною з найвидатніших постатей, в руках якої знаходилося керівництво всіма формаціями Українського Визвольного-Револьюційного Руху; який був символом тої жорстокої підпільної боротьби, яка проходила на Україні у важких обставинах московсько-большевицького поневолення, і її дороговказом. Знаючи про це, тодішній Голова Проводу всієї ОУН, сл. п. Степан Бандера, Провід 34 ОУН, членство ОУН, симпатичні ОУН і все патріотичне громадянство прямо не могли погодитися психологічно з тою страшною вісткою, знаючи, які наслідки для Українського Визвольного-Револьюційного Руху на Україні буде мати смерть Провідника цього ж руху.

Але дійсність стала такою, як про це говорили перші комунікати про його геройську смерть у боротьбі з ворогом України - імперіалістичною Москвою. На протязі проминулих п'ятнадцяти років від дати його смерті багато надзвичайно цікавих і промовистих думок та матеріалів появилось про його особу, його життєвий шлях, його характер і вдачу, про його участь в підпільній боротьбі від самого початку існування УВО-ОУН та аж до цих часів, коли він обняв найвищі становища у формаціях Українського Визвольного-Револьюційного Руху і на протязі багатьох років, у винятково важких обставинах, сповняв їх з великим успіхом.

Сл. п. Роман Шухевич народився 1907 року в містечку Краковець, в західній частині яворівського повіту, в широко відомій родині Осипа і Євгенії Шухевичів. Батько Романа - Осип, походив із старого українського боярського роду, а мати - Євгенія, зі старого українського священничого роду Строцьких. Таким чином молодий Роман виростав від найменших років в атмосфері глибокої української традиційної культури і релігійності, якими жили такі родини.

Сл. п. Роман Шухевич вступає на шлях активної революційної боротьби в половині 20 років, з початку як член УВО, а згодом як член ОУН, ставши відразу Бойовим Референтом Крайової Екзекутиви ОУН. Свої гімназійні й перші університетські роки у Львові присвячує, поза наукою, музиці та спортові. В 1922 році організує пластовий спортовий гурток "Ясний Тризуб", бере активну участь в праці гімназійного футбольного клубу "Русалка", а два роки пізніше засновує разом з іншими відомий Карпатський Лещетарський Клуб. Грає не тільки у футбол, але і в кошиківку та відбиванку. В Запорізьких Іграх 1923 року встановлює український рекорд в бігу через перешкоди на 400 метрів і перший досягає мети в своєму улюбленому плаванні, встановлюючи рекорд в дистанції на 100 метрів. В пізніших лещетарських змаганнях 1933 року здобуває перше місце в бігу саньорів. Цього ж 1933 року веде дефіляду змагунів підчас Запорізьких Ігор на площі Сокола-Батька. Автор спогаду про цю спортову добу Шухевича так цитує характеристичні і прощальні слова одної із змагунок: "Він для кожної і кожного з нас мав ласкаве слово, кожній і кожному вмів сказати щось приємне, підбадьо-

руоче. Ми знали, що він найкращий між нами, що він найдостойніший вести нас і якщо б він подав був команду, ми були б пішли за ним навіть під кулі".

Займаючись різними видами спорту, не забуває про свій улюблений водний спорт. Разом із старшими пластунами "Чорноморцями", до яких перейшов з куреня "Лісових Чортів", організує вишкільні моряцькі табори, пропливає човнами всі важніші ріки Західної України. Це, як і мандрівки з "Лісовими Чортами" Підкарпаттям і Карпатами, допомагає йому пізнати і вивчити терен майбутніх боїв й операцій УПА.

Перебуваючи рядовим членом-пластуном в курені "Чорноморців" навчився того, чого найбільше треба воякові - слухати. Тут між Чорноморцями, до яких належали закатовані пізніше московськими опричниками його рідний брат Юрко Шухевич, Євген Полотнюк, Сергій Костецький, О.Струк, д-р Михайло Хомин і поляглий в боях з більшовиками ген. Грицай-Перебийніс, виконує "усі накази та постанови, що вийшли від пластової влади. Ніколи не пропускав без належного оправдання ні ранішньої спортової заправи на площі Сокола Батька, де пластуни цю площу вирівнювали, ні не пропускав курінних сходин, дисципліновано брав участь у штафеті зі Стрілецьких Могилах на Маківці і в курінному марші з Лисони, чи то в коляді на "Рідну Школу", чи в різних пластових змаганнях".

Як член УВО, спортсмен-змагун, пластун - знаходить Роман Шухевич час і для фортепіану, граючи з великим успіхом перед широкою аудиторією скорцо-моль Шопена.

З доручення УВО Роман Шухевич виконує в 1926 році атентат на польського шкільного куратора Собінського. Робота була "чисто" й акуратно проведена і польська поліція не дізналася до кінця, хто насправді був виконавцем атентату. В цьому ж приблизно часі він зачав інтересуватися глибоко військовим ремеслом, студіюючи військові теоретичні дисципліни, та ставчи, разом з Михайлом Колодзінським, пізнішим полковником Гузаром, одним з найкращих військових спеціалістів серед націоналістичного активу. Свої теоретичні знання доповнює згодом практичною освітою, здобутою військовою службою у польській армії. Для доповнення цього він виїжджає кількома наворотами за кордон і там бере участь в різних спеціальних військових курсах. Там, між іншим, він довів до досконалости вміння володіти шаблею, набуто ще в студентських роках, як теж здобув диплом пілота безмоторового літаків.

Рівночасно з цим він все більше втягається в підпільну діяльність. Після вдалого атентату на Собінського йому доручають організування атентату на комісара польської поліції Чеховського, що був відомий із своєї жорстокости над українськими політичними в'язнями. Цей атентат він виконав успішно. Цього ж самого 1932 року він організує напад на поштовий уряд в Городку Ягайлонському, підчас якого від власної кулі загинув Юрко Березинський, а Білас і Данилишин попали в руки польської поліції та стали засуджені польським судом на кару смерті і страчені. До тюрми попав також Роман Шухевич, який видержав усі знущання і тортури, а через брак доказового матеріалу став опісля звільнений. В 1933 році, як студент техніки, він випрацьовує план атентату на сов'єтського консула у Львові, що був виконаний як протест проти винищення штучним голодом українського народу під московсько-більшовицькою окупацією. Замість консула, тоді загинув від кулі Миколи Лемика секретар більшовицького консульства. Останньою його участю в бойових акціях ОУН під польською займанщиною була підготовка атентату на міністра внутрішніх справ Польщі П'єрацького, після якого він, разом з Степаном Бандерою та іншими членами Крайової Екзекутиви попадає до тюрми, а відтак до Берези Картузької.

Після звільнення з Берези Картузької Роман Шухевич разом з Михайлом Колодзінським, Зиновієм Коссаком та іншими їде на Карпатську Україну організувати її збройну силу. Прибувши в грудні 1938 року до Хусту, Роман Шухевич займає в штабі Карпатської Січі пост офіцера для окремих доручень. Про це один з учасників творення української держави на Закарпатті висловлюється так: "Поїздки до Праги, Відня, Берліну, нелегальні переходи кордону до Львова, постійні старання роздобути зброю - це обов'язки, що їх прийняв на себе чотар Шука /приbrane прізвище Шухевича у цих часах/. Всі, хто мали щастя пережити карпатську епопею, ніколи не забудуть сміливих плинів чотаря Шуки".

Після багатьох на події місяців на Карпатській Україні Роман Шухевич

переїзджав з доручення ОУН на пост зв'язкового до Гданська, де його застає початок другої Світової Війни. З розвалом Польщі переїзджав до Кракова, де організує низку військових курсів для майбутніх офіцерів. Тут теж і сам відбував вищий офіцерський курс і як сотник Тур стає в червні 1941 року заступником коменданта Українського Легіону, зорганізованим в порозумінні з німецьким військовим командуванням проти волі тодішнього націонал-соціалістичного проводу гітлерівської Німеччини. В цьому ж часі він працює як референт з'язку з українськими землями в СРСР /1939-1940/ і як Провідник ОУН за Західних Окраїнах Українських Земель поза СРСР.

В червні 1941 року, Український Легіон вирушає під пильним наглядом німців на Україну, і по через Львів, де 30 червня проголошено Відродження Української Державности, досягає Винниці, звідки розушений державницькими виступами українців Гітлер наказує легіон стигнути і зліквідувати як військову одиницю. Членів легіону переформовують в допоміжне з'єднання і кидають в поліські болота для боротьби з сов'єтськими партизанами, що Роман Шухевич використовує для здобуття досвіду в веденні партизанської боротьби. Через кільканадцять місяців Роман Шухевич знаходиться знову в українському підпіллі, організуючи Українську Повстанчу Армію.

Шлях Шухевича від українського легіону до Української Повстанчої Армії, що бореться з німецькими й московськими наїзниками, належить до найцікавіших сторінок новітньої української історії. З того погляду Романа Шухевича-Чупринку можна поставити поруч Мазепи, який зібравши сили й підготувавши все як слід, виступає проти Москви. І тому не випадково в одному з віршів, присвячених у 1950 році Тарасові Чупринці, литовський поет і журналіст Казіс Відікавскас порівнює Шухевича-Чупринку до Мазепи, що "про свободу безвпину снить".

На весні 1943 року Шухевич-Тур стає обраний головою Бюра Проводу ОУН і на цьому становищі перебуває до 1945 року, коли то Крайова Конференція ОУН обрала Головою Бюра Проводу ОУН сл. п. Степана Бандеру, а Шухевич-Тур, як член Бюра Проводу, обняв провід ОУН на Українських Землях. В осені цього ж 1943 року Роман Шухевич, як Тарас Чупринка, обіймає пост Головного Командира УПА, а в місяці липні 1944 року стає, як Шухевич-Лозовський, Головою Генерального Секретаріату УГВР та Генеральним Секретарем Військових Справ. Обраний на Зборі УГВР Президент УГВР затвердив його як Головного Командира УПА.

В другій половині 1944 року вся Україна опинилася наново під московсько-більшовицькою займанщиною. Помимо настоювань зі сторони членів Проводу ОУН, членів Головного Штабу УПА і найближчих друзів Романа Шухевича залишити Україну, він рішився остатися на Рідних Землях і виконувати безпосереднє керівництво тою широкою боротьбою, яку розгорнули й даліше розгортали ОУН-УПА. Про цю боротьбу, яка розгартувалася на Україні в роках 1945-1950 ми знаємо дуже багато з різних звітів, споминів і спогадів, які були друковані на Україні або на чужині. Але ми мало, або навіть дуже мало знаємо про життя ген. хор. Романа Шухевича. Його життя проходило в умовах суворого підпілля, за ним шукали багатотисячні, а напевно, що і мільйонні маси московських військ та агентів НКВД. Ніхто з його найближчого оточення чи співпрацівників у політичному, організаційному і військовому ділі не знайшовся між тими, що опинилися на волі та могли розповідати про свою участь в цій важкій боротьбі. Але ми знаємо то, що він визначався великою політичною і життєвою принциповістю, безмежною особистою відвагою, великим організаційним і особистим хистом та рухливістю, живою і веселою вдачею, простотою в щоденному житті, "твердою рукою" в праці, батьківською дбайливістю до других. Це слова, що їх знаходимо у споминах його друзів з різних часів його життя.

В довшій праці про "Командира-Провідника" сл. п. Степан Бандера, який був довголітнім зверхником Романа Шухевича перед війною і після неї, так характеризує його постать, заслуги і місце у Визвольно-Револьційному русі:

"Широка боротьба ОУН-УПА під проводом Романа Шухевича, під кінець війни й відразу після її закінчення, мала за головну мету поширення ідей і кличів Української Національної Револьції серед усього українського народу та серед інших народів, поневолених більшовизмом. Про цю боротьбу, зокрема, повинні були взнати воляцькі маси з сов'єтської

армії, які пересувалися через Західні Українські Землі. Повстанські дії УПА і нерозривно з ними пов'язана політично-пропагандивна діяльність та масові протибольшевицькі акції, організовані ОУН, стали відомими в усіх закутках СРСР. Вони не тільки скрізь поширили революційні кличі, способи революційної боротьби, але великими масштабами, напруженою революційно-повстанських дій показали народові велику силу протибольшевицької революції, переконали в її реальну можливість. Такі самі успіхи мали партизанські рейди поза межі України...Цей період широких дій УПА, хоч коштував дуже багато жертв найкращих борців, найбільш закріпив підвалини для продовження і пізнішого найширшого розгорнення революційно-визвольної боротьби з участю всього народу та для розбудови спільного визвольного революційного фронту всіх поневолених Москвою народів".

"Втримання повстанських форм і розмірів боротьби наступних повоєнних років, після 1947 р., було надто важке і несконечне. Як міжнародна ситуація, так і положення в СРСР почали входити в стан відносної стабілізації на довгий час. Після широкого розповсюдження ідей і акцій визвольної революції, найважливішим завданням було забезпечити існування і діяння революційних сил на довгий час, щоб вони надмірно не виснажувалися і щоб іскра боротьби не погасла. Треба було обмежити ті форми революційної дії, які найважче втримати, в яких втрачається найбільше сил, а зберегти і розбудувати такі, що давали найбільшу тривалість".

"У переведенні цього, знову виявилися надзвичайні провідницькі плани Шухевича. Дивлячись завжди далеко вперед, він розглядав і поступово, але послідовно переводить зміну тактики боротьби, з повстанської на партизанську, а опісля – на чисто підпільну. Головний наголос пересувається щораз більше з військової на політично-пропагандивну ділянку. Постійно зменшуються відділи УПА й їх операції, зате змінюється підпілля ОУН і її мережа. Командні і вояцькі кадри УПА знову переходять в організаційно-дійові форми ОУН. Ці всі зміни планово переводить Шухевич, як Головний Командир УПА й як Провідник ОУН на УЗ. У нього вся революційна боротьба, всі її форми і діючі сили – це одна справа, один процес. Як УПА вийшла з надр ОУН, як в боротьбі УПА діяли ідеї, плани і кадри ОУН, так знову в ОУН і через її боротьбу зберігаються діючими прапори і ядра УПА, щоб у слушний час знову розгорнутися на всю широчінь".

"Героїчна смерть Шухевича-Чупринки-Тура – це найбільша втрата українського визвольного руху, яка потрясла ним на довгі роки. Але він переносить і той найважчий удар, тому що в ньому живе дух, віра і хоробрість того найбільшого Провідника і Командира – ген. Чупринки-Тура".

Сьогодні ми вшановуємо Світлу Пам'ять Романа Шухевича – Лозовського – Тараса Чупринки – Тура в п'ятнадцяту річницю його героїської смерті. Ми не знаємо, де поховані Тлінні Останки тої великої і хороброї людини. Але ми відчуваємо ці ідеї, які були промотором його життя від наймолодших років. Ми віримо, що так само ці ідеї відчуваються всім українським народом, який видав із себе таких великих людей, як Роман Шухевич. Вірючи, ми сподіваємося, що вкортці наступить час розгорнути визвольну боротьбу наново до її широких і всеобіймаючих меж, якою дійдемо до досягнення ідеалу – повного визволення України з московської неволі. Вірючи і сподіваючись, ми рівночасно прикладаємо наш розум і наші руки для успішності тої боротьби. Ми сповняємо на чужині той великий Заповіт, що його залишив нам Шухевич та інші Друзі у формі і змісті "Звернення Воюючої України до Української Еміграції", який був написаний і підписаний на Україні в жовтні 1949 року, чотири місяці перед героїською смертю Чупринки.

Цю віру, надію і ці зусилля, що їх вкладаємо щоденно в боротьбу, треба постійно скріплювати й поширювати на інших, на весь наріз українських, на всіх прихильників і любимців Свободи. Для цього скріплення основ патріотизму й перемоги хай служить нам Світла Постать Романа Шухевича, Провідника і Командира!

Вічна слава Героеві Української Національної Революції!

-----:-----

ЖИТТЄВИЙ ШЛЯХ

ГЕН. ХОР. РОМАНА ШУХЕВИЧА, ЛОЗОВСЬКОГО, ЧУПРИНКИ, ТУРА.

Сл. п. друг Шухевич - Тур народився 1907 р. Після закінчення середньої школи вступив до Політехнічного Інституту і теж закінчив його з успіхом.

На шлях активної, революційної боротьби за визволення України сл. п. друг Шухевич - Тур станув від наймолодших років життя.

В половині 20-их років вступає в ряди Української Військової Організації /УВО/. В період 1925-29 рр. в лавах УВО приймає участь, організує і керує різними бойовими акціями проти польських окупантів.

В 1929 р. вступає до ОУН як один з перших її членів. Довгий час працює на пості Бойового Референта в Крайовій Екзекутиві ОУН. Праці на цьому пості віддає всю свою кипучу молодечу енергію, всі свої організаторські здібності і відвагу.

За свою революційну, політичну і бойову діяльність проти польських окупантів попадає до польської тюрми.

1938-39 рр. приймає активну участь в організуванні збройної сили молоді української держави на Закарпатській Україні - в організуванні "Карпатської Січі" та в керівництві нею.

В 1939-40 рр. працює в Проводі ОУН на пості Референта зв'язку з Українськими Землями в ССРСР. В 1940-41 рр. входить до складу Революційного Проводу ОУН. Весною 1941 р. бере участь в II Великому Зборі ОУН. Після II збору стає на пост Крайового Провідника ОУН на західних окраїнах Українських Земель поза межами ССРСР, в т. зв. Генерал-Губернаторстві. Впродовж усього цього часу постійно працює теж у Головному Військовому Штабі ОУН як його член та викладає різні військові дисципліни на таємних курсах кадрів ОУН.

В 1941 р. сл. п. друг Шухевич - Тур організує й очолює, як його командир, Український Легіон. Одночасно виконує теж різні особливі завдання Проводу ОУН. На цьому пості перебуває до весни 1943 р.

Весною 1943 р. сл. п. Шухевич - Тур стає членом Проводу ОУН і займає пост Військового Референта при Проводі ОУН.

В серпні 1943 р. III. Надзвичайний Великий Збір ОУН обирає сл. п. Шухевича - Тура на пост Голови Бюра Проводу ОУН. В осені цього року він теж обіймає пост Головного Командира УПА. В листопаді 1943 р., як Головного Командира УПА і Голова Проводу ОУН він приймає керівну участь в підготовці на Волині I Конференції Поневолених Народів та в самій конференції.

В липні 1944 р. сл. п. друг Шухевич - Лозовський бере участь на I Великому Зборі УГВР. Збір УГВР обирає його Головою Генерального Секретаріату УГВР. Президент УГВР затверджує його теж на постах Генерального Секретаря Військових Справ та Головного Командира УПА.

На постах Голови Генерального Секретаріату УГВР, Генерального Секретаря Військових Справ УГВР, Головного Командира УПА, та Голови Проводу ОУН на Українських Землях сл. п. друг Р. Шухевич - Лозовський - Т. Чупринка - Тур - в періоді 1944-50 рр. керує визвольно-революційною боротьбою багатотисячної УПА, широко збройного підпілля, підпільної ОУН та мільйонових мас українського народу проти німецько-гітлерівських та московсько-більшевицьких окупантів, в обороні українського народу перед окупантським терором та грабунком, за збереження та дальшу розбудову позицій українського визвольно-революційного руху в Україні, за визволення України з-під чужоземного панування, за побудову на Українських Землях незалежної і соборної держави із справедливим та передовим політичним та суспільно-економічним устроєм.

Протиокупантська визвольна боротьба, що її в 1943-50 рр. повела УПА, підпільна ОУН і багатомільйонові маси українського народу під досвідченим і відважним, безпосереднім керівництвом сл. п. генерала Шухевича - Чупринки, з погляду масового героїзму і патріотизму, з погляду завзяття і жертвенности всіх її учасників та українських народніх мас, з погляду тих незвичайно важких умов, в яких вона весь час проходила -

не має собі рівної не тільки в українській, але й світовій історії. Вона завжди становитиме одну з найславніших, найгероїчніших сторінок історії України.

В наслідок цієї боротьби московсько-большевицьким окупантам не вдалося знищити в Україні організований самостійницький рух, не вдалося поставити український народ на коліна. Сьогодні український революційно-визвольний рух, не розбитий ані не зламаний, хоч і з значними втратами в людях, продовжує далі свої нерівні змагання з московсько-большевицькою тиранією в обороні національного існування українського народу, в ім'я національно-державної незалежності України.

Історія визвольно-революційної боротьби українського народу на Українських Землях в 1943-50 рр. з ім'ям сл. п. друга Шухевича - Лозовського, Тараса Чупринки, Тура - зв'язана нерозривно і навечно.

Як революційний керівник сл. п. друг Шухевич - Тур відзначився великими організаторськими і військовими здібностями, глибоким політичним розумом, величезним досвідом революційної боротьби. В його особі український визвольно-революційний рух та весь український народ втратили політичного і військового керівника високої класи.

Політична і життєва принциповість, безмежна особиста відвага, рухливість, жива і весела вдача, простота в щоденному житті і поведінці, "тверда рука" і разом з чим батьківська дбайливість про других - ось прикмети характеру сл. п. генерала Шухевича - Чупринки, що ними він скрізь зв'язував собі симпатії, створював життєрадісний, багаторазий настрій, поривав на безстрашну і тверду боротьбу з ворогами України.

ПРО ГЕН. ХОР. ТАРАСА ЧУПРИНКУ

"...Фізично немає між нами Генерала Тараса Чупринки, але він для нас не вмер і не вмере. Як не вмерли Мазепа, Петлюра, Коновалець. Його дух живе і житиме вічно між нами так само, як в душах його бійців командири лунатиме до кінця їхнього життя голос його бойових наказів!"

Провід 34 ОУН, жовтень, 1950.

"...З його ім'ям нерозривно зв'язаний і найбільш героїчний етап революційно-визвольної боротьби України, який буде найтризкішою основою дальшого все ширшого розгортання аж до величньої перемоги Української Національної Революції. Здійснення великої ідеї, що на її жертівнику українська нація склала вже стільки своїх найкращих синів і дочок і все більше, більше їх приносить - буде колись нагородою Божої справедливості. А великий легіон найдосконаліших зразків героїзму і саможертви ідеї западе глибоко в душу нації і буде її провадити в дальшому розвитку довгі століття. В тому легіоні героїв стоять поруч себе усі, що віддали своє життя за волю України, відомі і невідомі лицарі святої справи. Пам'ять Провідника Тура, Головного Командира Чупринки буде навечно символізувати Пам'ять Усіх полеглих героїв його етапу!"

Степан Бандера, жовтень, 1950.

"...Тарас Чупринка, західний українець, але його прибране ім'я наддніпрянського подібного духом ЧУПРИНКИ показує, що цей львів'янин хотів бути лише продовжувачем того, хоч безпорівняння меншого Чупринки, щоб нерозривно єдність України символізувати. Своїми чинами хотів ген. Чупринка вславити ім'я також того другого Чупринки; не своє власне ім'я, а імена анонімних героїв України, що в соборницькому відношенні знайшли себе під іменем Чупринки. Тому Тарас Чупринка - це рідне ім'я і постать цілій соборній Україні. Глибоку думку висловлено у строфі вірша: "Шухевич згинув в Білогірці, щоб жив Чупринка у віках". І Чупринка житиме в народній легенді, житиме в традиціях українського війська, в історії українських визвольних змагань".

З. Карбович, січень, 1951.

Г Е Р О Ї Ч Н И Й Ш Л Я Х Н А Ц І Ї

Можливо ніяка інша нація не має на своєму шляху розвитку стільки сумних дат, як їх має українська нація. Не всі вони пам'ятаються, не всі удержуються в народній пам'яті, не всі вони навіть записуються в книгу биття, не всі вони досліджені і не всі належно оцінені, вивчені.

Це пояснюється тим, що українська нація, як і кожна інша нація в своєму гоні до національного ідеалу скупчує свою увагу тільки на тих датах, і на тих подіях, що наближають її до цього ідеалу, що мають значення не на час життя одного, чи декількох поколінь нації, а мають значення для цілої нації у її складній формулі ЖИВИХ, МЕРТВИХ І НЕНАРОДЖЕНИХ. Такі події занотує історія, такі події занотує людська пам'ять, передає їх з покоління в покоління, про дійових людей цих подій складає пісні і творить легенди, а сама подія набирає національної святости і окутується спеціально для цього витвореними традиціями.

Так занотує нація свій шлях до національного ідеалу устеляючи його святкуваннями, надаючи останнім чи то жалоби, чи то гордовитої радості.

І здавалося б, коли ці дати – дати жалоби, тобто такі дати, які говорять нації не про її перемоги, а про її поразки, то навіщо їх відмічати? Навіщо їх святкувати, згадувати і роз'яструвати болями спогадів рани?

Але тут ми мусимо відмітити, що на шляху нації найжорстокіша поразка має в собі велич перемоги. Крутянці, як відомо, полягли. 300 юнаків віддали своє життя неповернувшись з поля бою. 300 юнаків умерли і не перемогли в стократ сильнішого ворога. Для року 1918 це була поразка, але для року 1919 смерть 300 під Крутами була уже величною перемогою.

359 загинуло під Базаром і загинуло мовчки. Не видали своїх командирів і між ними не знайшлося ні одного, що забажав би собі купити життя тим, що пішов би служити до ворога. Таким чином фізична смерть 359 – не є поразка, але невмирущість їхнього духа, їхньої волі до чину, є величавою перемогою!

Можна б було цих прикладів привести дуже багато. Навіть безліч, але всі вони будуть говорити про одне. Всі вони будуть говорити про одну незаперечну істину – що кожна подія в нації на її шляху до визволення носить в собі велич героїчного оптимізму. Смерть десятків, сотень і навіть тисяч не зупиняє нації на її шляху до ідеалу а навпаки, породжує послідовників, породжує тих, що йдуть шляхами загиблих і наближають націю до її остаточної мети.

До безліку сумних дат історії України прибавилася ще одна сумна дата. Дата 5-го березня 1950 року. Дата, коли від руки ворога загинув головний командир Української Повстанчої Армії. Дата героїчної смерти в бою з ворогом України, генерала Тараса Чупринки, що за життя зібрав у собі явні і приховані прагнення і домагання нації, що за життя був носієм національного ідеалу і був найяскравішим виразником прагнення живого покоління нації.

Нація в своєму ірраціональному гні висуває в кожночасно живущому поколінні одиниці, чи навіть гурт одиниць, на яких вона скупчує всі свої окремішні якості, всі свої окремішні властивості, обираючи їх виразниками своїх ідей і своїх прагнень, надаючи їм тих рис і характеристик, якими відрізняється вона від іншої, які властиві тільки їй, а ніякій іншій нації. Тому етнопсихологи, які вивчають психологію народів, за об'єкти своїх дослідів беруть такі одиниці чи гурти одиниць, які кермували і скеровували націю в її шляхах розвитку. Ці вчені своїми дослідженнями ствердили, наприклад, що в психології кожного німця обов'язково присутня якась властивість Фрідріха 2-го і Бісмарка. В психології кожного москаля є щось від Івана 4-го Лютого і від Петра Першого Кривавого, в психології українця обов'язково є щось від Хмельницького і Мазепи і так в кожному народі, в кожній нації, яка увійшла в історію своїми ділами, своєю боротьбою за свої вимріяні ідеали. Одиниці, що їх обирає нація носіями її ірраціональних прагнень, це скупчення ідеалу нації, її властивостей, її окремішностей.

Нація, як живий організм завжди перебуває в русі. Безрух для нації, це є смерть нації.

А тому нація має своїх обранців у кожночасно живучому поколінні. Відходять одні, на їх місце з'являються інші, що ведуть покоління по шляху обраному нацією, по шляху накресленому для нації. І немає такої сили в світі, що могла б припинити цей рух до ідеалу, цей рух до змагу за цей ідеал. В цьому й лежить розгадка тих причин, що українська нація, не дивлячись на величезні жертви, що їх вона понесла в минулому, що їх вона несе в сучасному, несе сьогодні, щогодини, чи навіть щохвилини, не зупиняє її, не залякує її смертями а навпаки, піднімає її, зцементовує і веде в бій, веде на змаг, веде до перемоги. Мертві піднімають на цей змаг живих і то навіть тих, хто стояв увесь час збоку змагу, хто лише споглядав, а часом і кепкував над тими, що боролися і що не відступали і падали. Підіймається нині і той. Підіймає їх не газард боротьби, не прагнення випробувати себе і свою витривалість, а підіймає їх часто їм самим незрозуміла сила. Вступають вони в цей змаг за той ідеал, що у ньому, у кожного з них жервіє десть в підсвідомості, а освідомлюється лише вже під час самої боротьби.

Підіймають і ведуть на цей змаг нарід не класи, не громади, а підіймають і ведуть цілі народи окремі одиниці. Бо на одиницях, на вибраних, нація скупчує свої якості, скупчує свій увесь національний геній і одиницям дає можливість відчувати ті заховані шляхи, що по ним мусить іти нація в своєму розвитку. Але зі смертю такої одиниці рух нації вперед не може зупинитися. Він може лише гальмуватися хвилино, поки хтось інший перебере керму і поведе живе покоління далі по шляху обраному нацією. От чому, як не пестила себе Москва думкою, що знищивши генерала Чупринку, вона знищить цим самим українську боротьбу за визволення, але це, як бачимо ми і як відчуває і сама Москва, були даремні надії. Чупринку забили, Чупринка впав, але Чупринка живе. Живе і діє. Діє ще більше активно і дошкуляє Москві ще болючіше.

Бо Москва розуміє і бачить. Чупринку забили, — але Він живе і проти Нього треба боротися.

Забила тіло, але дух живе, дух діє — і буде діяти до того часу, поки не запанують на Україні ті ідеали, що за них Чупринка віддав тіло. Буде діяти дух Чупринки доти, доки в Україні буде жити Українська нація доки над українським чорноземом чорними круками будуть літати чужі орди неробів і будуть забирати піт, кров і освячену Богом волю і право жити кожному народові у своїй державі, як господареві у своєму домі. Забиттям одиниць, на яких нація скупчує свій гін, ворогові не знищити самого гону.

Генерал Чупринка — Роман Шухевич був командувачем цієї нової типу армії, армії міжнародної солідарності. Армії у якій кожний вояк розуміє що він словак, білорусин, туркестанець, грузин, козак, борючись на теренах України бореться і за волю України, але одночасно і за волю своєї батьківщини. Боротьба йде не за той, чи інший терен, а боротьба йде за ідею визволення всіх народів з під колоніальної залежності.

От чим і пояснюється що смерть командира такої Армії Визволення, смерть Українського генерала Тараса Чупринки, біллю вдарила в серця не лише нам українцям, а вдарила біллю в серця всіх поневолених народів. От чому стільки телеграм співчуття нам українцям, що Україна утратила свого Великого сина, і стільки справжнього болю в цих телеграмах у представників поневолених народів, болю свого особистого. Тарас Чупринка, можливо перший генерал, що його смерть оплакується справжніми сльозами всіх поневолених націй. Ціляючи в серце Чупринці Москва тут вже цілила не лише в серце України, а цілила в серце і Білорусії і Грузії і Туркестану і взагалі всіх тих народів, що прагнуть вирватися із московсько-большевицького ярма.

Більше того; ціляючи в серце України, в генерала Чупринку, Москва ціляла в серце і тих, хто сьогодні змісту цього пострілу ще не розуміють. Цілила вона в серце всього західного світу, того світу з яким вона неминуче мусить вийти на герць і грати ва банк. Стріляла вона, ганяючись за Чупринкою 8 років не лише тому, що він був командармом армії визволення народів, а ганялася ще й тому, що на випадок зудару, на випадок цієї гри ва банк із західним світом, ця армія визволення може стати Москві небезпечнішою всіх атомових бомб і всіх ескадрилій "Б" 29 і "Б" 36. Москва розуміє, що діяння такої армії визволення у якій є нова ідея, ідея визволення уяремлених народів із їх колоніальної залежності, може стати початком її поразки. Бо Москва розуміє, що советська армія це не є армія одної панівної нації, а це армія яка

складена із цих самих поневолених Москвою народів і ці народи, що в тайниках сердець, в глибинах душ ненавидять її, Москву, ненавидять свої неволі, попавши під діяння ідей, що їх має Армія Визволення, керована генералом Чупринкою, можуть повстати і можуть гру ва банк дуже швидко довести до кінця, довести до загибелі большевицьке панування, а саму Москву поставити перед свій суд, перед суд уярмлених народів.

Москва це все дуже добре розуміє. От в цьому і є головна причина, що вона випустила "медалю" нагороди тим, хто викаже себе найбільшим героєм в поборюванні "бандитизму" на теренах СССР.

Україна втратила свого великого сина. Україна втратила свого генерала полководця, а увесь світ в особі генерала Чупринки втратив творця нової тактики ведення війни. Світ втратив того, хто був конечним уому в боротьбі зі світовим комунізмом.

Світ цього ще сьогодні не розуміє, але завтра він це зрозуміє і належно оцінить. Для світу вільних держав генерал Чупринка сьогодні, після смерті, так само як і до смерті є явищем незрозумілим, явищем яке для них є так само загадкове, як є для них загадковим і саме намагання вирватись поневоленим націям зпід опіки всяких "старших братів". Для світу майже до останніх днів було загадковим, як це українці не є росіяни, як це білоруси не є росіяни і як навіть народи Кавказу, чи середньої Азії не хочуть прийняти московської ласки враховувати себе до одного спільного народу якому Сталін дає нову назву "советського народу".

Ми вступили в круг тих людських взаємовідношень, коли всяким імперіальним володінням приходить кінець. Визвольні рухи малих поневолених народів приходять до голосу. Ми вступили в круг розпаду імперіальних володіннь на окремі держави і цього руху вже не спинити ні смертями одиниць, ні тюрмами, ні концентраційними таборами, ні терором.

Ідея визволення народів – це свята ідея освячування потом і кров'ю борців революціонерів. Це ідея, проти якої не встояться жодні штучно створені концепції поневолення, чи системи "опікунства" народом поневолювачем над народом поневоленим.

Довго поневолений український нарід старався довести до свідомості західного світу правильність своїх визвольних змагань і конечність продовжування їх з огляду на велику загрозу яку комунізм, получений з російським імперіалізмом, несе іншим народам і цілому світові. Аж тепер стануть Заходові зрозумілими постріл у Парижі, розрив пекельної машини в Роттердамі, та жалібні маніфестації українського народу після втрати визначного будівничого концепції усаможитнення народів, – Цієї самої концепції, за яку вже змушені боротися західні потуги, обороняючи свободу народів перед московським нахабним імперіалізмом, що ці святі людські стремління до волі використовує для дальшого поневолювання і загартництва.

І цей, поневолений український нарід, що поніс таку болючу втрату, може сьогодні бути гордим за Великого Сина, ген. Тараса Чупринку, бо ідеї за які він згинув, стаються вже світовими ідеями. До боротьби за них мобілізується сьогодні весь свободолюбний світ. Цю гордість українського народу, який стоїть на передових позиціях визвольних рухів у світі, підтверджують численні одержані провідними людьми українського визвольного руху телеграми співчуття як зі сторони поневолених народів, так теж зі сторони західних вільних народів.

Дальше, можемо бути горді з того, що наші прапори, прапори української визвольної революції стоять по стороні Правди, по стороні свободи, за справедливість, разом зі всіми християнськими народами, по стороні віри у перемогу добра над злом, в боротьбі з комуністсько-большевизмом, з невірством, з поневолюванням, з тиранією. І у славний майбутній час перемоги наших ідеалів, про які ціле своє життя ген. Чупринка мріяв, зможемо збудувати йому належний пам'ятник, що утривалить його безсмертну постать легендою в українській традиції на вічність.

Цим величним, тривалим пам'ятником на славу Тараса Чупринки і всіх Героїв Української Національної Революції може стати лише здобута боротьбою і важкою працею Українська Самостійна Соборна Держава, за яку він поклав своє життя!

МИТРОПОЛИТ ІСПОВІДНИК СТАВ КАРДИНАЛОМ

В дні 26-го січня британська вечірня преса принесла радісну для українців вістку, що Папа Римський Павло VI, номінуючи 27 нових кардиналів, взяв під увагу Українську Католицьку Церкву і номінував Їх Еміненцію Йосипа Сліпого, Митрополита-Ісповідника, кардиналом Католицької Церкви.

В Католицькій Церкві кардинал - це після Папи найвищий церковний достойник, а Колегія Кардиналів являється дорадчим і допоміжним органом Папи в управлінні церквою. Кардинали завідують окремими відділами церковного управління, яких є 12. До таких відділів належить Конгрегація для Східної Церкви, якій підлягає Українська Католицька Церква.

В історії українського народу Їх Еміненція Йосип Сліпий являється четвертим з черги кардиналом. Першим кардиналом був Митрополит Київський Ісидор, що походив з Греції, а черговими двома кардиналами були Митрополити Львівські М. Левицький і С. Сембратович.

Іменування Їх Еміненції Йосипа Сліпого, Митрополита Львівського, кардиналом Католицької Церкви являється, у першу чергу, належним відзначенням його багатолітньої, відданої служби Українській Католицькій Церкві, з чого він провів 18 років у московсько-большевицьких концентраційних таборах, зазнаючи незлічиму кількість наруги та знущань зі сторони московських опричників, а рівночасно і відзначенням ролі та заслуг Української Католицької Церкви, яку жорстоко і безщадно знищувала Москва після закінчення другої світової війни. Ця важлива історична подія в житті Української Католицької Церкви є не тільки й посереднім відзначенням для всього українського народу, який стояв і далі стоїть непохитно на прох з московсько-большевицькою тиранією, борючись за національні, соціальні, духово-культурні, а рівночасно і християнсько-релігійні права.

Офіційне висвячення новоіменованих кардиналів відбудеться 21-го або 22-го лютого, 1965 року. Ми віримо, що українська громадськість, без огляду на релігійні чи політичні різниці, привітає цей факт з відповідними урочистостями, що, зрештою вже робиться в поодиноких парохіях, а Їх Еміненції Кардиналові і Митрополитові-Ісповідникови Йосипови Сліпому висловлять побажання кріпкого здоров'я, довгого життя та великих успіхів у праці на користь християнської релігії, церкви і національних прав та здобутків української нації.

Варта при цьому також згадати, що кардинали католицької церкви мають право обирати нового Папу Римського.

-----:-----

П'ЯТНАДЦЯТИЙ З'ЇЗД СУМ-У В БРИТАНІЇ

В днях 30-го і 31-го січня, в оселі СУМ-у, "Тарасівка", відбувся п'ятнадцятий з черги річний звичайний З'їзд Співки Української Молоді у Великій Британії. На цей з'їзд прибуло 49 делегатів від старших сумівців і 27 делегатів від Юного СУМ-у, які разом репрезентували 2,400 управлених до голосування членів СУМ-у.

З'їзд, що проходив на протязі двох днів, вичерпав усі справи, які статутowo належать до компетенцій з'їздів, а саме: прийняв і затвердив звіти з діяльності та господарки СУМ-у за минулих два роки, переобрав Голову СУМ-у, Крайову Управу, Контрольну Комісію і Мировий Суд, ухвалив бюджет та обговорив і вирішив цілий ряд інших важливих справ, що були поставлені на денний порядок під час дискусії над поодинокими справами, або в точці внесків і запитів.

Крім делегатів від старших сумівців і молоді, членів буршої Крайової Управи, на з'їзд прибули також представники від СУБ-у, УВС, УІС, ОБВУ, ОУЖ, які усно вітали з'їзд. Письмові привіти від Їх Еміненції кардинала і Митрополита-Ісповідника Йосипа Сліпого, Архієпископа і Митрополита УАПЦ Ніканора, Архієпископа і Апостольського Візитатора Івана Бучка, Апостольського Екзарха Кир Августина Горняка, Голови Правління УАПЦ о. С. Молчанівського, о. канц. С. Вівчарука, о. Я. Гаврилюка, Голови Проводу ЗЧ ОУН, ЦК і Пресового Бюро АВН-у,

Центральної Управи СУМ-у і від різних інших українських організацій були відчитані під бурхливі оплески присутніх.

Ділові наради з"їзду проходили на високому рівні і були майже всеохоплюючими. Багато справ, що вимагали розгляду та рішень, були піднесені в доповненнях до опублікованого звіту уступаючим головою, д. Ярославом Деремендою, і заступником голови та завідувачим "Тарасівкою" д. Михайлом Гринюком.

В загальному, з"їзд відмітив поважний зріст активності СУМ-у на різних відтинках його виховної діяльності, якою ця організація молоді відзначилася зокрема в останніх двох роках, і зовсім правильно та заслужено ствердив, що сьогодні СУМ являється другою установою після СУБ-у.

Головою Крайової Управи СУМ-у на каденцію чергових двох років з"їзд обрав поновно д. Ярослава Деременду. З"їзд обрав Крайову Управу в складі 20-ох членів, Контрольну Комісію та Мировий Суд.

На з"їзді, в звітах і в дискусії, крім позитивних моментів, згадувано декотрі негативні, зокрема брак належної дисципліни між старшими сумівцями, деякий брак уваги батьків до виховної проблематики над молоддю, та існуючі труднощі на відтинку мобілізації і вишколу виховного персоналу для праці в гутках по осередках і відділах СУМ-у, та до таких же завдань на Виховних Таборах.

Подаючи ці коротенькі і загальникові, а рівночасно й неповні відомості про відбутий з"їзд СУМ-у, нашим обов'язком є пригадати Проводам низових клітин ОУН, що в теперішніх часах виховна праця над молоддю належить до першочергових завдань членства ОУН. Ми плекаємо надію, що виховна праця СУМ-у, Пласту, Шкіл Українознавства, а впершу чергу СУМ-у є тою працею, яка готує молодь до майбутніх завдань в широким масштабах українського суспільно-громадського, культурного й політичного життя. Зокрема СУМ має завдання підготувати майбутнє юнацтво ОУН, майбутніх революціонерів і будівничих української держави. Нашим обов'язком є сприяти СУМ-ови в праці, а членськими кадрами ОУН, при допомозі кращих сил з нашого суспільства давати СУМ-ови можливість з успіхом здійснювати покладені нами на цю організацію завдання.

-----;

ЗБІРКА НА ВИЗВОЛЬНИЙ ФОНД ОУН

Згідно із зарядженнями Фінансово-Господарчої Референтури ТП, поданому на початку біжучого року окремою інструкцією, і згідно з нашою згадкою в інструкції для вшанування пам'яті ген. хор. Тараса Чупринки в 15-ті роковини його героїської смерті, цьогорічна збірка на Визвольний Фонд ОУН має відбутися в часі від половини місяця лютого до половини місяця березня, 1965 р.

Кожнорічні збірки на Визвольний Фонд ОУН являються, в більшості, одною з прямих, безпосередніх маніфестацій моральної і матеріальної підтримки ОУН ширшими кругами української громадськості. Ці збірки, щомісячні внески членів та симпатиків і їх оподаткування становлять майже одинокі, сталі й певне джерело матеріальних прибутків, на яких базується і якими фінансується широка визвольна - організаційна, пропагандивна і революційно-боева акція ОУН. Хоч як мінімальними бувають часто ці прибутки на так поважні, життєво-конечні для нації цілі, то все таки вони дозволяють нашій Організації бути незалежною під цим важливим оглядом від сторонніх чинників та вести свою, виключно на національні інтереси народу зорієнтовану визвольну політику та боротьбу.

Сьогоднішній стан у світі, положення на українських землях та велич боротби ОУН є такі великі, що нашим обов'язком є подвоювати, або прямо помножувати всі зусилля, щоб ці завдання здійснити, даючи народові і його самостійницько-державницьким силам ідею, концепцію боротби і провід у змаганнях. Бо коли цього не буде, тоді всякі, навіть найбільш патріотичні, шляхотні і революційні побажання чи зрушення не будуть успішними. Все це, крім тої великої жертвості, що її виявляють Друзі в своїй щоденній праці на організаційному відтинку нашого життя і яка дуже часто межує з самовідреченням, вимагає також матеріального вкладу, що може влитися в нашу дію у формі постійних

/членські внески, оподаткування/ чи одноразових датків і пожертв на звільні цілі ОУН.

До визначеного для збірки на ВФ ОУН часу залишається ще кілька коротких тижнів, на протязі яких проводи клітин повинні належно підготувитися. Для переведення тієї збірки залучувати найкращий членський актив, не поминаючи допомоги зі сторони жінок, які є членами, симпатиками або добрими прихильницями ОУН і нашої визвольної справи. На цей час з дії треба вивести всі інші збірки, як важливими чи конечними вони не були б, бо справа боротьби, справа загального й найвищого національного інтересу та потреби, стоїть понад усіма локальними й побічними справами, стоїть найвище, на самій горі. З тою збіркою треба відвідати кожного українця і кожную українську родину чи хату.

Ця збірка має початися і закінчитися в приписаному часі. Кожний член і симпатик, помимо постійних фінансових зобов'язань, повинен в тій збірці подати приклад і заохоту іншим.

НАРАДА ТЕРЕНОВОГО ПРОВІДУ

Тому кілька тижнів до заду відбулася перша в цьому році нарада членів Теренового Проводу повного складу, яка тривала на протязі нецілих двох днів.

Ця нарада була присвячена повністю справам теренового характеру та охоплювала всі ділянки нашої організаційної праці, від організаційно почавши і на справах безпеки та боротьби з ворожими акціями на нашому терені кінчаючи.

На цій нараді порушено в широкій формі проблеми організаційного характеру та вишкільного, які увійдуть внаслідок в плани нашої дальшої дії на цьому відтинку. Багато уваги звернено також на майбутні завдання нашої сітки на внутрішньо-українському відтинку, які впливають для нас з постанов Шостої Конференції ЗЧ ОУН та існуючої ситуації. Широко і всесторонньо обговорено плани й завдання на фінансово-господарчому відтинку, беручи під увагу питання чисто організаційного характеру, а також і ці форми фінансово-господарчої підприємливості ТП, які мали чи матимуть надалі ширше громадське значення. Тереновий Провід прийняв ряд рішень, що заторкують деякою мірою існуючу тепер структуральну побудову Фін. Госп. Референтури, і які визначають дальший напрям нашої роботи й політики на цьому відтинку. Тереновий Провід обговорив і затвердив широкі плани нашої дії на відтинку молоді, а також в ділянці дальшої підготовки терену до організування юнацької сітки ОУН та самого юнацтва. Широкий план прийнято і для відтинку Зовнішньо-Політичних справ, який охоплює видавничу діяльність, дипломатичну й практичну роботу. Нарада ТП взяла під увагу також стан, завдання і можливості нашої сітки на військовому відтинку і на відтинку безпеки.

Деякі справи, що були предметом нарад і рішень, потребують узгоджень та уточнень з відповідними ресортами Проводу ЗЧ ОУН, що вкоротці буде зроблено. Заплановано також відправи Провідного Активу, які відбудуться цього року.

Частина цих справ є уже подана у формі інструкцій для терену. Зокрема пильні і часові справи Фінансово-Господарчого характеру стали подані в терен окремою інструкцією. Окремою інструкцією подано рішення ТП в справі вшанування пам'яті ген. хор. Романа Шухевича в п'ятнадцяті роковини його героїської смерті. Інші розпрацьовуються і будуть подані в терен на протязі чергових місяців.

Беручи все це загально, Тереновий Провід стоїть на становищі про потребу посилення та поживлення нашої організаційної роботи на всіх відтинках, скріплення загально-організаційної і особистої дисципліни між членством. Провідний актив усіх низових клітин повинен цю настанову підхопити зміцня.

БЮЛЕТЕНЬ

Т.П. ОУН(В.Б.)

Ч. 3/65/

Травень - Червень, 1965

Рік XIII

СВЯТО ГЕРОІВ - СВЯТО ДЕРЖАВНОСТІ

Минулі десятиліття впровадили до наших національних традицій два свята, що їх рік-річно вшановується на окремих зібраннях і академіях. Цим стали Свято Героїв, що його обходиться у місяці травні, і Свято Державности, що його обходиться у місяці січні, а також в місяці червні. Обидва ці свята символізують одну ідею - ідею боротьби нації за Волю і Державність.

Култ Героїв відомий у нашому національному життю від довгих часів. Ще перед першою Світовою Війною українська нація відзначувала окремими обходовими роковинами важливіші історичні події, які пригадували народови його подвиги чи поразки. Але найширшого значення набрав Култ Героїв після Визвольних Змагань, коли на Україні розгорталася підпільна боротьба УВО-ОУН, а національні свята і обходові роковини ставали як потенціальний засіб для національного й політичного виховання широких народніх мас. Зокрема велику увагу звертала на цю справу ОУН, а такі свята ставали також виявом революційних настроїв українського народу в боротьбі з окупантами України.

З кожним далшим десятиліттям Свято Героїв збагачувалося все новими постатями, які згинувши на полі боротьби, переходили опісля в пантеон Слави, в душу народу і там закріплювалися на віки. До цього часу при організуванні Свята Героїв наші думки й почування, наш поклін і наше признання сконцентровується головню довкруги постатей Симона Петлюри, Євгена Коновальця, Романа Шухевича і Степана Бандери, які були провідниками Українського Визвольного Руху на певних етапах його розвитку, а своїм життям, волею, думками і чинами заслужили собі на вічну пам'ять і славу.

Тоді, коли Свято Героїв символізує боротьбу, віддає пошану і збереігає пам'ять організаторів і провідників тієї боротьби, то Свято Державности символізує здобутки тієї боротьби, закріплює в пам'яті народу ці моменти, коли він досягнув своєю волею до найвищого ідеалу в своїх змаганнях - до державности.

Місяць травень символізує Свято Героїв. Місяць червень символізує нам найсвіжіший державницький акт в нашій історії - Акт Відновлення Української Державности, що його проголошено на Установчих Зборах у Львові 30 червня, 1941 року.

Згадуючи про ці свята на сторінках нашого Бюлетеня, ми хочемо впершу чергу пригадами всім Подругам і Друзям про ці важливі моменти в нашій традиції, а рівночасно звернути увагу на потребу їх належного відзначування. Мабудь ніяка інша річ чи справа не матиме такого сильного і мобілізуючого впливу на національні почування і волю народніх мас, як відповідна згадка про те, що цим масам є найдорожче, наймиліше, найцінніше. А понад усякими цінностями стояли, стоять і будуть стояти цінності героїзму і державнотворчі акти, якими кожна нація, а тим більше українська, вписуються в історію, творять життя і традиції.

Ми, як члени, симпатки й прихильники ОУН, повинні завжди про це пам'ятати, такі свята глибоко переживати, а свої переживання і досягнені в наслідок цього поновлення своїх духових сил передавати на оточення і разом з цим оточенням, у його проводі, змагати до здійснення цього, що дані свята символізують, до творення нових чинів і нових національних свят. Робити це треба всюди, як робили це ті, до яких линути наші серця в ці погідні дні травня і червня!

-----:-----

Л Е К Ц І Ї І С Т О Р І Ї

Історія вчить, але між нами існує група людей, що з тієї нажи не хочуть користати. До тієї групи зараховується середовище "двійки" і досить поважне число "прогресивно" наставлених одиниць із середовищ ОУН та УРДП, які в кінцевих місяцях минулого й на початках біжучого року розвинули в США і Канаді акцію за "контактами з представниками та діячами культури з УРСР", які приїздили туди від рамені відомого "Товариства Культурних Зв'язків із Закордоном", що постало на місці колишнього "Комітету за поворот на родину".

Як "Комітет за повернення на родину" так і назване повище товариство "культурних зв'язків" постало за ініціативою КГБ для боротьби з українською еміграцією у Вільному Світі. Подібні товариства постали також для московської білої еміграції, для естонців, литовців, білорусів, мадярів і румунів. Головна ціль існування таких товариств полягала в тому, щоб під плащиком легальної інформації та пропаганди стримати далі до повної неутралізації еміграції в її політичних акціях проти Москви, до морального і фізичного знищення провідників ОУН і до розбиття всього організованого життя. Для цих цілей КГБ рішилося використати модні в світі "тенденції коекзистенції", які знаходили також визнавців між членством і прихильниками названих нами середовищ.

Таким чином ці зустрічі членів клубу "Круглого Стола" та різних інших осіб, що мали місце в США і Канаді з делегаціями "Товариства культурних зв'язків", були, по суті, зустрічами з висланниками московського КГБ. З погляду КГБ, ці зустрічі були черговою операцією серед українських емігрантів, тим разом напівприлюдного характеру. В даному випадку, нас навіть не цікавить факт, яких "культурних діячів" вжито для тієї операції. Погляд на листу учасників дозволяє тільки ствердити, що для цього вжито треторядний гарнітур. Нас куди більше цікавить факт, що ця для загалу української еміграції несподівана операція не вирішувалася сторонами зненацька, не відбулася випадково і не тільки для "культурних зв'язків". На верхах КГБ дискусії про доцільність напівприлюдних розмов з "буржуазними націоналістами" мусіли провадитися на протязі довшого часу. Мабуть і виступ Юрія Кочубея перед українською студентською аудиторією в Ньюарку організовано з експериментальними цілями – дослідити не тільки реакцію української громади на такі зустрічі, але теж і які можуть бути з цього користі для КГБ. І мабуть цей виїзд Кочубея та його пожив"я зуміло переконати верхи КГБ, що прилюдна диверсія в колах української політичної еміграції може добре оплатитися. Тоді для тої справи відкрито зелене світло відомим закликком комуністичної газети "Українські Вісті", щоб "переходити від слів до діла", який ця газета спрямувала в сторону "двійкарського" середовища.

Після виступу Кочубея у Ньюарку на сторінках деякої частини української еміграційної преси появилися статті, заяви і ґратуляційні листи, автори яких ставали в обороні збаламучених студентів, виносячи їх на щит, як "героїв дня", або як "жертви бандерівського терору". Цими статтями, доповнюваними промовами на вічах, витворювалося прихильну атмосферу для т. зв. "діялогу" з "братами" з України. Рівночасно з цим на форумі т-ва "Круглий Стіл" промовці посилили критику зовнішньої діяльності Ярослава Стецька, а провід УККА називано "олігархією". В результаті цього відбувалися перші "діялоги", наслідків яких ще не можливо повністю предбачити. Кожньому є ясним одно, а саме, що це не кінець, а початок акцій з новими методами. А далі, що політичне значення таких "діялогів" для української еміграції і визвольної справи мусить бути негативне. Це може допровадити еміграцію до нового поділу на противників і прихильників "діялогу", що в своїх наслідках може виявитися страшнішим за всі доцьогочасні поділи. Особливою трагедією може стати це, що кристалізація змінювиського чи нео-радянськості на еміграції приносить справі визволення України далеко більше шкоди, як це могли зробити колись дядьки з 4-тої вулиці чи канадського ТОУК, або одноосібна політична орієнтація Юрія Косача. Тепер їх можуть заступити "випробувані" політичні й культурні діячі еміграції, "інтелектуальні" сили, які знають добре, що московський окупаційний режим несе українському народові, але які рішилися на "коекзистенцію" з ним, мотивуючи це "добром українського народу", себто патріотичною спонуккою. З цього погляду слід признати, що КГБ таки доби-

лося певного успіху, коли після ще свіжої пам'яті про долю А. Крушельницького і Ко, після ще свіжого у пам'яті епізоду з КПЗУ їм таки вдалося реактивізувати радянофільський табір на еміграції та перевести його із слів на діла.

Історія вчить, але власне оборонцям "коекзистенції" і "діалогів" з окупантським режимом на Україні треба сказати, що вони нехтують досвідом історії. Еміграційні радянофіли добре знають, чим закінчилися всі попередні спроби "коекзистенції", "діалогів" і співпраці подібних кругів з московським окупантом. Вони знають, що всі подібні попередні спроби принесли народові велику шкоду і закінчилися трагічно також і для самих осіб, що такі спроби робили. Вони про все це знають, але прикидаються, що в них пам'ять коротка, або пробують сугерувати, що в сучасних умовах для іншої політики місця немає.

Переходячи сторінками історії, ми переконуємося на безспірних фактах, що співпраця українців з Москвою була взагалі неможливою. Москва недопримувалась ні одного договору, які заключала з українською стороною. Вона недотримала Переяславського Договору, ні ніяких інших, а завжди прямувала до повного поневолення України.

Сподівання деяких кругів українських, що оця, за висловом Бажана, "інша Русь" в характері "демократичної" чи "пролетарської" Москви піде іншим шляхом по відношенні до України, є зовсім нереальні і самовбивчі. Сорок днів після встановлення большевицького режиму на Московщині ця Москва розпочала збройну агресію на Україну, а банди Муравйова у Києві анамелито й переконливо задокументували українському народові характер її "іншої Русі". Здається, що сам той факт повинен би розвіювати всілякі сумніви чи надії всім майбутнім поколінням.

Все ж таки, деякі сумніви залишилися. Саме тепер минає 46 років від часу, коли большевицька Москва почала вдруге збройну інвазію України. На чолі її армії стояв "українець" В. Антонов-Овсієнко, в позаду тої армії їхали М. Скрипник, Заторнський, Чубар та інші. Дехто висловлюється про них, як українських патріотів, які "широ прагнули добра українському народові", а це "добро бачили у всесвітній революції пролетаріату", яку можна "осягнути тільки в співпраці з большевицькою Москвою". Для них всесвітня революція була дорожчою за Україну. Призначені Москвою сили для інвазії на Україну були неvistарчальними для успішного закінчення цього діла, а плани зустріли опір Леніна, Троцького і Вацетіса. Але енергія, впертість і завзяття "українця" Овсієнка добилися цього, що інвазія відбулася, а Україна стала колонією Москви.

Такими є історичні факти. Але перед нами стане питання, що сталося з тими "українцями", що допомагали Москві завойовувати Україну? Що сталося зі Скрипником, Овсієнком, Заторнським, Чубарем і багатьма іншими? Відповідь проста: Скрипник поповнив самогубство, а інших, включно із "славною полководцем" Овсієнком, Москва знищила у властивий їй спосіб винагороди своїм рабам за пильну службу.

Армія Овсієнка була б ніколи не подолала України, якщо б Москві не прийшли були з допомогою ліві українські соціалісти-революціонери, відомі як "боротьбісти". Вони були за "радянський устрій" на Україні, за "союз з большевицькою Москвою" і тому стали проти "буржуазної" УНР. Сьогодні не має найменшого сумніву, що революція "боротьбістів" в армії УНР зруйнувала в місяцях січень-лютий 1919 року український протибольшевицький фронт і допомогла арміям Овсієнка запровадити на Україні московську окупацію. В цьому часі на бік тої армії перейшли військові загони армії УНР під командою отаманів Зеленого, Хименка, Григор'єва та багатьох інших, що були під політичним впливом "боротьбістів". Після револьти "боротьбістів" тільки незначна частина території України перебувала ще якийсь час в руках армії УНР.

І тут знову вириває питання, а де ж ці "боротьбісти"? Де є ті, що так рішуче допомагали Москві завойовувати Україну? Що сталося з усіма тими лідерами, яких культ дехто пробує знову підносити на еміграції? Де Шумський, Полоз, Шинкар, Гринько, отаман Волох? Де є отаман Григор'єв, що осягнув для большевиків одну з найбільших перемог в "радянській війні", погромивши антантський фронт на Півдні України? Відповідь znana: їх не має між живими, бо всі стали знищені червоними москалями. Для сучасних московських істориків "боротьбісти" - це "дрібно-буржуазна українська партія", а боротьбістські отамани - це "контреволюційні ку-

ркульські заколотники", для яких не має права на реабілітацію навіть після ліквідації "наслідків культу особи". Такою є шана Москви для тих "ширих" українських патріотів, що допомагали Москві завойовувати Україну.

Відповідає правді, що такі "боротьбістські" отамани, як Зелений та інші зрозуміли свою страшну помилку і повстали проти большевиків. Але їх повстання не було "контреволюційним куркульським заколотом", а криком розпуки людей, які зрозуміли "реалітетність" московської політики на Україні.

Історія вчить, але є люди, що вчитися не хочуть. В двадцятих роках у Львові існував Таємний Український Університет. В катакомбах вчилися головно старшини і воєнки українських армій, для яких шлях на високі школи в "демократичній" Польщі був закритий.

Студенти цього університету мали різні політичні переконання. Були між ними члени і симпатичні легальних українських партій, були націоналісти, а були навіть "руські", старшини чи воєнки українських армій, що становили групуку вихідців із сильного передвоєнного русофільського табору в Галичині. Була там теж чимала група студентів, що називала себе визнавцями "суспільного гуманізму". Були це члени і симпатичні не-легальної КПЗУ.

Пам'ятаємо багатьох із них. Був це елемент ідейни, цілком неподібний до тих партійців-карієристів, що їх довелося пізнати пізніше. Вони насправді вірили в комунізм як в ідею і уважали, що українська "робітничо-селянська" держава, що збудується на засадах комунізму, стане державою дійсно потрібною українському народові.

Ці студенти з рядів КПЗУ майже поголовно виїхали в "радянську" Україну "допомагати українському народові будувати свою "радянську державу". Вони їхали масово - зі Львова, з Праги, з Данцінгу. Поїхали надійні поети В. Бабицький, М. Ірчан, Іван і Тарас Крушельницькі, журналіст Р. Сказинський, економіст Микола Харків, бойовик Васил Шкалу-бина, Лоньо Лотоцький, Володимир Лукомський та інші. Де вони?

Їх нема. Всі вони знищені червоними москлями. Згинули вони головно за те, що наївно вірили Москві. А хто залишився, того знищили москалі в 1939 році. Бо першими, кого тоді арештували, були колишні члени КПЗУ. В червоних застінках пропав увесь слід за цими кандидатами на будівничих "радянської" України. З досить великої колись КПЗУ залишилися на сьогодні живими тільки епігони, як ось один із редакторів "Нашого Слова" у Варшаві - М. Щирба. Але і цей боїться поїхати на "радянську" Україну, а воліє промишляти у Польщі.

Але на цьому ще не кінець. В цих же 20-тих роках в Галичині існувала радянофільська група серед української позашкільної інтелігенції, якою керував письменник Антін Крушельницький. Ця група видавала товстий журнал "Нові Шляхи", яким ширено радянофільську заразу серед українців у Галичині. Цю заразу викладалося цілком псдібно, як це роблять сучасні "реалітети", а головним реалітетом тоді була, як і сьогодні, "українська держава" - УРСР. Тоді також проповідувало "допомогу рідному краю" та "культурний обмін". До Львова приїздив сам М. Скрипник, а зустріч йому улаштовувало не в якомусь там клубі, але в самому НТШ. Між деякими людьми ще до нині існують приємні спогади про обильне їдження ікри з сов"єтським консулом Юрієм Лапчинським у приміщеннях консулату.

И І знову постає питання, а де є проф. А. Крушельницький, лідер тієї радянофільської групи в Західній Україні? Де його горатники - проф. Кирило Студинський, проф. Степан Рудницький, і де є сам консул Юрій Лапчинський, що вів таку "політику" в столиці Західної України? Їх нема. Їх теж знищили московські окупанти, коли вони виїхали на Україну допомагати в "будівництві радянської держави". Особливо трагічною стала доля проф. А. Крушельницького, якому насамперед знищили синів, а його самого пізніше.

Британський король Артур, що був начальником першого "округлого стола" в історії, забороняв своїм лицарям їздити до замку, в якому проживало сім таємних дівиць, що були відомі з підступної ліквідації всіх, хто дався туди заманити. Цю добру пораду з перед півтора тисячі років повинні взяти собі до серця новітні "лицарі" Нййоркського "Округлого Стола". Хай їм не здається, що у своїх пересправах з таємними дівицями

ми і "молодцями" з КГБ вони і "риб наловлять, і ніг незамоцують". Треба таки вивчити "уроки" історії, бо тов. Шелєпін їх знає і вміє вчити. Бо опісля люди будуть казати, що "цуцик догадався, коли хвіст одпав". В "культурних зустрічах" з Шелєпіном та Семичасним може відпасти і голова.

Правда, деякі "гарячі голови" вже починають холоднути, очевидно під цим натиском, що його поставило середовище ЗЧ ОУН.

-----:-----

НА ВНУТРІШНЬО-УКРАЇНСЬКОМУ ВІДТИНКУ

У своїй всесторонній діяльності ОУН мусить звертати найбільше уваги на внутрішньо-українські справи. Український народ на батьківщині і українське суспільство на еміграції є метою дії та основною базою праці ОУН. Тому ОУН на кожному терені своєї дії велику частину своїх зусиль мусить спрямовувати на українське суспільство, щоб зберегти і приготувати його до боротьби за ідею української держави.

На теперішньому етапі боротьби ворог започаткував і веде дуже небезпечну диверсію, спрямовану впершу чергу на деморалізацію українців у Вільному Світі, стараючись якщо не зліквідувати то бодай знеутралізувати, або притупити ведену до тепер дію в користь визволення України. Ця диверсія іде шляхом пропагування т. зв. контактів з Україною, а їх метою є усунути дотеперішнє негативне наставлення української еміграції до існуючих умов на Україні, що їх всі українські політичні середовища на еміграції трактували як окупаційні.

Така постава української еміграції до большевицького режиму на Україні, при негативній поставі до нього українського народу, була вірним відзеркавленням дійсного стану поневолення, а центральні московські власті навіть не старалися це приховувати. Справа змінилася, коли в Москві постановлено розіграти політику коєкзистенції теж на українському відтинку. Ті українські еміграційні чинники, які поставилися до заініційованих Москвою контактів позитивно, зломали одноцілий фронт негативного наставлення української еміграції до ворога і витворили ситуацію, яку можна окреслити в наступний спосіб:

а/ Та частина українців, яка уважає за потрібне входити в контакти з офіційними представниками різних московських інституцій на Україні, визнала ці інституції де факто, а тим самим визнала легальність тої влади, яка ці московсько-сов"єтські інституції створила, а за кордон чисилає їх делегації.

б/ Настоюючи на потребі продовжування цих контактів, прихильники якої постави мусять змінювати свою дотеперішню негативну настанову до московського режиму на Україні, заступаючи це "опозиційною критикою", ціллю якої є не повалення, але направлення недоліків режиму.

в/ Практикуючи масові зустрічі із сов"єтськими висланниками, поширюються можливості дії для активних московських агентів КГБ серед української еміграції, утруднюючи можливості їх викривання та неутралізування.

г/ Тому, що ОУН заявила ясно проти якихнебудь контактів з ворогом, прихильники контактів, підтримувані, безсумнівно, московськими агентами, мобілізують демагогічними засобами публичну опінію, скеровуючи її проти ОУН з метою викликати на еміграції поділ по такій лінії, щоб з одного боку залишилися бандерівці, як "екстремісти", "нерозкачані фашисти", а з другого боку решта "демократично-патріотичної", "доброї" української еміграції. Це було б наближення до від давна існуючого на Україні стану, де офіційна пропаганда поборює в безпощадний спосіб і нищить бандерівців, як "фашистів" та "лютих ворогів народу", а по другому боці ставить "добродійну" партію та "безпартійну" українську масу.

г/ Тому, що політика контактів вийшла з ініціативи і за почином КГБ /Товариство культурних зв'язків з українцями за кордоном/, що видає "Вісті з України", є не тільки інспіроване, але і кероване КГБ/, прихильники контактів на еміграції, підхоплюючи цю ініціативу, дають змогу тому ж КГБ вмішуватися офіційно у внутрішні справи еміграції та вплива-

ти на й унапрямувати її діяльність і політику.

Е/ Ці контакти з офіційними представниками московсько-большевицького режиму мають теж негативний вплив на формування визвольних процесів в Україні, де негативно наставлений до того режиму український народ, який бачить в еміграції надійну силу та союзника в боротьбі із зненавидженим режимом, мусить почувати себе ще більше опущеним і осамітненим в його спротиві ворожій владі. Очевидно, ворожа пропаганда використає зустрічі й розмови з еміграцією для того, щоб поставити її по боці влади, проти народу.

є/ Практикування контактів з офіційними сов"єтськими чинниками мусить теж відбитися негативно на інтензивності української зовнішньої акції, спрямованої проти Москви. Не можна вести переконано якусь акцію проти того, з ким зустрічаємося і говоримо. В протикомуністичних кругах довіря не можуть здобути ті, хто стоїть в постійному контакті з комуністичною стороною.

Ця нова ситуація на внутрішньо-українському відтинку ставить ЗЧ ОУН перед новими завданнями і заставляє всіх членів Організації до скріпленої чуйности та дії. Завдання, які виринають в зв'язку з цим перед Організацією, можна з'ясувати в наступний спосіб:

а/ Необхідно скріпити активність Організації на внутрішньо-українському відтинку в цілому, а зокрема по лінії пропаганди та інформації. Якраз тому націоналістична преса віддає багато уваги й місця висвітленню шкідливості накидуваних еміграції контактів. Ворожа ініціатива, спрямована на деморалізацію і розбиття еміграції, мусить стати істинно унешкідливлена на самому початку, а коли б це вже не вдалося, то група диверсантів, яка пропагує і практикує в'язання контактів з ворогом, повинна бути ізольована від впливів на загал українського суспільства.

б/ Не допустити до запланованого ворогом поділу еміграції в такому змислі, щоб проти себе постали, з одного боку, "екстремістичні бандерівці", а з другого боку "добрі, демократичні, об'єктивно думаючі демократи". Грунт і причини для такого поділу існують головнo в тому, що різні слабкі політичні угруповання, в намаганні надати собі значення і виявити все таки якусь "діяльність", дають себе легко вманеврувати на виступи проти ОУН, яка залишається найбільшою і найвпливовішою силою української визвольної політики. Лідери та члени цих угруповань дуже часто є політично невироблені, а тому в своїй "протибандерівській" загонистості і під впливом сантиментальної "патріотично-демократичної" пропаганди можуть легко солідаризуватися з ким небудь в мобілізованому фронті проти ОУН. Такий протинаціоналістичний фронт тепер є найменш бажаний, бо хоча ці різні групи і середовища поодинокі слабкі, то взяті разом можуть мати чималий вплив на формування публічної opinіo, зокрема на заморських теренах. Коли пересічний громадянин, який не розбирається в тонкостях партійної розгри, постійно чує, що всі українські партії постійно засуджують бандерівців, він врешті теж піддається opinіo "всіх". При викликаній в цей спосіб боротьбі ідейні позиції фронтів будуть формуватися пізніше, а коли ОУН безумовно займатиме протикомуністичне і протимосковське становище, то це змушуватиме їх дану справу прискішувати. Тому, що в різних політичних угрупованнях різні особистості виявляють неоднакове становище до започаткованої політики контактів, а декотрі малі цілості поставилися проти цього, завданням ОУН є піддержувати всі ті чинники в українській суспільности, які від початку виявляють спротив ворожій диверсії. Всім тим групам, в яких "контакти" викликали замішання, нашим інтересом є допомогти відзискати рівновагу, щоб вони станули поновно на проти московських позиціях.

Ще може важливішими від позицій поодиноких малочисельних політичних угруповань є становище різних суспільно-громадських установ, які вбільшості гуртують безпартійне громадянство. Численні українські центральні установи вже висловилися у тій справі, засуджуючи контакти з ворогом. Коли таких засуджень буде щораз більше, то це матиме певний вплив на низове членство політичних партій, під тиском якого їх проводи можуть ревідувати свої попередні, в поспіху винесені, становища.

в/ З уваги на те, що КГБ веде свій наступ на еміграцію через т. зв. діячів культури і звертає це безпосередньо до діячів української культури на еміграції, належить позитивно розцінювати організовану якраз

в Америці велику маніфестацію в захист української культури. Метою тої маніфестації є виявити всі шкоди, нанесені українському народові і його національній культурі злочинною московсько-більшевицькою владою на Україні. Цю маніфестацію організують і патронують найвищі авторитети української науки на чужині і багаточисленні працівники української культури, як теж найвищі церковні достойники обох українських церков з митрополитами Іларіоном і Максимом включно. Ця маніфестація, організована самими працівниками української культури, що перебувають поза межами України, буде найкращою відповіддю українських незалежних інтелектуальних верхів для московських провокацій на їх брехливу "культурно-більшевицьку пропаганду", призначену для еміграції.

З уваги на важливість культурного фронту на теперішньому етапі боротьби українського народу, ОУН повинна виявити більшу активність на цьому відтинку. Кожний український науковець на своєму місці праці може в кожному моменті віддати великі прислуги своєму народові не тільки на полі стислої науки, але при відповідних обставинах та добрій волі, теж для справи визволення України.

г/ При перегляді завдань Організації на внутрішньо-українському відтинку, не можна поминути плянованого вже від довшого часу Світового Конгресу Вільних Українців. Ми є за скликанням такого конгресу, зокрема тому, що цей конгрес має стати маніфестацією самостійницьких змагань українського народу. Маємо надію, що ініціатори конгресу, при узгоднюванні конгресових матеріалів, візьмуть під увагу також потребу відповідної резолюції із засудженням зв'язків з офіційними ворожими чинниками в Україні.

Ми прихилиємося також до думки про потребу створення на цьому конгресі відповідного Секретаріату з компетенціями на полагоджування після конгресу тих справ, що будуть йому доручені пленумом у винесених резолюціях. Цей Секретаріат може в ніякому разі перебирати на себе в майбутньому компетенцій ще одної української політичної централі.

г/ До внутрішньо-українського відтинку належать також церковні справи, які від кількох років не перестають займати уваги української спільноти у вільному світі. Всі події на церковному відтинку наша Організація розцінює з уваги на їх значення і важність з наших ідейних позицій, не зв'язуючи себе тим, якими чинниками чи інституціями є вони ініційовані. Витворену на Римському Соборі атмосферу діалогу між поодинокими християнськими церквами уважаємо корисною і сприятливою для покращання відносин між нашими церквами та для усунення витворених віковим поневоленням різниць чи розходжень, що викликали між ними відчуження. Зі становища соборності та інтегральності української нації будемо вітати і вітаємо всі заходи, що змірятимуть до наближення між українськими церквами.

З цих же позицій треба нам підходити до питання українських патріархів православного і католицького віровизнань, вважаючи, що створення цих патріархів буде дальшим підтвердженням прав української нації на суверенність та сприятиме в майбутньому процесам єдності українських церков.

З цього погляду треба сьогодні піддержувати актуальні старання про встановлення Українського Католицького Патріархату з тимчасови осідком у Вільному Світі. Однак в дії по тій лінії не можна користуватися масовими акціями, які викликають небажані емоційні прояви, а залишити це за проводами наукових, культурних і громадських установ. Вірні можуть висловлювати свою опінію про ці справи в пресі або в персональних контактах з духовенством.

Ми є за збереженням національного характеру українських церков, в чому особливе значення має чистота обряду і традицій, а зокрема уведення до Богослужб української мови. Започатковані в декотрих місцях акції за зміну календаря розцінюємо як некорисну, яка вносить замішання, впливає негативно на рух наближення, а рівночасно спричинюється до того, що потенціал української еміграції скеровується у невластивому напрямі.

Наша дія на внутрішньо-українському відтинку була постійно інтенсивною, доказом чого є поширення ідей українського націоналізму серед української спільноти. Ця дія повинна постійно скріплюватися, зо-

крема під цю пору, в "добі коекзистенції", в якій людина вимагає багато цих сил, які скріплювали б її інтегральність та робили б відпорною на всілякі затії ворогів України.

В цій "добі коекзистенції" ворог спрямовує свої зусилля на те, щоб український народ затратив свою ідею самостійності і ідею боротьби, а українська еміграція щоб перейшла з платформи активної участі в тій боротьбі на платформу культурно-побутової вегетації, просякнутої ідеями радянського радянства, а рівночасно засуджену на зникнення в недалекому майбутньому. Нашим обов'язком є протиставитися цьому, а рівночасно всіма силами змагати до ще кращого, повнішого і всестороннішого розгортання боротьби проти імперіалістичної Москви.

-----;-----

Військова Сторінка

ДУМКИ ПРО ОРГАНІЗАЦІЮ УКРАЇНСЬКОГО ВІЙСЬКА

Формування і розбудова українських збройних сил буде однією з найважливіших проблем у майбутній вільній українській державі. Починати організувати армію від самих основ не буде легко, незалежно в яких обставинах чи умовах буде це проходити. Можливо, що ядром тієї армії стануть українські повстанські відділи, в рядах яких українці виступлять у слушний час зі зброєю в руках до остаточної розправи з ворогом. Треба думати, що саме це ядро перенесе весь тягар революційно-визвольної боротьби і стане зав'язком модерної української національної армії. Організація такої армії – це дуже важлива справа для молодого держави. Провідні політичні і військові кола нової держави ламали собі голови над розв'язком проблеми найкращої організації своїх збройних сил. Має бути, що в ніякому організмі питання відповідної людини на відповідному місці не є так важливе, як у війську. Не зважаючи на великий, прямо фантастичний розвиток техніки, людина є і залишиться рішучим чинником у військовому ділі, без уваги на термоядерну чи іншу зброю. Адже ж це буде людина, що сьогодні чи завтра займатиме терени, організуватиме його й оборонятиме від ворога. Чи ж можна, отже, дивуватися, що людський матеріал є найціннішим матеріалом, що ним диспонує військо, а тому справа селекції, організації, вишколу і використання цього матеріалу – це в кожному війську справа великої ваги. А це є якраз те, що складається на поняття персональної організації війська.

Коли розглядаємо справу персональної організації різних сучасних армій, то переконуємося, що в різних державах діють різні системи персональної організації війська. Про ці різні системи рішали різні військові традиції в арміях, панівні воєнні доктрини в сполучі з геополітичним становищем держав та специфічні умови економічного розвитку. В більшості держав існує військова повинність для всіх громадян. Можливо, що в майбутньому замість великих армій держави матимуть невеликі кадри воєнних спеціалістів, професійних військовиків, які – опанувавши військову техніку, будуть тою збройною силою, що стоятиме на сторожі суверенності держави. Дехто з військових мислителів навіть доказує, що доба мільйонних армій вже проминула, а їх місце займає професійне військо, скоплетоване з добровольців, або з селекційного позиву громадян до військової служби. Звичайно, це не вказує, що тотальних війн уже не буде і що такі війни не будуть втягати цілих народів у свою дію. Але вже теперішнє вирізнявання спеціальних частин і відділів у різних арміях, зменшення числового стану дивізій і бригад, формування самодійних куренів, в склад яких входять фахівці усіх родів зброї вказує, що організація війська стоїть під знаком реорганізації. На таку реорганізацію не заноситься в країнах поза "залізною заслоною", де даліше вдержуються величезні сухопутні армії, парамілітарні організації і міліційні з'єднання.

Коли ж ідеться про українську систему персональної організації й комплектування війська, то вона повинна відповідати українським військовим традиціям і специфічним потребам української воєнної доктрини та геополітичного положення і економічного становища української держави. Тут ми зупинимося коротенько на справі української воєнної доктрини в сполучі з геополітичним і економічним становищем України в майбу-

тньому.

В "Українській Військовій Доктрині" полк. Колодзінський каже, що "хто шукатиме в Україні колоній, той знайде в ній сиру землю на свою могилу", а цим видвигає основний принцип - вимогу боротьби проти всіх сил, що загрожували б Україні чи старалися її поневолити. З цього погляду українська військова доктрина вимагає рішучої боротьби з російським імперіялізмом, як головним ворогом української державності. Ця боротьба мусить вестися революційними засобами аж до досягнення повної перемоги, себто до постанови української держави. Але і після цієї перемоги потрібне організування дальшого спротиву проти всіх намагань російських імперіялістичних плянів. Ця боротьба повинна провадитися в союзі з іншими народами, що тепер перебувають в складі московської імперії, а в майбутньому визволяться і стануть самостійними державами. Боротьба з Москвою у відношенні 2 : 1 буде в нашу некористь. Коли ж захочемо те відношення допровадити 1 : 1, то треба нам єднатися з іншими народами, що мають спільні з нами інтереси, зокрема коли йдеться про забезпечення новопосталих держав від поновного наступу московського імперіялізму, незалежно в якій формі і під якими прапорами він буде виступати.

Геополітичні комплекси матимуть для України особливо важливе значення. Маємо на увазі такі: а/ Балтійський комплекс, а/ козацький, б/ кавказький, в/ середньоазійський, а також г/ центральної Європи. Дуже важливим є донецько-козацький комплекс, бо він геополітично розв'язує справу забезпечення України від південного Сходу. Для України буде дуже важливо, в чийх руках знаходитиметься перешийок, що лучить Донщину з кавказьким світом, а тому вся зовнішня і внутрішня політика України повинна йти в цьому напрямі, щоб створити обставини, сприятливі для постанови самостійної Козакії.

Ідея створення Козакії можливо ще не скристалізувалася повністю і напевно будуть ще чималі труднощі в формуванні такої держави, зокрема, коли б в склад тої держави мали входити донські, волзькі, астраханські і терські козаки. Може заіснувати ситуація, що козаці країни усамотіяться, але до постанови Козакії не дійде. В цьому не корисному зі стратегічних міркувань для України положенні треба буде вдержувати тісний зв'язок зі всіма козацькими кралми і цим способом здержувати наступ Москви на південь.

Про дальші справи та проблеми говоритимемо в чергових числах нашого "Бюлетеня".

ДВАДЦЯТИРІЧЧЯ СУБ - У

В місяці січні проминуло двадцять повних років від цього часу, коли в Единбурзі, Шотландія, відбулися перші Основуючі Загальні Збори СУБ-у, що поклали основи під дальшу діяльність тої установи, яка рівночасно із своїми цілями репрезентативного характеру провадить широку допомогуву, інформативну і культурно-освітню діяльність.

Цьогорічні Загальні Збори СУБ-у, що відбулися в першій половині місяця квітня, були у великій частині присвячені цим роковинам. В загальному, заступництво терену на цих зборах було задовільне, однак праця делегатів не могла вийти поза проблеми будня, щоб широкими очима глянути на пройдений етап і в майбутнє. Але цей брак став надроблений комісіями, зокрема резолюційною, яка не лише зробила добрий підсумок пройденого етапу, але кинула також погляд у майбутнє.

Після зборів у Лондоні відбулася спеціальна імпреза, присвячена 20-оїччю СУБ-у, на яку прибуло з Лондону та околиць понад 1,000 українців. У гарно прибраній залі присутні вислухали змістовну доповідь ред. Г. Драбата про діяльність СУБ-у на протязі свого існування, а також привітальні виступи чужинецьких гостей.

Подібні імпрези вже відбулися у терені, а декотрі клітини готуються до таких на осінні місяці. Рівночасно з цим Головна Управа СУБу робить заходи на пожвавлення всієї роботи у терені, щоб здобутками і працею першого двадцятиріччя наша установа, її члени й працівники могли підси-

лити себе для завдань у майбутньому. Ці зусилля одержують зрозуміння і підкреслення зі сторони Теренового Проводу, про що ми вже висловлювалися в інструктивних матеріялах для Районових Провідників.

Беручи справу загальниково, СУБ потребує сьогодні оживлення роботою, що йшла б по лінії наших загальних національних і теренових потреб та завдань, оживлення роботою, яка виривала б членство і громадськість з цих буднів, що їх бачиться на кожному кроці.

Наші члени, симпатки і прихильники, які активізуються в роботі на громадському полі, повинні виконувати свої обов'язки якнайточніше, бо від цього залежатиме дальший поступ нашого організованого життя, дальші здобутки, дальша боротьба за краще завтра нашого народу.

ОСЕЛЯ СУМ-У І НАШІ ЗАВДАННЯ

Від часу набуття Крайовою Управою СУМ-у оселі "Тарасівки" ще не проминуло багато часу, однак на місці зроблено великий поступ в наближенні тої оселі до плянів і потреб, якими повинна визіновуватися те місце, де буде централізуватися організоване життя нашої молоді.

Правду сказавши, цілий терен поставився до тої справи знаменито. Люди визнали за властиву цю потребу, яку видвигнено перед ними в часі купна оселі. Своїми пожертвами і своєю працею вони допомогли Крайовій Управі СУМ-у проробити велику роботу й побороти багато труднощів.

Однак, коли ми кинемо оком чи на листу жертводавців у поодиноких місцевостях, а чи на виказ організування фізичної допомоги у формі тижневих /суботи і неділі/ команд, то побачимо, що не всі місцевості постаралися потрактувати дані справи однаково. На нашому терені всі люди є собі подібні. Ніякої різниці не має між тими українцями, які поселилися і проживають і Лестері чи Ноттінггемі, а тими, що живуть в інших місцевостях. Усі вони є такими, як є. Коли ж виринають якісь різниці, то в основному їх зумовляють не так сильніші чи слабші відчуття патріотизму, громадської чи національної повинности, а радше, як до цих справ ставляться місцеві проводи, як вони їх розуміють, як вони пояснюють справи громадянству, як організують це громадянство і т. п.

В організованому житті існує засада, що член нижчого ступеня підпорядковується і виконує постанови, прийняті вищим ступенем. Коли британський парламент ухвалить звичайною більшістю голосів, що від завтра рата податку від заробітку підвищуються, то це входить автоматично в силу, без огляду, як ці справи розуміє, які має потреби чи оправдання одиниця поза парламентом. Коли уряд проголошує мобілізацію, то зобов'язані з'являються на визначені місця. Це саме повинно бути в нас. Коли Крайова Управа СУМ-у рішила набутти оселю, то вбачала в цьому велику потребу. А коли цей почин став підтриманий Тереновим Проводом і проводами всіх братніх установ, то ця справа набирає загального громадського значення, а кожна людина старається цьому якось сприяти морально й матеріяльно. Такі зусилля вимагають великої солідарности, вони виходять поза межі нашого "я", вони виключають всяку індивідуальну поставу чи нехит там, де найвищі авторитети сказали своє слово. А цими авторитетами не є індивідуальні особи, але інституції та їх проводи, що є щось більше як особа.

Тому Тереновий Провід рішив забрати в даній справі ще раз голос, пригадуючи кожному членови і симпатикови, які держать в своїх руках ключ до того, як до цього чи іншого діла буде ставитися ціла громада чи її частина, щоб вони у справах загального громадського характеру таки керувалися потребами і вимогами цілої громади, а цьому підпорядковували себе і свої зусилля.

Ми не можемо дивитися примкнути оком на це, що одні люди чи одні клітини висилються, а другі ставляться до таких справ поблажливо, або взагалі не ставлять їх на порядок дня. Це діло робиться в ім'я великої справи і його треба належно викінчити, щоб цим звільнити думку та зусилля для інших завдань.

ЗДВИГИ І ВИХОВНІ ТАБОРИ

Якраз тепер вступаємо у період року, коли до голосу в організованому життю приходить молодь, яка включається у з'їзди, здвиги і виховні табори для цього, щоб посилити й поглибити свої знання про український народ, Україну й нашу визвольну боротьбу.

Цей виступ молоді на перше місце потягає за собою збільшені вимоги до старших, які організують такі справи і з рядів яких вибирається виховний та технічний персонал.

З минулих років знаємо, з якими труднощами треба було боротися, що успішніше поладити справу з виховним та технічним персоналом. З цими ж труднощами прийдеться, мабуть, боротися ще і в цьому році. Щоб, однак, тою справою не комплікувати можливостей, нашим обов'язком є пригадати, що і тут, як повище, нам треба керуватися тим, що дає відповідні результати для посилення і поглиблення нашої дії на відтинку молоді. Іншими словами, всі ті, які одержуть пропозицію праці на Виховних Таборах Молоді, повинні дуже уважно такі пропозиції чи доручення трактувати, шукаючи впершу чергу нагоди це прийняти.

-----:-----

ПРОБЛЕМИ НАУКОВИХ ІНСТИТУЦІЙ

Тому кілька днів до заду ми одержали деякі інформації про ці труднощі матеріального й іншого порядку, з якими бореться під цю пору Український Вільний Університет у Мюнхені, Німеччина.

Перед цим самотнім українським незалежним університетом існують дуже великі можливості, однак їх не можна повністю використати з таких двох засадничих проблем: проблеми наукового кадру, який міг би співпрацювати з університетом також в площині викладів на аудиторних симестрах і проблема студентів.

З української еміграції в Німеччині залишилася на сьогодні дуже мала частина. Українська студентська молодь у США і Канаді старається здобувати вищу освіту в себе дома. Можливості здобування освіти на УВУ не використовуються навіть настільки, наскільки цього потрібно хоч би для самої еміграції, не рахуючись уже з потребами вільної України. Питання стоїть, в основному, так: чи буде можливим заключити до співпраці з УВУ молоді кадри науковців з поза німецьких теренів, і чи знайдеться відповідна кількість студентів на аудиторне навчання. Рівночасно з цим виринає питання, чи українські допомогові і громадські установи будуть спроможні поспішати УВУ з моральною і матеріальною допомогою.

Ми припускаємо, що в тій справі в нашій пресі будуть друкуватися відповідні матеріали від теперішніх властей УВУ. Радимо усім ці матеріали уважно прочитувати, а над порушеними справами серйозно застановитися. Головно над цим повинні застановлятися проводя громадських, студентських і молодечих організацій, а також батьки, що мають дорослих дітей. Можливо, що до тої справи ми повернемося ще в наших організаційних матеріалах.

-----:-----

ОСНОВНЕ ЗАВДАННЯ ЧЛЕНА - ЦЕ ЗБЕРІГАННЯ ОСОБИСТОЇ ЧАСТИ

Побіч ідеї, що лягла в програму праці наших установ на чужині і є цим чинником, який мобілізує членство, другим дуже поважним чинником мобілізації оточення на менші чи більші діла є людина та її характер. Наша Організація завдячує свій розвиток і силу не лише самій ідеї українського націоналізму, але також носієві цих ідей - українському націоналістові, який в очах посторонньої людини стояв як щось, в що втілені найкращі вартості - патріотизм, героїзм, характерність, чесність.

Інші українські угруповання мають також сильні ідеї, які могли б мобілізувати людей, якщо за ними стояли б віддані, здецидовані, чесні в патріотизмі і чинах члени. Однак над ними велику перевагу здобула ОУН, яка зуміла виплекати людину, що своїм наставленням і своїм життям

відповідала програмі, цілям і характерові ОУН. Ця людина вийшла також на еміграцію і тут здобула для себе це найважливіше місце в душі суспільства, яке ми називаємо довірям.

Чесність і довіря - це прикмети, вартість яких важко описати живою мовою. Про це могли б докладно висловитися ті, що в наслідок нерозважних потягнень ці вартості в очах суспільства втратили. А такі великі цінності, якими може розпоряджати кожна людина, втрачаються нею часто заради мізерних і короткотриваючих користей чи полекш. Нанесена цим собі шкода рівняється нерідко втратою можливостей на нормальне життя.

Звертаючи увагу на цю справу ми радимо всім друзям і подругам перечитувати часто "44 Правил Життя Українського Націоналіста", а за поданими там приписами провадити своє особисте і організоване життя. Наша Організація потребує великих і сильних ідей, а рівночасно і великих, чесних, характерних людей, які своїм життям дорівнювали б величині справи, а своєю чесністю мобілізували оточення для великих завдань. Одним з найосновніших обов'язків члена ОУН є плекати чесність, держати високо прапор довіря, не закривати неправди, ані не послуговуватися неправдою навіть у дрібних, на перший погляд, справах. Нечесно є надуживати довіря інших, але також нечесно є використовувати нечесність інших для оправдання свого поступування. Зле робить той, хто допускається провини, але ще більших проступок поповнює той, хто провинкою свого сусіда оправдує свої поступування.

-----:-----

ДРУГОВІ НА ПРАШАННЯ

Отчим подаємо Подругам і Друзям сумні вістку, що на самий Великдень помер Сл. П. Йосафат Видра /Максimeць Тома/, псевдо Старомир, член ОУН ще з Рідних Земель, який останньо проживав у Манчестері.

Сл. П. Старомир визначався за життя прикметами всецілої відданості цим ідеям, яким служить ОУН. Як старий член ОУН, він відзначався великою дисциплінованістю і працьовитістю, чим характеризувалася його праця на кожному становищі, які він займав у низових клітинах ОУН.

В послідовності цього, він був також активним членом УКЦеркви, СУБ-у СУМ-у, місцевого Відділу Англо-Українського Товариства і клубу "Дніпро". В клітинах цих установ він займав часто провідні становища.

Похорони довершив о. Ярема Гаврилюк, пращаючи Покійного гарною патріотичною промовою. Від проведів місцевих клітин Покійного пращав п. Б. Микитин. Велика частина членів ОУН з місцевої клітини взяли участь у похоронах.

Цєю коротенькою згадкою Тереновий Провід долучується до Друзів на місці, діючи разом з ними сум і біль по втраті Друга Старомира, який пройшов довгий і важкий шлях боротьби та скитання, однак не дочекався тої хвилини, коли Україна, яку він безмежно любив, стане вільною країною у світі. Хай чужа земля буде йому легкою!

-----+-----

Пригадка!

Просимо взяти під увагу, що помимо наших опімінень на початку цього року декотрі Станичні Провідники ще не вирізнали заборгувань за "Бюлетень", що треба зробити негайно. Так само вже найвищий час поробити остаточні розчислення за вишкільний матеріал під наголовком "Нарис Історії Українського Націоналізму", за який відносно мала кількість клітин поробила розчислення. ТКВО приготує чергові матеріали, що їх розішлеться до клітин з початком другої половини року, але перед цим треба розчислитися за попередні.

-----:-----
-----:-----
---:---

БЮЛЕТЕНЬ

Т.П. ОУН(В.Б.)

Ч. 4 /66/

Липень-Серпень, 1965

Рік XIII

ДО НАШИХ ОСНОВНИХ ЗАВДАНЬ

Організоване життя кожної суспільності поділяється на декілька секторів, що охоплюють духові, політичні, громадсько-культурні, побутові й господарчі ділянки, де проявляється підприємчивість розвиненої духово і розумово людини. Так це буває у суспільності, що втішається своїм державним життям, так це є і в тій суспільності, що змагається за здобуття своєї політично-державної суверенності.

Українська еміграція у Вільному світі вважається частиною української нації, яка провадить боротьбу за здобуття державної суверенності. Ця еміграція є розкинена на багатьох континентах і в багатьох країнах. Не зважаючи, однак, на свою територіальну й континентальну розпорошеність, ця еміграція живе одним життям і змагається за одні і ті самі цілі, які є притаманні українській нації в теперішній добі її існування.

Основною ціллю організованого життя української еміграції є боротьба за державність української нації. Ця боротьба організується і ведеться поза кордонами України, однак вона має пряме й безпосереднє відношення до цих змагань, що проходять на Рідних Землях.

В цій боротьбі на закордонному відтинку головне місце займають акції зовнішньо-політичного характеру, якими поширюється у Вільному Світі наші ідеї і при допомозі яких здобувається прихильників та союзників нашої визвольної справи. Поширюючи свої ідеї в чужинецький світ і закріплюючи їх там, ми рівночасно діємо проти нашого ворога, імперіялістичної Москви, витискаємо й побороємо його пропаганду, ліквідуємо його впливи. Тою роботою ми скріплюємо весь Український Визвольний Рух, а цілі цього руху і його боротьбу переносимо на широку площину, втягаючи й залучуючи до цього всі співзвучні нам сили на Заході.

В додатку до повищого, українська еміграція має і сповняє ще завдання внутрішнього, українського, характеру. В сьогоднішній ситуації, наша еміграція є одиноким місцем, де може розвиватися вільно національна думка, викристалізовуватися ідеї та формуватися концепції політичного, культурного і соціального характеру, і де можуть вироблятися форми та методи дальшої боротьби, а рівночасно школитися і загартовуватися в дії реалізатори цих ідей та концепцій.

Такі широкі і важливі завдання вимагають добре зорганізованого й активно-діючого суспільства. Наша Організація діє на закордонному відтинку дуже широким фронтом. В кожному аспекті нашого організованого життя ми стараємося почуватись незалежними, і кожний із цих аспектів організуємо і розбудовуємо так, немов би це було на Рідних Землях. Такий підхід до справи і така настанова значно збільшують завдання кожного члена та симпатика ОУН. Наші члени та симпатички, крім внутрішнього організаційного життя, крім організування та перепроводжування різних акцій політичного характеру, є заставлявані ангажуватися глибоко в роботу на громадсько-культурному відтинку. Таким чином питання громадського й культурного життя, питання молоді, студентів і господарчого відтинків є нерозривною частиною нашого щоденного зацікавлення і дії.

В світлі повищого, наша Організація стає для її членства й організованих симпатиків тим місцем, де член чи симпатик одержує ідейно-політичне та організаційне виховання, а велику частину своїх завдань виконує на відтинках, що мають загально-національний, а не лише організаційний характер. В цьому дальшому процесі відношення члена до Організації і Організації до члена головна увага спочиває на інструктажі й на видвиженні широкої програми дії. Член і симпатик є зобов'язаний при держуватися загальних напрямних Організації в його роботі на різних відтинках, виконувати сталі чи доривочні доручення, і звітувати за свою роботу.

Багато ділянок організованого життя української еміграції перебувають під повною контролем та впливами членства ОУН. Зокрема велику перевагу має наша Організація на громадсько-політичному й культурному відтинках, та на відтинку молоді. Сильною є наша позиція на видавничому відтинку й на господарчому. В політичному світі /українському/ ми прямо не маємо конкурента, який бажав би змагатися з нами в площині ідеологічній.

Але, при підчислюванні всіх цих позитивів та сильних позицій, ми все таки відчуваємо певні браки, певні труднощі та перешкоди, які не дозволяють нам використовувати максимально свою позицію та можливості. По-перше, ці браки відчувається найсильніше в площині пропаганди та інформації на внутрішньому відтинку. Наша дія на громадському відтинку є занадто "громадською", в якій не відчувається сильно політичного пульсу. Наша дія на культурному відтинку є деколи занадто просвітянською, не завжди глибокою. В загальному відчувається велику диспропорцію між настановами, плянами, а дією і результатами. Вдійсності, в декотрих місцях під сучасну пору політичний аспект нашого життя є майже відсутній. А це стається після довгого періоду бурхливого життя, після багатьох років серйозної, хоча не завжди систематично провадженої вишкільної підготовки.

Що більше, в теперішньому часі тут і там помічається навіть загрозливий стан, стан, що вказує на сильне обниження колись високого стандарту роботи на поодиноких відтинках. Це явище є характеристичне тим, що чимраз то більша кількість людей виявляється неспроможною видвигати і ставити перед громадськістю високі, мобілізуючі, захоплюючі цілі.

Для цього існують певні, об'єктивні, причини. До них треба зачислити впершу чергу постійне зростання технічних навантажень, що постають в наслідок постійної розбудови життя формами та майном. Адміністрування якоїсь установи чи підприємства у 50-тих роках не було так складним, як це є сьогодні, в половині 60-тих років. В процесі постійного розвитку організованого життя завдання постійно зростають, але, як це бачиться, рівночасно з цим не зростають фізичні сили. Таким чином, в міру дальшого розвитку форм життя, завдання на кожну конкретну особу збільшуються, а це залишає мінусовий знак на ефективності її дії.

Це число нашого "Бюлетеня" ми присвячуємо в основному питанню, що мають чисто організаційний характер. Робимо це тому, щоб цим заактуалізувати внутрішньо-організаційну проблематику, пожвавити внутрішньо-організаційну боротьбу; щоб цим шляхом підкріпити свої сили, а рівночасно пригадати собі й поновити в собі організаційні завдання.

Від самого початку свого існування ОУН була творцем тих сил української нації, які добровільно, з почуття великого патріотизму, вігнали свої зусилля і життя нації. Вона творила новий тип української людини, душа якої була перейнята українським національним месіанізмом, а характер і воля якої були сильніші за крицю. Вона дала українській нації сотні, а може і тисячі, знаних провідників, і десятки тисяч безіменних плугаторів, що орали наш політичний переліг і сіяли в нього зерно українського націоналізму. Життям, боротьбою і осягами важкої праці цих Друзів ми живемо сьогодні. Але життя не кінчається із завітним днем. Воно простягається в далеке майбутнє. Кожне покоління мусить видавати із себе провідників та плугаторів. Організація діє. Існує невідклична потреба, щоб вона діяла активно, доосновно, проникливо, суворо, як в площині формування людей та характерів, так і в площині ідейно-політичній. Процес тої дії мусить бути настільки сильним, щоб його відгук пронизував людські душі, зсував із них намулу буднів, відганяв втому, а на це місце ставив широку перспективу й творчість.

Друзі мусять пам'ятати, що коли б в минулому наша Організація не ставила була такого великого натиску на політичність своєї дії, а рівночасно з цим не брала б таких великих завдань революційного характеру, вона не могла б опановувати положення і здобувати ґрунт. В цій площині, фактично, нічого не змінилося. Змінилося місце дії частини членів ОУН, характер дії, але не змінилася програма, а зокрема не змінилася основа програми - ідея, і характер члена ОУН - як пробойовика тої ідеї. Не відпала, ще потреба на внутрішньо-організаційне життя.

ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ ВІДТИНОК, ПРОБЛЕМИ Й ЗАВДАННЯ

Організаційний відтинок нашої внутрішньої праці є цим відтинком, що надає нашій Організації відповідну форму, держить її оперативною в найширшому значенні цього слова, і який дбає як про внутрішньо-дисциплінарний стан членства так і про постійний доплив до Організації нових людей, що приходять на зміну відпалим.

Свій розвиток та силу ОУН завдячує по-перше ідеї, що мобілізує людей до чинів, а впарі з цим заставляє їх гуртуватися в ряди, і по-друге тій справності та послідовності, що існували від початку в нашій організаційній сітці.

Найважливішими елементами в роботі на організаційному відтинку є такі передумови: ідейно-політичне виховання, організаційне вироблення, почуття дисциплінованості, знання побудови організаційних клітин, вміння конспіруватися, взірцева поведінка, вміння обсервації оточення та підбору кандидатів, широке обзнайомлення з організаційною проблематикою різного характеру, добре володіння мовою, вміння заінтересовувати людей політичними проблемами, розвинене почуття відповідальності.

Чисто організаційними питаннями займається провідник клітини і його організаційний референт. Вони дбають про цілість організаційних справ на терені своєї дії, починаючи від організування членів та симпатиків у зв'язку і кінчаючи на зорганізуванні Проводу Клітини, наглядом над роботою кожного члена цього Проводу і координація цілості.

Організаційна сітка на нашому терені зорганізована добре від самих початків і такою держиться по сьогоднішній день. Керівники тої сітки є, в основному, на висоті своїх завдань. Біжучі справи організаційного порядку полагоджуються задовільно і менш-більше своєчасно. Якщо існують якісь недомогання, то такі трапляються найчастіше не так в площині біжучих завдань, як радше в площині планування наперед, базованого на вимогах Проводу і на існуючому в клітині стані, і в тому, що велика частина роботи, або іншими словами - найважливіша частина роботи виконується радше механічно.

Під цю пору в терені звертається дуже мало уваги на те, щоб члени і симпатики ОУН були кожноразом поінформовані про ті проблеми та завдання, які абсорбують увагу Організації. Провідники клітин задовільняються ставленням вимог, а вже мало уваги присвячують роз'яснюванню цього, що дані вимоги породжує, що викликає, а рівночасно й оправдує ті чи інші зусилля, цю чи іншу жертву або пожертву зі сторони членів. З уваги на те, поважна частина членів відчужується від Організації, або знає про Організацію лише з того, що треба заплатити членську вкладку.

Тому, маючи на увазі сказане в першому розділі, невідкличним обов'язком провідника кожної клітини є дбати впершу чергу про те, щоб члени та симпатики були докладно і глибоко обізнані з усіма принципами і біжучими завданнями Організації. Роботу під цим оглядом треба наставляти так, щоб нею абсорбувати увагу. Це важка праця, вона вимагає солідної підготовки, але це є невідклична частина обов'язків провідника орг. клітини та його організаційного референта.

Під цю пору нам приходить мати до діла з людьми в середньому віці, що мають поважні родинні обтяження і обов'язки. Підхід до таких людей мусить бути інакший, як до тих, що мають 20 років. В праці з такими людьми треба більшої розважливості, глибшої і ґрунтовнішої підготовки. В таких людей є загострений критицизм, а навіть скептицизм, що треба мати на увазі й вміти це спокійно усувати чи переборювати.

Зокрема велику увагу треба звертати на організаційні сходиного інформативного характеру, що їх переводять найчастіше Провідники Клітин. Рівень таких сходин мусить бути високий, виклад цікавий та свіжий, а з програми таких сходин треба усувати всілякі елементи персонального характеру, зокрема справи, що стоять на межі дисциплінарних відхилень. Ці справи треба перенести на властивий для них форум.

Ми маємо переконання, сперте на досвіді, що коли член буде почуватися душею з Організацією, то він віддасть їй усе, що зможе, і буде працювати для неї з посвятою та відповідальністю. До цього закликаємо Провідників клітин та організаційних референтів.

-----:-----

ІНФОРМАТИВНО-ПРОПАГАНДИВНА ДІЛЯНКА

Тоді, коли організаційна ділянка є звернена впершу чергу на нутро організаційної клітини і на організаційне вироблення членів, то інформативно-пропагандивна ділянка має до діла і з членами та симпатиками ОУН, і з загалом української громадськості. На відтинку членства її робота є виховно-інструктивного характеру, а на зовні, в нутрі українського суспільства, інформативного й пропагандивного характеру.

Завдання тої ділянки в найширшому окресленні є справовані на поширення і закріплення між громадянством ідеології українського націоналізму, програми ОУН, нашої визвольно-революційної концепції, і взагалі всіх тих елементів нашої дії, що відносяться до громадянства і вимагають від нього моральної та матеріальної дії.

Відповідальні за цю ділянку члени мусять бути в курсі всіх справ і проблем, що в'яжуться з нашою працею та боротьбою. Їх завданням є ініціювати і керувати процесом формування політичних думок, старатися впускати в народ і плекати між людьми ці ідеї, що освідомлюють людину національно, виробляють її політично, які допомагають людині скристалізовувати свій характер, виясняють злочини ворога, плекають в українця відчуття боротьби, а рівночасно дають його щоденному життю певну ціль. До диспозиції в тій роботі відносні члени мають нашу пресу і літературу, наші видавництва, історію ОУН, її програму, і зорганізоване членство, яким треба керувати. Від них вимагається великої підприємчivosti і великого відчуття самовідповідальності за цю важливу ділянку праці. Кожна вістка, кожна справа чи історія повинні бути належно використовувані в роботі на цьому відтинку. Кожна імпреза, доповідь чи реферат, повинні включати в собі елементи нашої інформації та нашої пропаганди. Кожний член і симпатик ОУН повинен стати інструментом в роботі на цьому відтинку.

Найважливішими завданнями членства ОУН на цьому відтинку під сучасну пору є вдержання і поглиблення між громадянством заінтересування до суспільно-політичних справ і проблем. Голос нашої інформації та нашої пропаганди мусить бути сильний, мобілізуючий, щоб він міг не лише опертися, але і перемогти пропаганду ворога, не лише опертися, але і перемогти тиск на наше суспільство зі сторони чужинецького світу, щоб він міг опертися і перемогти тенденцію "побутовщини".

Зокрема тепер великої уваги з нашої сторони вимагає справа із зрадою, чи з відходом з національно-державницьких позицій певних політичних груп опортуністичного характеру. Їхній виступ проти революційної концепції ОУН захитав у декотрих місцях віру в українця на перемог над большевизмом та комунізмом. Цей виступ є спертий не лише на власному опортунізмі цих груп, але й на опортунізмі декотрих кругів на Заході. Ці справи вимагають не лише здушення системою недопущення до голосу опортуністично наставлених кругів, але глибокою аналізою теперішньої міжнародньої ситуації, ситуації в комуністичному таборі, і на накресленні нашої виразної і переконливої перспективності. В цьому є заангажована наша преса, але всі люди часописів не читають. Думки противників проникають в наше суспільство з досить скорим темпом, і власне вони є слідні на тій, головній, частині суспільства українського, що нашої, або ніякої преси не читають. Скептицизм політичний, або пряме безвірство є видні в усіх місцях. Це заторкує навіть декотрих членів. Тому наш виступ є конечний.

-----:-----

ВИШКІЛЬНІ СПРАВИ

В більшості клітин іспит, заповіджений на початку цього року, є закінчений. Зібрані матеріали опрацьовуються ТКВО, а вислід цього іспиту буде оголошений пізніше. На основі першого погляду, вислиди виказуються задовільними, що свідчить про певний поступ на цьому полі.

Головне під цю пору - це стисліше пов'язання членства з друкованим словом, з читанням поважніших матеріалів на ідеологічні й політичні теми, що їх друкується в наших журналах, зокрема в "Визвольному Шляху", і на докладне, ступнево-систематичне перероблювання матеріалів з вида-

нь БУП-у. Як дотепер, так і далі основний натиск треба ставити на вишкіл індивідуальним порядком, але унапрямлюваний і контрольований центрально.

Вишкільні Референти на місцях повинні уважно переглядати наші журнальні і газетні видання, підхоплювати відповідні матеріали студійного характеру й подавати їх членам. Кожний такий матеріал обговорити коротко на сходинах, а відтак призначити певний час на його ґрунтовне перероблення. На чергових сходинах обговорювати даний матеріал в глибині й визначувати ці місця, що повинні залишитися в пам'яті.

Видавані ТКВО вишкільні матеріали переробляти ґрунтовно. Вкоротці будуть видані нові речі по тій ділянці.

Успіх на вишкільному відтинку є можливий лише тоді, коли людина буде багато читати, поглиблюючи й поширюючи свій світогляд і своє розуміння до явищ та справ суспільно-політичного характеру.

-----:-----

ВІДТИНОК МОЛОДІ

Біжучі спостереження та звідомлення потверджують наші вдолення з дотеперішньої праці на цьому відтинку. Школи Українознавства розвивають свою роботу безперебійно. Безперебійно і сильно працює СУМ. Є позначки посиленої активності на відтинку Пласту. Заансованою є наша дія на відтинку організування Юнацтва ОУН.

Але існують також ще далішні побоювання і браки, які треба виеліминовувати збільшеними зусиллями і кращою працею. Існує важка ситуація на відтинку виховного персоналу обидвох полів, зокрема на відтинку виховниць, яких є менше, помімо цього, що юначок є більше ніж юнаків. Однак це справи, що дадуться перебороти при спільних зусиллях всього провідного і рядового активу та при стислій координації роботи та зусиль установ центрального характеру, які займаються проблематикою молоді. Тай із самої молоді вилонюватимуться одиниці, яких можна і потрібно буде залучити до організаційних та виховних завдань.

Наступні роки будуть для нашого терену дуже важкими й пробними на цьому відтинку. Відтинок молоді повинен знаходити в наших рядах чимраз то яскравіше окреслення. Частина провідного і рядового активу потребуватиме увійти ще глибше в справи цього відтинка. А зокрема велику увагу та зрозуміння муситимуть виявити до цих справ самі батьки.

-----:-----

ЗОВНІШНЬО-ПОЛІТИЧНІ СПРАВИ

Пленарне засідання Проводу ЗЧ ОУН, що відбулося на початку місяця квітня, прийняло далекойдучі напрямні що до нашої роботи на зовнішньому відтинку, в яких центральне місце займає настанова широко розвиненого наступу на чужинську інтелектуальну еліту та студентство. Ці пляни охоплюють також і нашу старшу віком, середньо-шкільну та студентську молодь. Основна ціль цього наступу – це створення світового антибольшевицького і антимосковського фронту, а рівночасно з цим і даліше поширення нашої концепції про перебудову Східної Європи після упадку комунізму.

Що комунізм упаде – це річ, над якою мало хто дискутує. Але що мало б статися, чи залишитися або створитися на місці московської імперії – це ще даліше питання дискусійне. Наша дотеперішня акція на зовнішньому відтинку заакцентувала питання самостійності України дуже сильно. Цьому питанню приєднано багато сторонників. Однак на Заході існує ще дуже широкий важляр активних антикомуністів, які є або проросійськи наставлені, або виказують своєрідну безрадість у відношенні до національної проблематики на Сході Європи. Цих людей треба позискати впершу чергу, а при цьому обмежити в потенції промосковські круги.

Дія по тій лінії на нашому терені мусить загостритися. Уважливо треба буде розглянути можливості закінчення в цю дію частини старшої молоді. Наші пляни в найширшому зміслі є такі: змагати даліше до поширення круга приятелів України між британцями; поширювати й закріплювати зв'язки на місцях; піти сильно на льокальну пресу і використовувати

вати її прихильність для інформативної роботи між чужинцями; скріплювати наші позиції в АУТ і бути приготованим на переведення певної реорганізації; поширювати англomовні видання про Україну й організувати для цього фонди; приготувати й заініціювати, де можливо, справу Тижня Поневолених Народів на взір того, що має місце кожного року в США, і т. д. Найважливіше - мати якнайбільше вирозуміння і виказувати як найбільше помічі та моральної піддержки для тих небагатих членів, що постійно діють на зовнішньому відтинку.

Перед двома тижнями на нашому терені появилася на англійській мові книжка про вбивство сл. п. Провідника Степана Бандери, яку видано британське видавництво. Ми беремо частину тої книжки в продаж. Коли вона прийде до станиць, то обов'язком Станичних Проводів буде її поширити.

В зв'язку з арештом і засудом Гералда Брука деякі британські часописи присвятили багато уваги НТС та пов'язали з цим українців. Ми визнаємо ці справи з рамени Т-ва Українських Вільних Журналістів, заявляючи, що наскільки НТС не визнає Україні права на самостійність, настільки наше відношення до НТС є таке саме, як до московських комуністів.

Робота на зовнішньому відтинку мусить проходити нормально, ступнево, ефективно й широким фронтом.

Референти Зовнішньо-Політичних Справ у р-нах одержали План Праці від Проводу ЗЧ ОУН, з яким вони запізнають провідних людей у низових клітинах.

-----:-----

ФІНАНСОВО-ГОСПОДАРЧІ СПРАВИ

Широко розвинена та інтенсивно здійснювана робота на організаційному, політичному, молодечому й громадсько-культурному відтинку заставляє нас розвивати рівномірну політику також на фінансово-господарчому відтинку. В наслідок цього наша політика й конкретна робота на господарчому відтинку є також широкою та інтенсивною.

Як на кожному відтинку, так і на цьому існували та й ще існують великі труднощі й ускладнення. Відчувається сильно брак відповідного покрову людей для цього роду дії. Відчувається деякий брак зрозуміння до цих справ загалу суспільства, а навіть деяких членів. Незважаючи, однак, на це, робота поступає повільно до переду. Давніше підняті плани та намагання продовжуються з успіхом. Існуючі труднощі та ускладнення ліквідуються, нові плани і нові можливості виринають та входять в дію.

Цього року в силу увійшла нова тарифа оподаткування членів та симпатиків і новий план добровільного оподаткування прихильників. За малими винятками, обидві ці справи увійшли в життя, доказуючи, що більшість членів та симпатиків зрозуміли настанову Шостої Конференції ЗЧ ОУН, а її рішення прийняли так, як це повинен зробити член ОУН. Існують, однак, випадки несолідної постави до тої справи деяких членів. Це треба помало ліквідувати, спочатку в'яснюваннями, а коли це не допоможе - то дисциплінарними санкціями. Ми не можемо дозволити на це, щоб в обличчі так важливих завдань, що їх намітила Шоста Конференція ЗЧ ОУН, частина членів відмовлялася від цих фінансових зобов'язань.

Наша загальна політика на цьому відтинку змагає до створення декількох підприємств господарчого характеру, які могли б допомагати Організації своїми надходженнями в недалекому майбутньому. Деякі такі підприємства, зокрема "Подолія", допомагають поважно вже тепер. Інші ще розбудовуються. В цьому ділі потрібно співпраці, вирозуміння і моральної піддержки зі сторони членів, симпатиків та прихильників, щоб цей задум можна було повністю зреалізувати. Між громадянством треба плекати довіру до таких справ, зокрема до цих справ громадського характеру, де є заангажована Організація.

Ми є майже задоволені з дотеперішнього розвитку цих справ, а зокрема з постави до цього поважної частини членів. Це є перша запорука успіхів.

-----:-----

П І Д С У М К И

Брак місця не дозволяє нам розвинути ці так важливі справи в ширину, однак навіть таке загальникове переглянення наших завдань на кожному відтинку організаційної праці є вистарчальне для пороблення певних підсумків та стверджень під дальшу дію.

Насамперед, нашим бажанням, а рівночасно і вимогою часу, є задержати нашу Організацію як основний чинник в мобілізації духових, фізичних і матеріяльних сил для дальшої боротьби за УССД. Діючи в цьому напрямі, нам треба постійно відсвіжувати собі свої обов'язки організаційного характеру, старатися залучувати в організаційну роботу відповідну частину нашої уваги, постійно плекати й розвивати самопочуття дисциплінованості та самовідповідальності, а кожную ділянку організаційної праці трактувати дуже серйозно.

Організація була, є і буде тою скалою, на якій спиратиметься наше політичне життя і наша боротьба, та об яку розбиватиметься наступ ворога. Головна вимога хвилини – це внесення у наше щоденне життя і працю відповідного політичного духа. Ми мусимо дивитися на основне і цьому основному служити. Цим основним є українська нація і її боротьба за державність. Цій нації і її боротьбі віддаємо свою увагу й свої зусилля. Громадсько-культурна, чи інші обов'язки, завдання або місце зацікавлення чи праці – це не цілі в собі, але похідні від головної. Не будучи української нації, її волі до боротьби, її бажання до вільного державного життя – не було б ніяких інших завдань та обов'язків.

Економити енергію чи сили можемо лише в наслідок вдосконалювання організаційної сторінки нашої праці, в наслідок вмілого і раціонального використання кожної одиниці в нашому житті. Ніякого іншого критерія для цього не має, і не може бути.

-----;

НАСТУП ВОРОГА НА ПОЛІТИЧНУ ЕМІГРАЦІЮ

Загал нашого членства є постійно інформований про роботу московсько-більшевицької агентури на відтинку антикомуністичної еміграції. Про це пише наша легальна преса, про це пишеться у наших внутрішньо-організаційних виданнях, і про ці справи говориться на сходах та відправах.

Треба уважати шкодою для Визвольної Справи на еміграції, що жадна політична партія, крім нашої Організації, не займається проблемами боротьби з ворожою агентурою, ані навіть не слідкує уважно за роботою ворога і не робить з цього жадних висновків.

В пресі, приналежній до інших політичних середовищ, під кутом остороги перед дією ворога не поміщується майже ніяких матеріалів.

В боротьбі з політичною еміграцією ворог декілька разів міняв свою тактику і її вдосконалював. Після двадцятого року тієї боротьби, ворог приступив до свого найбільшого наступу. Цей наступ є найбільш небезпечним. Він провадиться в площині духово-ідеологічній. Знаємо, що наша еміграція з її політичними середовищами не є одного і того самого ідейного рівня та однакових моральних основ.

В наступі ворожої агентури на еміграцію тільки в площині фізичного й морального терору, еміграція оказалась відпорною, знову ж в наступі ідеологічно-політичному вже показала свою слабкість.

Наступ ворога в ідеологічній площині є розпланований на довшу мету. Він буде охоплювати кожную царину життя, а зокрема культурний і мистецький відтинки. Спеціальна увага в цьому наступі є присвячена молоді.

Причини слабкості еміграції в ідеологічній площині є слідує:

- а/ еміграція не є вся однакового ідейного й політичного рівня;
- б/ довгі роки перебування на чужині змучили і зневірили декотрих людей;

- в/ затерлося багатьом людям у пам'яті все пережите ними під ворожою займанщиною;
- г/ брак безпосередньої зустрічі з ворогом та відносно слабе знання про положення на Україні;
- г/ чужі впливи, невміння відрізнити політики організацій поневоленого народу від політики державних народів, та опортуністичне намагання прикріпитися до чужого воза;
- д/ почування меншезартости, викликуване довгою неволею та доцьогочасними невдачами визвольної боротьби.

Все це впливає негативно на нашу еміграцію і затирає в неї потрібну чуйність та гостроту постави до ворога. Велике значення в цьому мають чужі впливи. Знаємо, що на еміграції існують групи, які хочуть допасуватися із своєю політикою до чужинецької урядової лінії. Знова ця чужинецька політика у відношенні до комуністичної Москви не є корисна для української визвольної справи. Цими часами провадиться політика т. зв. коекзистенції. За прикладом США та Британії таку політику почали провадити декотрі політичні еміграційні групи. В своїй агітації вони зачали виходити із заłoженъ т. зв. реальної політики, мовляв, "дивіться на світ реально, існує УРСР, ми з цим мусимо числитися і шукати можливостей в такому стані зробити щось для українського народу". Існують українські комуністи, ми мусимо з цим погодитися, шукати з ними спільної мови", і т. п. Агітаторами цієї політики є люди, які довгими роками перебувають на службі американської політичної розвідки, працюють в американських "приватних" установах, які є створені для східної політики, в радіо, інститутах і т. п. Це люди типу Лебеда, частина "двійкарів" та частина уердепівців, та інші.

Така їх політика є найбільш корисна Москві, що унаочнюється в тій підтримці, яку тихо й публічно подали московсько-комуністичні чинники ініціаторам тої політики.

Кожньому, хто спосібний логічно думати, є зрозумілим, що така політика "реалітетів" є шкідливою. Український народ не примирився з ворогом. Є подостатком доказів на те, що наш народ бореться з ворогом в кожній царині життя. Коли на еміграції хтось проповідує співжиття з ворогом, то це означає, що він капітулює перед ним. В своїй природі московський комунізм є агресивний і наступаючий. Його ідеологія в межах СССР банкрутує. Вся система держиться купи при допомозі терору і дисципліни в рядах к-партії, яка також живе радше заради минулого, як під впливом чи перспективами майбутнього. Боротьба Москви з націоналістичними ухилами має довгу і кроваву історію. Борючись проти ОУН, чи українського "буржуазного" націоналізму, Москва приховує нашу ідеологію і нашу програму, але для закордону робить різні "ухили" в формі реабілітації Влизька, Зерова чи Косинки, створюючи цим й поширюючи враження, немов би там заіснувала національна свобода, або що комунізм демократизується. Членів ОУН комуністи представляють на Україні як чужих агентів, "заскоружлих реакціонерів", що "хочуть привернути старий лад" з "польських" чи "німецьких часів", а це підкріплюють викривленими або спеціально спрепарованими "даними" з історії. Цій їхній пропаганді дома й на чужині сприяють часто, свідомо або несвідомо, із своєї загоности або з ненависти до бандерівців", декотрі наші противники.

На Україні ворог намагається русифікувати українців, зокрема молодь, а це здійснює при допомозі насильного запровадження російської мови як викладової мови в школах, у літературі і в пресі, і систематичним нищенням пам'ятників української національної культури. Знова на еміграцію ворог висилає "представників" тієї нищеної ним культури, які в більшості випадків являються звичайними наймитами режиму і вишколеними агентами КГБ.

Від 1945 до 1964 року офіційна московська пропаганда таврувала всіх політичних емігрантів, як "зрадників" і "слуг чужих розвідок". Минулого року це нагло змінилось. "Зрадниками" і "агентами" стали лише члени ОУН, які "терором здержують інших" від вияву "симпатій" до "радянського народу".

Властиво, ця зміна тактики започаткувалася ще в вересні 1955 року, коли то в Східньому Берліні постав "Комітет за поверненням на Родину". В цьому ж місяці Президія Верховної Ради СССР видала "Указ про амнестію для бувших радянських громадян". В 1960 році цей комітет переіменовано на "Ковариство культурних зв'язків", яке в 1963 році стало

підпорядковане подібному центральному комітетові в Москві. Рівночасно з цим ті московсько-більшевицькі агенти в західних амбасадах, що до цього часу займалися справами української еміграції таємно, одержали завдання бути "спеціалістами від культурних контактів з емігрантами". Головна їх функція полягає в тому, щоб організувати розкладову роботу на відтинку еміграцій. Головну увагу звернено на студентську молодь, народжену на чужині, на науковців, письменників, поетів, мистців і т. далі. Вони організують зустрічі з такими особами, якщо це їм вдається, перепропаганджують з ними розмови особисто, або аранжують такі з висланниками з Києва чи з інших міст України, роблять різні обіцянки, зокрема обіцянки матеріального характеру. Шкільній чи університетській молоді пропонують безкоштовні відпустки у спеціальних таборах на теренах СРСР, висилають або передають їм шкільні підручники та різну іншу літературу шкільного характеру, висвітлюють спеціальні пропагандивні фільми.

Все це є справоване на те, щоб пропхатися в нутро еміграції і зачати розкладати її з нутра. Пряма атака на еміграцію та підтягування всіх емігрантів під один знаменник "зрадників родини", або "чужих агентів" не давала Москві надій на успіхи. Такій пропаганді ніхто не вірив ні на Україні, ані на еміграції. Однак нова метода видається набагато кращою. Ділячи еміграцію на два табори - "націоналістично-буржуазний" і "демократично-прорадянський", і даючи багато місця тому поділові на сторінках своєї преси, Москва надіється досягнути два здобутки рівночасно: поглибити на еміграції розходження і ворожість між групами, а на Україні поширити враження, що велика частина емігрантів стала на радянські позиції.

В зв'язку з цим перед нами виринає питання, що нам робити, аби ці пляни Москви і роботу її агентури на чужині знеутралізувати і відбити. Великим позитивом для нас є те, що ми знаємо пляни ворога й дисонуємо великим досвідом у боротьбі з ним. Ми знаємо всі слабкі сторони ворога, а тому можемо бити також його.

Найперше й найважливіше завдання для нас - це збудження і поглиблення самопочуттів відповідальності за свою роботу. Головне, що дасть нам запоруку успішної боротьби з ворогом на ідеологічному відтинку - це наша висока національна й політична свідомість. Несміє бути галузі життя, яку б наш член чи симпатик не знав. Ми мусимо вміти відповісти на кожну справу чи проблему, видвинену життям. Дух дружності, працьовитості треба постійно розвивати і плекати. Проводити безперервно широко закреслену інформативну й пропагандивну роботу між українцями, а рівночасно розвивати, поширювати і вдосконалювати всі інші ділянки життя. Шанувати свою пресу та літературу, інтересуватися і підпомагати культурну діяльність, вести широку акцію на зовнішньому відтинку.

Члени повинні мати завжди відкриті вуха та очі, старатися продіставатися в найглухіші місця нашого суспільного життя, зокрема до тих відносно численних кіл еміграційних, які стоять осторонь нашого організованого життя. Ворог ніколи не зможе зачепитися там, де є активно діюча громада. Він шукає за людьми слабкими, зневіреними, за людьми, що не мають яснішої перспективи в своєму житті.

Всі клітини і всі члени повинні совісно й дбайливо виконувати всі організаційні доручення, а своєю активністю та підприємчивістю давати Організації стовідсоткову можливість здійснювання її завдань. Всі дрібні упередження, непорозуміння, чвари і сварки треба обов'язково усувати, а на те місце ставити справи принципового характеру, справи боротьби за ці високі ідеали, що їх ОУН виписала на своєму прапорі.

Комуністичний, в цьому й московський світ тріщать, валяться. Комуністична ідеологія перестає бути чинником мобілізації людей, а стає чимраз то виразніше парадоксальним анекдотом, якого натягають керівники комунізму як гумову стрічку в різні сторони. Крах тої системи може наступити кожного дня, кожної години чи хвилини. Нашим найвищим завданням є це приспішувати, а рівночасно готуватися до будови власної національної держави.

Знання плянів ворога - це половина перемоги. Другу половину треба досягати шляхом невтомної і безоглядної боротьби з ворогом!

ПРОТИДІЯ ЗАМІРАМ ВОРОГА

Перше півріччя 1965 року характеристичне в нашому організованому житті різними акціями й намаганнями, спрямованими на відсіч ворога в його намаганнях продістатися в нутро української еміграції під плащиком т. зв. культурних зв'язків. До тої справи заангажувалася наша преса, установи громадського й культурного характеру, і установи наукові. В дні 6-го червня, 1965 року, в Торонті відбулася наукова конференція, присвячена обороні української культури та народу перед нищенням ворога, яку підготував і перевів канадійський відділ НТШ-у. В тій конференції взяли участь наші визначні наукові сили з США і Канади, які підготували й подали публіці матеріали, що викривають злочинну дію Москви на відтинку українського народу і його національної культури. Ця конференція закінчила свою працю ухваленням відповідних резолюцій, що їх надрукувала майже вся наша преса.

Громадські установи на Європейському Континенті і суспільно-громадські установи в США та Канаді зайняли дуже виразне і різке становище проти будь-яких контактів з офіційними представниками московської експозитури на Україні.

В Британії Рада СУБ-у постановила розпочати підготовку до подібної наукової конференції в Лондоні з участю представників українських наукових організацій в Європі, яка мала б відбутися під кінець року. Є надії, що ця ініціатива знайде належну піддержку.

Але справа не лише в культурі і не лише в культурних зв'язках. З опублікованих до цього часу матеріалів бачимо, що ця справа є в нашій мірі політичного характеру. Як це вже відомо, середовище "двійки" вустами свого лідера, М. Лебедя, виступило отверто проти революційної концепції ОУН і перейшло на концепцію угодовецько-опортуністичну. Членство таких угруповань, як "уердепівське" та "мельниківське" борсається далі в тій кризі, яка заіснувала там у зв'язку з "культурними зв'язками". Частина української преси ще не знайшла свого місця, а цинічно борсається по стороні "за" і "проти" контактів. Заходи наших провідних чинників у цьому напрямі, щоб видобути від політичних угруповань спільне становище, ще не принесли сподіваних успіхів.

Таким чином, треба припускати, що і друга половина біжучого року буде присвячена в значній мірі цим проблемам. Своє становище до цих справ, свої плани та інтенції ми з'ясували дуже виразно в попередньому числі "Бюлетеня". Сьогодні вистарчить лише повторити декотрі основні справи, а саме:

а/ Всілякі прояви "радянськості" чи іншого опортунізму побороємо в зародку, безоглядно;

б/ роз'яснюємо й засуджуємо при кожній потребі згубну політику "двійкарського" середовища та його лідерів, але в контактах з рядовим членством ведемо політику роз'яснювання та посилення їхнього критичного наставлення до останніх потягнень М. Лебедя. Нам відомо, що досить поважне число прихильників "двійки" не поділяють політики тих своїх лідерів, які запродалися американським приватним кругам.

в/ Подібну тактику стосуємо на відтинку інших середовищ. Наша основна ціль - це висвітлення справи, заакцентування і поширення внутрішньої дискусії в них, і прихиленням до нас і наших думок та настанов всіх тих елементів, які виявляють здоровий національний глузд та критицизм.

Покищо, ми не бачимо великої потреби на публичну дискусію формами віч, зборів чи навіть доповідей. Але, в разі потреби, такі справи треба організувати. Найбільше уваги звертати на усну інформацію, на розмови та дискусії приватного характеру.

-----:-----

УКРАЇНСЬКІ ПЕРЕДАЧІ З ЕСПАНСЬКОГО РАДІЯ

В місяці травні, 1965 року, виринула несподівано небезпека, що ми можемо втратити можливість користуватися еспанським радіом для наших пропагандистських цілей. Нащасті, і завдяки енергійним заходам нашої редакції на місці та Референта Зовнішньо-Політичних Справ при Проводі ЗЧ ОУН, при активній моральній піддержці декотрих теренів, ця небезпека не лише усунена, але збільшено значно години для українських пере-

дач. Ці передачі добре чути на нашому терені, про що звітували люди з Лондону і з північної Англії.

В зв'язку з цим виринула справа скріплення нашої редакції новими силами, яку вже частинно переборено. Стоїть нерозв'язаним практично питання матеріальної підмоги. Про це ми інформували Районових Провідників окремими листами. Ті надіється, що всі ці клітини ОУН, які є матеріально загосподаровані, уділять із своїх надходжень певні пожертви на цю ціль. Ті пожертви треба надсилати організаційним шляхом /дорогою Фінансово-Господарчої Референтури /або прямо до каси Теренового Проводу, звідки вони будуть скеровані у відповідне місце.

Ми рекомендуємо, щоб наші члени розповсюдили справу цих передач між громадянством, в наслідок чого, люди, замість слухати польських передач з Лондону чи Мадриту, замість прислуховувати московсько-комуністичному радіо з Києва чи Москви, могли слухати українських передач з Мадриту.

-----:-----

ЗДВИГИ МОЛОДІ ТА ОСЕЛІ

В другій половині липня в Лестері відбувся імпозантний Здриг Молоді СУМ-у, присвячений 40-ровим Роковинам Постанови СУМ-у і вшанування Світлої Пам'яті Генерала Тараса Чупринки в 15-ті Роковини Його Смерти. В цьому здризі взяло участь понад тисяча юначок і юнаків СУМ-у, та понад 3,500 громадянства. Здриг був добре підготований, а своєю програмою виявив багато позитивних аспектів у роботі тої організації.

В кінцевих днях липня започаткував свою працю на "Тарасівці" Виховний Юнацький Табір СУМ-у з участь около 650 юнацтва і около сотні технічного та виховного персоналу. Це перший повний табір, що відбувається на "Тарасівці".

Тиждень скоріше на Оселі СУБ-у в Чиддінгфолд розпочав свою працю Виховний Табір Юнацтва Пласту з участю около 150 юнацтва та виховного і технічного персоналу.

Таким чином, цьогорічними виховними таборами СУМ-у і Пласту охоплено около 800 юнацтва, що являється поважним кроком до переду, в порівнянні до попередніх років.

-----:-----

ВІЧЕ АБН В МЮНХЕНІ

В дні 23-го липня, в Мюнхені, відбулося велике протикомуністичне віче, що його підготував і скликав ЦК АБН. В цьому вічу участь взяли високо поставлені особи з поміж народів, зарепрезентованих в АБН, зі сторони німецьких політичних чинників і від чужинецької преси. Віче пройшло дуже успішно й залишило по собі знатний відгук в чужинецькій пресі. Коротку згадку про це віче надрукував англійський поважний журнал "Економіст".

Це віче відбулося в неприсутності Голови ЦК АБН, д. Ярослава Стеценка, який перебуває тепер у США і в Канаді.

-----:-----

ЗАСУД БРУКА І НАУКА ДЛЯ БРИТАНІЇ

Недавно в Москві відбулася судова розправа публичного характеру над британським громадянином Гералдом Бруком, якого оскаржено в анти-сов'єтській діяльності. Його приловлено в часі передачі кореспонденції НТС-у громадянщини СРСР, який, як виявилось на суді, був рівночасно і агентом КГБ, або іншими словами - лапкою для Брука. З цього приводу в британській пресі розвинулася сильна дискусія, в якій багато прикрих закидів зроблено британському урядови на його неспроможність стати в обороні свого громадянина.

Поминаючи всі ці справи, для нас є важливим підкреслити один дуже характеристичний бік тої справи. Вже давніше ми звертали увагу, що т. звані культурні контакти та "коекзистенція" є впершу чергу надійним

і корисним інструментом в руках Москви та відтинку шпигунства та пропагандивної penetрації в західній до краю наївний світ. Московські туристи порушуються з абсолютною свободою, московська література імпортується у великій кількості. А що в заміну має Захід? Постійне слідження за своїми туристами та арешти і суди над цими особами, які виявляють відвагу обмінюватися думками чи матеріалами з "ліберально" настроєними москвинами.

Гералд Брук є, безперечно, особа ідеалістично наставлена, яких є багато на Заході. Його трагедія є в тому, що він став жертвою махінацій між НТС та КГБ. Самі британці кажуть, що НТС є спенетрована московською агентурою. Нічого дивного. Одні і другі являються пристрасними оборонцями великоросійського шовінізму та імперіалізму, і ворогами поневолених Москвою народів.

-----:-----

КНИЖКА АНГЛІЙСЬКОЮ МОВОЮ ПРО ВБИВСТВО С. БАНДЕРИ

В місяці липні, 1965 року, британське видавництво "Амперсанд Лтд" видало на англійській мові книжку про вбивство сл. п. Провідника Степана Бандери. Ця книжка появилася під наголовком "Мордерство на наказ", і є перекладом назагал доброї праці про цю справу, яка появилася німецькою мовою з під пера Карла Андерса.

Ця книжка має 110 сторінок, друкована на гарному папері, та є багато ілюстрована, а змістом є базована на зізнаннях убивці Сташинського і свідків підчас процесу в Карльсруге.

На превеликий жаль, у книжці знайдено одну дуже прикру помилку, саме: під знимкою сл. п. Провідника Степана Бандери дано підпис Лева Ребета, і навпаки. Ми звернули увагу на цю помилку й одержали запевнення, що вона стане виправленою.

ТП поробив заходи, щоб одержати певну кількість примірників для продажі й поширення між нашими приятелями й до українських бібліотек та музеїв. Ці примірники будуть вислані в терен в місяці серпні.

-----:-----

ЧЕРГОВА СЕСІЯ ВАТИКАНСЬКОГО СОБОРУ

Через півтора місяці у Ватикані розпочнеться четверта і мабуть кінцева Сесія Собору Католицької Церкви, на якому будуть продовжуватися дискусії між Отцями Собору та їх рішення у важливих питаннях релігійного й політичного характеру.

На минулій Сесії Ватиканського Собору виринула справа Українського Католицького Патріархату. Думаємо, що заходи в тій справі будуть продовжуватися на цій Сесії, що надходить. Становище нашої Організації в цих справах було подане в "Бюлетені ТП" ч. 3/65/ за місяці травень-червень, 1965., сторінка 7-ма, пар. "г".

-----:-----

ГОСТІ З ЗАОКЕАНУ

В місяці липні група Сумівців із США і Канади, в своїйому турне по країнах Західньої Європи, відвідали терен Великої Британії та були гостями Крайової Управи СУМ-у та "Тарасівці", а відтак гостями наших установ у Лондоні.

Ця група складалася з юначок і юнаків у числі 50 осіб, плюс виховний персонал та медична обслуга.

На протязі свого кількаденного побуту, вони зарепрезентували себе дуже гарно й залишили найприємніші спомини та надії. Зокрема приємно вражала їх взірцева поведінка та гарна, чиста, українська мова, якою вони розмазляли із собою. Маємо надію, що це не буде остання зустріч, а зокрема прекаємо думку про організування такого турне Сумівців від нас до наших Друзів і Подруг у США і в Канаді.

-----:-----
-----:-----

БЮЛЕТЕНЬ

Т.П. ОУН(В.Б.)

ч. 5 /67/

Вересень-Жовтень, 1965

Рік XIII

УКРАЇНА БОРЕТЬСЯ І ПЕРЕМОЖЕ!

/Промова Ярослава Стецька На Зустрічі Українців Із США і Канади/

Україна бореться і переможе! Це гасло, що відповідає не тільки теперішній епосі визвольної боротьби нації та шаленого наступу ворога. Воно виростає із глибинного підложжя, що його створила зусильна боротьба останнього чвертьстоліття, найважливіший період якої силою свого духа, своєї волі і свого чину, у безстрашному змаганні проти Росії і Німеччини, визначив Головнокомандуючий Збройних Сил України, керманіч її революційно-підпільного уряду й організатор її політичної боротьби через її політичне рам"я - ОУН, ген. хор. Тарас Чупринка-Шухевич.

З Москвою компромісів немає! - це був лейтмотив усієї революційно-політичної, державно-творчої і збройної боротьби, яку очолював у найважчий період двофронтової війни, Роман Шухевич.

Коли на українській землі зударилися дві найпотужніші мілітарні сили того часу - нацистська Німеччина і комуністична Росія, коли ніхто із вільного світу чути не хотів про національно-визвольні змагання України, коли Аліанти лякалися власної тіні, щоб не зразити Росії Сталіна, коли, здавалося, під тиранськими режимами і їх знищувальним варварством ніщо не ворухитиметься, тоді Україна кинула визов усім тиранам світу: Свобода Народам - Свобода Людині! Тарас Чупринка станув проти Москви й проти Берліну!

Тарас Чупринка, який в цьому часі був великим анонімом, став, як черговий символ безчисленних, невідомих Героїв України, які від століть зберігали націю від самозабуття, на проу із Сталіном і Гітлером!

Самотній у своїй величчі стояв він на пості у підпіллі більше як вісім років, командуєчи армією Хоробрих, яка під кінець війни, за словами нашого Митрополита-Ісповідника, нараховувала пів мільона людей. Про неї казав наш Головнокомандуючий в одному із своїх наказів: "Я гордий за те, що доля судила мені стояти на чолі армії-героїв, якої рівної не знає історія України і супроти чинів якої бліднуть Тернопілі та інші античні приклади хоробрости і вояцької чести".

15 років минуло від дня його героїської смерти на полі Слави. Як дуже небагато знає світова історія імен головнокомандуючих збройними силами нації-держави, що поклали б свої голови в обороні незалежності, чи ідеї незалежності власної Батьківщини, на рідній землі. Леонідів Спартанських і Святославів Українських не було багато! Під Крутами не було нашого Леоніда, мужнього короля Спартанців з 480 р. перед Хрестом. Він з"явився щойно 30 років пізніше під Льва городом у Білогорщі. З"явився він як легендарна постать, великий Безіменний Української Революції, львов"янин Роман Шухевич, але в усій Україні відомий одноіменник Грицька Чупринки, організатора повстання Центральної України проти Росії.

Святослав Хоробрий наклав головою у захист городу Кия на Дніпрі, знищивши раніше паразитарне царство хозарських юдеїв. Тисячу років пізніше паде інший полководець України у захист її під городом Льва, паде на рідній землі, як Вожд Повстань і Революцій, як вождям армії нації-держави не судилося...

За близький проміжок часу, щоб сучасники могли безсторонньо, безпристрасно, спокійно розцінити велич і неповторність постаті Головнокомандувача наших Збройних Сил з погляду національного й з погляду світової історії, - цю постать стратега модерної війни, стратега національно-визвольних революцій уярмлених націй, стратега національно-визвольної революції України проти імперіалістичних тираній та тиранів за

новий лад у світі, за нову національно-державну систему, за національний принцип організації світу, зокрема на руїнах тодішньої німецької і далше триваючої російської імперії.

Наша оцінка теж не претендує на об'єктивізм, бо заблизький він нам усім серцем і душею, чинами своїми й думками своїми. Але пройнуть десятиліття, може століття, забудеться партійно-політичне, хвилеве, тимчасове, а залишиться вічне й незнищиме, останеться те, що цілій нації належить, і що належить навіть сьогоднішнім критикам Чупринки.

"Шухевич згинув у Білогорщі, щоб жив Чупринка у віках"! Українська Повстанська Армія, творена нею українська держава, що як реальна дійсність на поодиноких теренах у виконанні Акту Відновлення Української Держави з 1941 р., в Державному Правлінні якої Роман Шухевич сповняв обов'язки першого віцеміністра Оборони, продовжувала існувати в двофронтівій війні проти Німеччини і проти Росії, виростала ідейно, духово і морально теж і з величавих традицій армії Симона Петлюри, армії Української Держави 1918 рр. і холодноярських повстанців-козаків. Ці наші воєнні традиції єднались нерозривно з останньою грандіозною епопеєю нації - козащиною, гетьманщиною і Запорізькою Січчю, що не була пристановищем для втікачів від панського гноблення, але ядром державності нації, символом невмирущого духа нації до волі і державної незалежності. Ця українська християнська мілітарна республіка, цей лицарський християнський орден, єдиний у своєму роді на Сході Європи, як теж єдиний, що його взагалі мав православний світ, був у принципі однопартійний. Тому й зруйнувала Катерина Проклята нашу Січ, тому й зруйнували більшовики наші Поєри, тому так плакав-тужив за ними Довженко у своїй "Поемі про Море".

Духом від духа, мораллю від моралі, традицією від традиції святославних дружинників і їх пересмців, козацьких лицарів, були і є борці Чупринки наших днів.

Доба софістів, крамарів, спекулантів і монітеїстів минає. Приходить доба нових лицарів, якщо світ не має потонути в маразмі матеріалізму, гедонізму, розкошів життя.

Елибока контемплативність Атосу і аскеза, героїка козацтва запорізького, лицатства Христового й національного, в одній інтегральній єдності, у многогранності життя - це потреба теперішніх днів.

Іван Вишенський і Теодозій Печерський, Печерська і Почаївська Лаври, що їх так лякається Москва, переслідуючи їх святих монахів та аскетів, і Митрополити-Ісповідники, що вмють терпіти й не ламатися, і борці, Слуги Божі Андрії, Митрополити Липківські - це теж потреба наших днів.

Ідеї УПА, ідеї ОУН, ідеї АБН, сувора, аскетична, героїчна мораль є потрібні вільному світові.

Дві революції єднав Чупринка в одне: національну і соціальну. Даючи примат національному визволенню, освідомлював він націю, що водночас здійснить соціальне визволення, соціальну справедливість і свободу. Соціальний ідеал української нації він намагався захищати в дійсному житті на кожному кроці, обороняючи найживотніші інтереси народу в боротьбі проти економічного визискування німцями, проти депортацій на роботи, і проти таких же й подібних практик московських більшовиків. Він єднав Мазепу з Палієм, великого, неперевершеного державного мужа з соціальним реформатором, ставши в сліди Хмельниччини, що була національно-соціальною революцією, в якій під прапорами великого Богдана станула за державу українську вся чернь по Люблін та Краків. Своєю засновною постановкою Чупринка вилімінував з революції підложжя для нової Брюховещини, для соціального банкруцтва, для татарських людей... Він раз на завжди вибрав Москві з рук її традиційну зброю диверсії в лоні нації.

Самотній стояв Чупринка зі своїм народом, спираючись лише на власні сили нації і на спільний фронт уярмлених народів, що його він сформував на Україні 1943 року. Навіть Гарібальді мав сприяння декотрих позаіталійських сил, які мобілізував Кавур, що йшов іншими слідами... Проте ж, ставка Чупринки на національні революції уярмлених народів, на двофронтову війну проти обох тиранів, його проєкція нового порядку, в якому він захищає ідею розподілу російської імперії, давала волелюбному світові єдину можливу розв'язку світової кризи, якою мав стати союз цього ж світу з уярмленими націями.

А як поступив Захід? Німеччина стала розбитою, але Захід також не виграв.

Вчорашні помилки повтараються сьогодні. Історія, нажаль, не є ще вчителькою життя. Захід далі не ставить на спільний фронт з уявленими націями, але на розгрі між тираніями червоного Китаю і Москви. Але сьогодні на Заході є вже багато впливових осіб, які навчаються з історії. Своїми поглядами вони стають по стороні нашої концепції, по стороні тої концепції, яку видвигнув і розгорнув у дії Тарас Чупринка.

Україна бореться і перемагає! Гельдерлін каже у своєму творі "Патмос" що "де є небезпека, там зростає щось, що насє порятунком". Тому 15 років ми твердили, що з розвитком модерної воєнної техніки зростає значення озброєного народу, повстанчих формацій, які неутралізуватимуть застосування атомової зброї на окупованій території, яка загрожуватиме також окупаційним військам, а з другого боку -- децентралізуватиме розположення окупаційних військ. Суть модерної воєнної стратегії зведеться, по мало, до повстанчо-партизанської, а великодержави з водневими бомбами опиняться у позиції мілітарного пату, або у позиції взаємної неутралізації власної зброї. Значення повстанчо-партизанської стратегії постійно зростає і буде зростати.

В епосі національних ідей, суверенітету націй і розвалу імперій воєнна стратегія знаменується національно-визвольними повстаннями. Як далеким став духові цього часу тиран Гітлер, який пророкував, що кільканадцять його бомбовиків зметуть з лиця землі повсталий народ. ~~А~~, власне, ці повсталі народи викінчували його імперію. Нашу тезу підтверджують повстання в Мадирщині, східній Німеччині, Познані, українських політв'язнів у концтаборах. Це підтверджується розвитком подій у В'єтнамі, на Кубі, Ляосі, в Конго, Сан Домінго і т. д. Чупринка своєю політичною і мілітарно-стратегічною візією нової доби переріс головнокомандуючого збройними військами Аліантів, який у своїй "Крусейд ін Юроп" виявив повне незрозуміння історичної дійсності. А вже прямим глумом віяло з його признання до цього, що він був безмежно зворушений, одержавши від Сталіна портрет з власноручною дедикацією. О, часи! О, звичай!

Визначний воєнний теоретик Британії, Лідель Гарт, в своєму творі "Відстрашення чи оборона" підтверджує нашу концепцію з перед 15-ти років. "Атомові бомба, -- пише він, -- не є ні добрим поліцистом, ані доброю пожежною сторожею, ані корисним пограничним стовпом. Вона є певним засобом, щоб здавити повстання, бо для обидвох сторін мож" стати смертельною". А винахідник водневої бомби, проф. Едвард Теллер, каже, що "США мусять вишколювати партизанські війська, які, будучи озброєні малою атомовою зброєю і розкинені по цілому краю, зможуть знищити кожний мілітарний об'єкт, включно з армією ворожих воєнків. Остаточна перемога США залежатиме від народу, за який США воюють. Він мусить стояти по нашій стороні. Він мусить сам вхопити за зброю і розгромити ворога, якого наші партизани розпорохать".

Світ знаходиться у безпереривному, тривалому конфлікті, бо Москалі розгорнули боротьбу проти Заходу багатьма допоміжними і заступаючими елементами -- компартіями, вислужницькими урядами, поділеними країнами, неутралістами, пацифістичними антиколоніальними рухами, червоними партизанами та іншими боевими з'єднаннями, які є під їх впливами. Вони посуваються вперед, але так либільно, розхристано, многогранно, що для Заходу, при його ментальности, не можливо знайти "казус белі", що є необхідним, щоб Захід і його парламенти могли виповісти війну головному ворогові -- Москві, який веде, фактично, війну.

До комплексу засобів політичної війни входить теж політика "коекзистенції", що веде Захід у провалля. Культобмін є теж у плані "коекзистенції" і на українському відтинку. Це не є "діалог" з Україною, як про це дехто говорить, але з її окупантом, Москвою. Наша "коекзистенція" з Москвою почалася зброєю і зброєю закінчиться! Тиранів треба силою гнати з рідних земель, мечами знімати їх з престолів, а не сподіватися на їх злагіднення, бо не має добрих москалів, а є лише москалі. Ми не боремося за те, щоб наложені на нас кайдани стали лекші, але щоб їх скинути геть!

Ми не боремося за те, щоб москалі стали більш гуманними, але за те, щоб і духу їх не стало в Україні!

Ми не боремося за ніякі фікції самостійності, але за ПОВНЕ і РАДИКАЛЬНЕ ВІДДІЛЕННЯ ВІД РОСІЇ, за розвал імперії, щоб каміня на камені не залишилося з неї, за ПОВНУ СУВЕРЕННІСТЬ нації. Не має для нас більшої цінності на цій землі, поза Богом, як наша БАТЬКІВЩИНА-УКРАЇНА! І немає для нас двох батьківщин, а тільки єдина зі золотоверхим Києвом! Наше бойове гасло: З МОСКВОЮ КОМПРОМІСІВ НЕМАЄ!

Вся українська спільнота, а молодь зокрема, мусять скріпити фронт боротьби проти більшовизму і Росії. Треба скріпити фронт проти радянського фільства, яким заражується невелика частина нової еміграції. Щоб могли провади успішну боротьбу проти комунізму у світі, треба вперше позбутися його з власної хати.

Чи не дивно, що для комуністів чи прокомуністів різних країн ідейно політичним центром не є столиця їх батьківщини, але Москва чи Пекінг. Чому ж для антикомуністів і національно підчуваних українців, а зокрема молоді, тим атракційним центром не може стати Київ, якого ідеї, є порятунком не лише для уявлених, але для всього волелюбного людства?! Ідеї та містику старовинного Києва, вічного, святиого міста України, з гір якого благословив цю чудесну землю і її людей Апостол Андрій, треба відродити, віру в безсмертні правди України розбудити в наших серцях і душах, а героїчну концепцію життя, героїчний шлях життя, як гідний правдивої людини ставити як образ і зміст життя.

Бій за ідеї Києва розгортається на наших очах. Ми не є самітні в нашій боротьбі, не є ізольовані в світі. Великий процес оновлення народів і людей в національному і релігійному змислі розпочався на наших очах. Замість монотеїзму назад повертається монотеїзм у змислі самопожертви во ім'я Бога і Батьківщини. Визвольний націоналізм і розцінка обов'язку людини як Богоподібної істоти стаєть дороговказом в життя і в дії народів. Час нашої ізоляції належить до минулого. Ми входимо в перші лави боротьби тієї нової течії, цих нових людей, тої нової еліти.

"Не посоромимо землі руської, а ляжемо тут головами, бо мертві со-рому не знають", - казав тисячу років тому Святослав Хоробрий. А 15-ть років тому Головний Командир УПА, генерал Тарас Чупринка, міг повторити ці самі слова в бою проти того самого роду варварської навали на Україну, кладучи своє життя, подібно як Святослав, на Полі Слави.

-----:-----

Цю промову Ярослава Стецька, яку він виголосив цього року на з'їзді українців США і Канади, ми надрукували із значнішими скороченнями, маючи на увазі те, що якраз у місяці жовтні припадає Свято УПА і що цього року в тому місяці багато громад вшановуватимуть пам'ять Генерала Чупринки в 15-рі роковини його смерті.

Вшановуючи пам'ять тої великої постаті в найновішій історії українського народу, пам'ятаймо вперше про те, що правдива, дійсна пошана, пошана, що може бути гідною його зусиллям і жертві лише тоді, коли Україна стане вільною і суверенною. Тому в цьому напрямі спрямовуймо всі свої думки та зусилля.

-----:-----

"Що є джерелом сили УПА? Отже, сила УПА в тому, що вона чисто народня армія, що вона вийшла з народу і бореться за його найжиттєвіші інтереси - за його визволення і за побудову Української Самостійної Соборної Держави. Сила УПА в тому, що її підтримує народ, що разом з УПА бореться весь народ. Сила УПА в її мужності, стійкості і героїзмі її бійців та командирів. Сила УПА в її смілій партизанській тактиці..."

"Народ, що видав зі себе таку армію, як УПА, може сміло дивитися на своє майбутнє, може бути впевнений, що він свою державу здобуде".

В 5-ті Роковини Боротьби УПА,
БУП, ст. 35-41, кн. ч. 6., 1957 р.

-----:-----

З матеріалів 6-тої Конференції ЗЧ ОУН:

ЗАСАДИ УКРАЇНСЬКОЇ ЗАКОРДОННОЇ ПОЛІТИКИ

/тези/

Світово-історичне тло дії української революції

а/ Характеристичною рисою сучасної історичної епохи є розпад імперій і перемога національно-державницької ідеї у світовому розмірі, процес диференціації світу на природній базі національних організмів, при протиприродньому намаганні деяких потуг утотожнювати колишні колоніальні адміністративні кордони з національно-державними новоповсталих державних конструкцій з огляду на власні економічні й інші інтереси.

Перемога національно-визвольної ідеї у світі по цей бік залізної закладини підтверджує об'єктивну рацію і передомість української революційно-визвольної боротьби за розвал російської імперії усіх барв на національні держави й унаслідок її созвучності зі світово-історичним процесом.

Єдність світу може бути досягнута тільки через диференціацію людства на національні організми і респектування суверенітету націй.

Національний принцип організації світу став ідейно-моральною силою великого значення, хоча на Заході є ще сильною антинаціональна ідея, ідея мафії, яка прагне уярмити європейські нації під терористичним "демократичним" режимом "світового уряду", якого зародком є сучасні ОН. Масонерія, світове жидівство, псевдодекратія не є незадоволені з уярмлення націй в СССР, самі марши ці самі цілі тільки під іншими лозунгами, проти чого повстає сучасна Франція, бачучи загрозу для свого суверенітету і свободи Франції від нової тиранії, зокрема після її есентуальної перемоги над Росією...

б/ Через систематичне змагання російської нації за поміччю комуністичної ідеї довести до побудови єдиної світової імперії, перебравши теж спадщину західних імперій, українська національно-визвольна ідея, як розривна сила всередині імперії, у світово-політичному розмірі стала теж дієво бігуново-протиставною до російської універсальної концепції тюрми народів і людини.

в/ У розрізненні до минулого змагу поміж імперіальними націями за поширення кордонів їх політично-економічного і мілітарного володіння, сучасні намагання російської імперіалістичної месіаністичної нації йдуть у напрямі накинення іншим націям і людям свого ідеологічного образу життя в усіх його площинах з метафізичним включно, як засобу оволодіння і панування над світом. Звідси ідеологічна боротьба в зовнішньо-політичному аспекті виростає до першої ваги чинника у світовому змаганні, як це зі свого становища підкреслила червнева сесія ЦК КПСС 1963 р., розцінюючи її як суттєвий елемент політичного, економічного, мілітарного змагу Росії за володіння світом, що і є безприкладним в історії новітніх часів. У світово-історичному перекрою стають проти себе дві протиставні концепції життя в боротьбі за бути чи небути.

г/ Проти знецінення ідеї нації і патріотизму, християнства і релігії взагалі, героїзму й ідеалізму в житті, при моральному й ідейному маразмі, стає на потребу антиматеріалістична, антиінтернаціоналістична, сперта на вартості релігії, нації, людини як Богоподібного ества, революція духа і моралі у вільному світі.

д/ Консенквенцією теж ідеологічної війни є нові методи і стратегія сучасної війни, яка характеризується т. зв. малими периферійними війнами, субверсивними псевдогромадськими, веденими за провокації і за підтримки чужосторонньої сили і здебільша її т. зв. добровольцями, внутрішньою диверсією п'ятих колон і компартій, погрозою масовим термоядерним знищенням, тощо.

д/ В епосі термоядерної, абсолютної зброї повстанчо-партизанська стратегія /УПА/ виявилася передбачливою проєкцією і позитивним інструментом політики, які є спроможні внаслідок термоядерну війну, за умов доцінення з боку великодержав Заходу, зокрема США, політичних передумов - активного захисту означеної системи політичних ідей, созвучних із

прагненнями України й інших утриманих націй і практичної всебічної підтримки революційно-визвольних рухів.

е/ Посідання термоядерної зброї Москвою стало в її руках інструментом політики пресії і шантажу, як засобів добитися систематичних поступок з боку США і вільного світу, при ставленні постійної альтернативи: знищення або здача позицій.

є/ Російсько-пекінський конфлікт створив на Рідних Землях пригожу психологічну ситуацію для розгортання революційних акцій, а на закордонному відтинку з одного боку розкриває яркіше комунізм, як форму російського імперіалізму, унаслідок національні джерела конфлікту, прикриті різною інтерпретацією марксо-ленінізму, а, з іншого, у фальшивій оцінці небезпеки робить офіційні кола англосакського світу - і не лише англосакського - податливішими супроти Росії, з яких /кіл/ певна частина підтримує незалежно від цього СССР ради спільної боротьби з християнською цивілізацією Окциденту і його традиціями. У багатьох це не є непорозуміння, але свідоме сприяння СССР, з яким мають спільні цілі в боротьбі проти християнських націй, згл. націй взагалі, які не хочуть бути чужими слугами, а хочуть розвивати свої сили в оперті на власні традиції, власну духовність, власну суверенність...

Большевизм є твором передусім російського /і по-часті - жидівського/ а не китайського духа, є зброск російської нації, а в Китаю зброск лише вузької сучасної провідної верстви, яка - поруч аспірацій на світовий провід комунізмом - діє під тиском антиросійського комплексу китайських народніх мас.

Чергова детронізація монізму плуралізмом в комуністичному світовому русі дає шансу його послаблення, але ліквідація його - залежна від ідеологічного відродження, віри у вічні вартості й від системи міроприємств, здійснюваних во ім'я національної і соціальної справедливості та знищення мілітарно-економічного і політичного центру - /комунізму/ - російської потуги, що призведе теж до упадку комунізму і на китайському континенті. Росія була загрозою для світу ще заки дійшов комунізм на китайському суходолі до влади. У скріпленні революційних сил через деснят національних сил з Тайвану лежить реальна альтернатива до червоно-китайського режиму.

Означені акценти в ідеологічній частині спору скорегують, як показала червнева сесія ЦК КПСС, перецінювання значення посідання абсолютної зброї Москвою в користь ще більшого скріплення ідеократичного аспекту війни Москви проти вільного світу, що її зміцнить.

Наголос Пекінгом ваги національно-визвольних рухів по цей бік залізної заслони всупереч московському акцентові комуністичних рухів показує страх Москви перед розривною силою національно-визвольних рухів в її імперії, що є колюсом на глиняних ногах, за відповідної політики вільного світу.

Проти евентуального біологічного тиску інших націй і рас не може бути заборолом терма народів і людей, бо в'язні за ніяких імов не оборонитимуть терми, - але союз вільних, незалежних держав при всебічній підтримці інших, теж, ймовірно, загрожених.

ж/ Ідея самовизначення народів у зміслі права кожного народу на національно-державну незалежність і відділення від імперіального центру, права документованого плебісцитом крові, а не надуживаного дискредитуючими націю непередірішенськими формулами паперових плебісцитів під наглядом чужих багнетів з метою самовизначення без відділення - стає панівною в нашій добі.

За сучасних облудних формул і підступних дій у міжнародній політиці, не існує суверенності, незалежності націй без їхнього відділення від колоніального, імперіального центру.

Наша зовнішньо-політична діяльність почала в останньому десятиріччі переходити систематично з зовнішньо-політичної пропаганди на площину міжнародної політики.

Незмінні принципи

Наша міжнародня політика базується на незмінних, на-дальше зобов'язуючих засадах:

- безкомпромісовості ідеї суверенності і соборності української нації у протиставленні до всіх понад-, поза-, чи протинаціональних "великопро-

стірних" намісток суверенности нації;

- боротьби проти всіх форм російського імперіялізму і захисту інтегральности всіх етнографічних територій України в єдиній суверенній державі;

- всеукраїнськості, а не груповості й партикулярности;

- захисту національної ідеї проти імперіальної, якої головними речниками залишилися Росія і червоний Китай, а теж певні пропагатори ідеї світового наднаціонального уряду, ООН з правом вета великодержав і т.п.;

- спільного фронту уярмлених російським імперіялізмом і комунізмом націй у пов'язанні зі світовою боротьбою прихильних нам ідейно-політично елементів у світі проти російського імперіялізму і комунізму;

- усвідомлення революційности питомої ваги української справи на міжнародній шахівниці в ідейно-політичному аспекті, людського революційного потенціалу і в геополітичному відношенні майбутнього укладу міжнародних сил після розвалу російської імперії, закономірної консеквенції відновлення Самостійної Соборної Української Держави;

- неізолюваності і несепаратности революційно-визвольної боротьби української нації;

- оперті на власні сили нації, а не орієнтації на визволення чужосторонніми чинниками, на краєву боротьбу і орієнтацію на революційні процеси, які проходять на Рідних Землях, на власнопідмітну дію українців на чужині, пов'язану ідейно-політично корінням з рідним ґрунтом;

- видзигання реальної визвольної концепції, національно-визвольних протиросійських - тобто протиімперіальних і протикомуністичних одночасних революцій України й інших поневолених націй, як також можливої альтернативи до термоядерної війни.

Два аспекти концепції АБН

Концепція АБН - це не лише важливий зовнішньо-політичний аспект визвольної акції уярмленої нації, якої визволення без розвалу імперії неможливе, - але це водночас революційно-визвольна, краєва концепція боротьби шляхом одночасних зривів уярмлених націй, як це ствердила тому 20 років І. Конференція поневолених народів.

В оперті на власні сили і спільний фронт уярмлених націй - Україна внеможливить намагання перетворити її після перемоги в псевдodemократичний міжнародний базар і використання її економічного і людського потенціалу для інших, як її власні цілі. Зрештою, Україна стоятиме в тому теж за єдиний фронт проти імперіялізмів і інтернаціоналізмів, за фронт національних сил самостійних держав Заходу і волелюбного людства взагалі, які мають за ідеал незалежність своїх націй з їх християнською культурою й окцидентальними традиціями, чи взагалі з питоменною для кожної нації її власною, спертою на її духовість культурою і з релігією, - націй загрожених Москвою і мафією.

Мобілізація протиросійських і протикомуністичних сил у світі з метою підтримки визвольної боротьби і революційна стратегія доконаних фактів в рідних Землях - два аспекти дії АБН.

Намагання у зовнішньо-політичному ставленні вилучувати українську справу із комплексу уярмлених в СССР народів, долучуючи її до т.зв. сателетного комплексу і навпаки, - є знеціненням питомої ваги України, послабленням спільного фронту, позбавленням життєвих союзників, вислідом орієнтації на чужосторонні сили.

Суть справи в реальному пізнанні нерозривної пов'язаності долі всіх поневолених в СССР і в т.зв. сателітних країнах народів і можливості лише інтегрального, а не сепаратного, визволення одночасними зривами.

Підтримка справи революції в інтересі здорових сил Заходу

З причини загрози для свободи, миру і безпеки вільного світу з боку Росії включно із небезпекою атомової війни, підтримка цілей і боротьби України, перетворення можливої гарячої війни на національно-визвольні революції, за активною допомогою Заходу - лежить в інтересі національних, християнських сил Заходу.

Політична й ідейно-моральна атмосфера в середині імперії, створена

зовсім іншою по змісту політичною стратегією, яка коріниться в тотальній негачії з ворогом і безкомпромісовості засобів в боротьбі з ним включно з виключенням ССРСР і його маріонеткових урядів з усіх міжнародних інституцій і зірванням з ними всяких зв'язків – при підтримці цілей і боротьби уярмлених націй – зміцнила б внутрішній фронт і прискорила б вибух.

Так звана мирна коекзистенція демобілізує фронт

Політика т.зв. мирної коекзистенції з безпідставною надією на еволюційну лібералізацію і демократизацію режиму, що суперечить самій його і було б тотожне з розвалом імперії, – розхитує довір'я України й інших поневолених народів зокрема до США – після непідтриманих повстань, – сприяє небезпечній для Заходу поставі вичікування поневолених націй в критичній для нього ситуації, демобілізує перший фронт боротьби. Вона, двоподіляючи світ, стверджує де факто статус кво поневолення, а через договори типу московського про обмеження ядерних випробувань, якого єдиним позитивом є зменшення затруєння атмосфери радіоактивністю – систематично наближає визнання його де юре, чим спричиняється до консолідації режиму уярмлення, як пляцдарму для дальших загарбань, новими достосованими до змінених умов збройними і ідейно-політичними засобами.

Не політика уступчивості, але сили, мала завжди успіх по відношенні до Росії.

Необхідність підтримки Заходом визвольного націоналізму

Сучасна національна політика російського уряду є консеквентним і систематичним продовженням політики урядів Леніна і Сталіна з метою ліквідації національних відрубностей через культурну русифікацію, політику економічної районізації, суперечну інтегральності національної території, як теж нехтуючу навіть сучасні кордони т.зв. республік, через нові адміністративні, очолені москалями понадреспубліканські творива, обмежуючі до решти і ці фіктивні права урядів т.зв. республік /напр. транскавказьке бюро/, продовження масових зсилок на т.зв. цілинні землі, переслідування Церков і релігії, традиційного підґрунтя культури української нації з підкресленням в програмі КПСС передовості російської мови, як єдиного лучника і передавача культурних вартостей світу, з метовим програмовим назначенням через етапну ліквідацію навіть цих фіктивних республік – злиття всіх націй в один советський, російський народ. Отже за умов спротиву загрожених націй з Україною на чолі – політика Заходу мусить іти по лінії підтримки визвольного націоналізму, плекання національних відрубностей, розкривання великодержавницького російського шовінізму і імперіялізму.

Коли програма КПСС відмічує, що "найбільшим досягненням соціалізму є братерство націй в ССРСР", то при неправдивості цієї тези, що є фактом, – це є вимовна вказівка, в чому аххілева п'ята імперії.

Наше завдання – в зовнішній політиці: незмінно відмічати, що зокрема в національностевій політиці ніякої лібералізації немає!

Нові форми революційної боротьби-чинник сили в міжнародній політиці

Нагода до революційного зриву може бути внутрішнього, зовнішнього, або обостороннього характеру, тому нові форми революційно-визвольної боротьби в Україні /масові страйки, демонстрації, збройні зударі, повстання в концтаборах/ – мусить вільний світ підтримувати, розцінюючи їх як черговий етап в розгортанні наступальної боротьби нації в напрямі всенародного зриву.

Уявнена навіть в явній мистецькій, культурній творчості молодого покоління України вірність незмінним ідеалам нації, релігії, української людини – опрокидує опінію т.зв. спеців по т.зв. советології про осовєтєизовання української людини, а молоді зокрема.

Небезпеки для вільного світу в торгівлі з російською колоніальною імперією

а/ Розбудова економічного добробуту вільних держав, співбазована на економічних взаєминах з російською колоніальною імперією, має не тільки наслідки політичної залежності, але є переходового значення через закономірний процес розпаду імперії, що вилонить зовсім нові чинники і партнерів.

б/ Економічні ресурси поневоленої України й інших уярмлених країн збільшують видатно російський потенціал, співстворячи матеріальні основи для загарбницьких воєн і термоядерного озброєння, що було б у випадку розвалу імперії основно підорване, якщо не зірване повністю.

в/ З розбудженням творчої ініціативи вільної нації і визволеної людини, зі зникненням безоглядної економічної експлуатації для російських загарбницьких цілей, за відсутності непропорційних до спроможностей зброєнь, економічні основи життєздатності відорваної від Росії незалежної української держави, житниці Європи і високо-упромисловленої країни, – як теж інших тепер учрмлених в СССР націй – будуть непомірно скріплені, а в новонав'язаних економічних взаєминах з державами вільного світу будуть взаємодоповнятися в обопільну користь.

г/ Російський колоніалізм, загарбуючи зправила країни культурно, цивілізаційно-економічним розвитком, вищі за російську, – в сокупності їх розвитку і за відобрання можливостей творчості вільних народів і людини, – спричинявся не до їх поступу, а до деградації.

г/ Економічний потенціал окремих унезалежнених національних держав, неконцентрований насильно в російському імперіальному центрі, не висматчатиме для розбудови термоядерного озброєння, що йде назустріч тривалому світовому мирові, безпеці і поступові людства.

Європейська й світова єдність і Україна

а/ Намагання об'єднувати Європу на базі Європи Батьківщин, з респектуванням їх національних окремішностей і суверенітету та зі свідомістю, що без включення в систему співпраці також визволених суверенних європейських націй, тепер поневолених Росією в СССР, і без актуальної допомоги у визволенні яких немає життєздатної Європи, є єдиною можливою спробою об'єднання Європи. Європейська ідея без національної, як приртаманного європейському духові твору, не існує.

Шлях до європейської єдності йде через роз'єднання, розподіл російської імперії, щоб створити об'єктивні передумови для суверенного вирішення парламентам визволених народів, за нової міжнародньої ситуації, нового укладу сил світу, створеного після розвалу імперії. Революційна ситуація, яка заіснує в світі з хвилиною відновлення української соборної державности – тобто з розвалом імперії, – видвігне нові, непередбачені сьогодні можливості, які виходитимуть далеко поза конструкцію європейської єдності, тому мусить бути залишено вирішення того рода проблем суверенним державам, які постануть на руїнах тюрми народів. З того погляду на зараз можемо зайняти тактичне, а не принципове становище до концепції європейської єдності. Під сучасну пору західньо-європейська конструкція вимагає засадничих коректив, якщо вона має бути успішною в боротьбі проти большевизму, з оборони проти якого вона виросла, а теж у процесі усуверенення Західньої Європи від американського протекторного трактування. Так звана об'єднана Європа при запереченні національного принципу була б зовсім нетривалим, шкідливим явищем, була б непридатна для боротьби проти большевизму.

Концепція т.зв. конфедерації поміж т.зв. Об'єднаними Штатами Східньої Європи і Об'єднаними Штатами Західньої Європи являється диверсією російських імперіялістів з метою збереження згл. відновлення імперії в новій формі.

б/ При абстрагуванні від можливих до встановлення вільною долею парламентам незалежних держав регіональних міждержавних в'язань, які впливають з геополітичної ситуації даних усувереннених держав /напр. Закавказзя/, можливою формою єдності світу після знищення російської імперії може бути нова світова інституція, побудована на рівноправності і респектуванні суверенітету її членів, згідно світово-історичного розвитку, через зрізничкування, організацію світу на національній засаді, по єдності у співпраці незалежних національних держав; за членства російської імперії з її маріонетковим урядами і постійного ламання ними прав народів і людини, ОН не виконують свого завдання, тому через виключення з них порушників права повинні бути ОН перетворені в антибольшевицькі ОН при респектуванні суверенітету націй, без огляду на їх величину і багатства, якщо мали б виповнити визначені їм праволюбним людством завдання. Сучасні ОН є зародком світового уряду мафії і навіть протикомуністичні сили там можуть бути проросійські, якщо національний принцип, тобто суверенітет націй не буде респектований.

Не афірмуючи принципу побудови сучасних ОН, використовуємо їх для пропаганди нашої справи.

в/ АБН змагає до створення Світового Антикомуністичного Міжнародного Центру за справжню державну незалежність і свободу проти російського колоніалізму й комунізму з метою практичної підтримки революційно-визвольної боротьби і мобілізації безкомпромісних національних протиросійських сил у світі.

/Продовження буде/

-----:-----

ВИКАЗ ПОЖЕРТВ НА РАДІЄВІ ПЕРЕДАЧІ

Свого часу Тереновий Провід звернувся із закликом до клітин ОУН в терені про організування моральної і матеріальної допомоги українським радієвим передачам з Мадриту. В короткому часі після цього відповідний заклик від Українського Видавництва у Мюнхені /іншими словами - від Проводу ЗЧ ОУН/ був надрукований кількакратно в "Шляху Перемоги". В наслідок цих заходів до каси ТП вплинула вже певна сума пожертв на дану ціль. Порядком загальної інформації ми подаємо назви місцевостей чи осіб та вплачені до цього часу суми. Подаємо це за порядком впливу пожертв.

З Лію ми одержали пожертву в сумі 12: 0: 0., д. І. Гнида вплатив 10: 0: 0., Болтон 20: 0: 0., Лестер 25: 0: 0., Гадерсфілд 15: 0: 0., Престон 10: 0: 0., Лідс 50: 0: 0 та індивідуальні жертводавці 6:10:0, Кіхлей 15: 0: 0, Рочдейль 20: 0: 0, Олдгам 20: 0:0, Блекбурн 20: 0:0, Единбург 10: 0: 0, Волвергамптон 10: 0: 0, Болтон /СУМ/ 12: 0: 0, Аштон 13: 0: 0, Лондон /із збірки на хрестинах/ 7: 5: 0., Демків І. 1: 0: 0 та Сінейко 0:10: 0.

Як сказано повище, виказ надісланих до цього часу пожертв друкуємо лише порядком інформації, а тому не вичисляємо всіх індивідуальних жертводавців. Докладний виказ буде надрукований пізніше в "Шляху Перемоги".

До цього часу на нашому терені зібрано поважнішу суму. Але є ще багато клітин, які пожертв не надіслали. Просимо цю справу прискіпати, щоб дану збірку можна було замкнути в можливо найкоротшому часі.

Про справу самих передач вже були друковані матеріали в "Шляху Перемоги" і в "Українській Думці", тому до цього питання не повертаємося. Обмежимося лише до ствердження, що українські передачі з еспанського радіа є одинокими українськими нецензурованими передачами, і одинокими передачами, що стоять повністю до диспозиції нашої Організації в її інформативно-пропагандивній дії на Рідний Край, в її духовому зв'язку з українською нацією та з її революційним підпіллям. Нашим обов'язком є зберігати цю нитку зв'язку, а працю нашої редакції в цьому радіо піддержувати морально й матеріально.

Українські передачі цього радіа чути в Англії також. Старайтеся поширити відомості про це між українським загалом, слухайте та слідуйте за передачами, а свої спостереження, евентуальні завваги чи поради надсилайте організаційним шляхом до нас. Використайте кожну нагоду в цьому напрямі, щоби дані про години та хвили українських передач цього радіа продіставалися до наших людей з поза "залізної курутини".

Тереновий Провід висловлює цим шляхом подяку Проводам всіх тих клітин ОУН, які виконали доручення у висилці відповідних листів до дирекції еспанського радіа в Мадриті, і за надіслання копій цих листів до канцелярії ТП. А таких з нашого терену було багато. Всі були гарно оформлені змістом і вислані в потрібному для тої справи часі. За дальшими матеріалами в цих справах просимо слідкувати в нашій пресі, зокрема в "Шляху Перемоги".

-----:-----

ЧЕРГОВИЙ УСПІХ НА КОНФЕРЕНЦІЇ АПАКЛ

Тому три тижні до заду закінчила формально свої наради 11-та Конференція АПАКЛ, на якій виступала також делегація АБН-у в складі п'яти осіб з д. Ярославом Стецьком на чолі. Ця частина резолюцій тої конференції, яка відноситься до московсько-большевицької імперії та до боротьби з нею поневолених народів, вже була надрукована по-англійськи й по-українськи в нашій пресі. Зміст цих резолюцій, що їх опрацювала делегація АБН-у, вказує виразно на чергову перемогу наших ідей у цьому місці, де від років іде завзята полемічна боротьба між представниками нашої концепції визвольної боротьби уярмлених Москвою народів, та представниками НТС-у і АЦН-у, які стоять на позиціях непередришенства, згідно - неподільности Росії.

Азія, азійські народи та їх антикомуністичні та антиімперіальні рухи знаходяться територіально далеко від України. Однак політично вони є дуже близько до нашого фронту боротьби. Під цю пору Азія є тим тереном, де сили комунізму та московського і китайського імперіялізмів схрещуються із силами Заходу не лише в пропагандивній площині чи в площині господарській, але, - і це головне, - в площині стратегічно-політичній та мілітарній. Нашим обов'язком бути там присутніми й приймати активну участь в цій боротьбі, насичувати її своїми ідеями, витискати з неї концепції, що є ворожі самостійности України. Це робиться вже на протязі багатьох років, і робиться це з великим успіхом.

На цю 11-ту конференцію АПАКЛ з нашого терену вплинули довші або коротші привіти від таких установ, їх клітин, або осіб /подаємо за порядком їх впливу на руки Президії Конференції/: ОбВБ /Головна Управа/, Відділ СУБ-у в Бірмінггемі, Осередок СУМ-у в Глостері, СУБ - Головна Управа, Відділ СУБ-у в Манчестері, Українська Інформаційна Служба в Лондоні, Українська Громада в Аштоні, Відділ СУБ-у в Рагбі, Відділ СУБ-у в Ковентрі і Відділ СУБ-у в Лондоні. Це всі ті привіти, копії яких ми одержали з конференції. Всі змістовно і мовно гарно оформлені. Однак їх абсолютно замало на такий великий терен. І тут ми мусимо висловити критичну завагу Проводам всіх тих клітин ОУН, які не подбали про таку важливу справу. В нас знаходиться на руках збірка матеріалів з попередньої конференції АПАКЛ, яка вміщає тексти всіх привітальних писем і телеграм. Приємно є читати багато привітів від українських установ з різних країн Західного Світу. Це показує нашу силу, нашу здетермінованість, наше ідейне й політичне обличчя, а це є ті чинники, що на них орієнтується політичний світ. Легковажити таких справ не вільно. Хай це буде перше й останнє опічнення для нас у тій важливій справі.

-----:-----

ЖУРНАЛ ВАРТИЙ НАШОЇ УВАГИ

Перед кількома днями ми одержали 13-те число журналу "ФЕНІКС", що його видає Товариство Української Студіючої Молоді ім. Міхновського. Журнал має 104 сторінки, друкований на доброму папері, ілюстрований знімками з діяльності клітин ТУСМ-у. Зміст журналу ділиться на матеріали студійного характеру на ідеологічні, політичні та історичні теми, проблеми, літературний відділ, рецензії та різне. На особливу увагу в цьому числі заслуговують такі матеріали, як "Свобода і колективістична думка" пера д-ра М. Багатюка і "Куди прямує молоде покоління?" пера Наталки Бандери. Дві статті - про гет. Івана Мазепу і про дотеперішній шлях та працю АБН - є надруковані по-англійськи.

Ми замовили сто чисел цього журналу і в скорому часі вишлемо його в терен для продажі. Висловлюємо побажання, щоб змістом цього журналу поінтересувалися впершу чергу провідні члени.

ТУСМ постав свого часу за ініціативою наших провідних членів та за моральною підтримкою нашої Організації. Це студенське академічне товариство гуртує націоналістичну молодь і приготує її духово та політично для державницьких завдань. Колись давніше клітина ТУСМ-у

діяла в Лондоні, членами якої були наші провідні люди, що в цьому часі перебували на студіях. Під цю пору в насизнову підготовляється ступнево ґрунт для роботи ТУСМ-у. Маємо надію, що через рік-два часу можна буде думати реально про відновлення діяльності ТУСМ-у в нас.

-----:-----

ПОТРЕБИ І ПРОБЛЕМИ КООРДИНАЦІЇ РОБОТИ

Перед кількома днями ми довідалися про один випадок, який заставляє нас призадуматися поважніше над способом розв'язання проблеми в ділянці координування наших заходів та зусиль у майбутньому. Недавно у двох місцях виринув проєкт організування ширших імпрес. В обидвох місцях вибрано одну і ту саму дату, і обидва чинники розчислюють на певну кількість цих самих людей з посеред молоді та загалу суспільства.

Тому рік чи більше до заду ми застановлялися над цими справами в одній із інструкцій і звертали увагу на потребу взаємного порозуміння у плануванні імпрес. Наш терен великий, але й невеликий. Важливіша подія в одному місці параліжує можливості на щось подібне в іншому. Беручи ці справи престижево, першєнство належиться органам центрального характеру. Одначе це був би занадто схематичний підхід. Тому треба шукати кращої, більш певнішої форми для цих справ. Багато клопотів та ускладнень можна б виєлімінувати вчасним доведенням своїх інтенцій до відома всім заінтересованим. Але практика доказує, що навіть вчасне надрукування оголошень чи повідомлень не є певним ґварантором у виєлінімуванні побіжних або вищих чи ширших заходів у іншому місці.

Думаємо, що найпевнішою системою для спільного порозуміння та координації зусиль і плянів буде така: всі ініціативи чи ініціатори окружного характеру, чи із засягом якоїсь роботи на округу, повинні довести свої думки та пляни центральним органам зараз тоді, коли вони приберуть якусь конкретнішу форму. Ходить тут про центральні органи СУБ-у, СУМ-у, ОБВУ, ТП, які мусять знати, що і коли робиться в терені. Двотижневе попередження може не вистарчати.

Такий підхід до тої проблеми зможе врятувати нас від багатьох клопотів та заощадити навіть видатки. А найголовніше, це зміншить причини на непотрібні непорозуміння і негодування, що з цього впливають і можуть залишати по собі небажані наслідки на довший час.

-----:-----

П Р И Г А Д К И

1/ Ще не всі клітини розчислилися з касою ТП за вислані до них примірники "Нарису Історії Українського Націоналізму", що треба зробити до кінця місяця жовтня, обов'язково.

2/ Є побажаним, щоб всі більші числово клітини розчислялися за "Бюлетені ТП" після одержання кожного числа, або бодай піврічно, щоб не акумулювати великих сум на кінець року, не стягати до цього часу грошей, а відтак мати труднощі з розчисленням.

3/ Час-від-часу відомі або невідомі особи в терені пускають різні сплетні та "паролі" з виразною ціллю дискредитувати в очах наших людей Організацію або її провідних членів. Кожню таку сплетню чи паролі можна легко розпізнати по її змісті чи по джерелі походження, одначе тут і там стрічаються випадки, що декотрі люди похоплюються на них. Нашим обов'язком є слідкувати за такими випадками, їх зголошувати і відразу поборювати.

4/ Пригадуємо, що обов'язком провідів низових клітин є запізнавати загал членів та симпатиків із змістом наших організаційних видань. Всі матеріяли з "Бюлетеня" чи з інших подібних видань, що мають загальний характер, мають бути передані членству на організаційних сходах.

-----:-----

БЮЛЕТЕНЬ

Т.П. ОУН(В.Б.)

4.6 /68/

Листопад-Грудень, 1965

Рік XIII

ДО ПИТАНЬ НАШОЇ БОРОТЬБИ З ВОРОГОМ

Наша боротьба, яку від 1929 року організує ОУН, є боротьбою, що ведеться за відновлення української нації її суверенітету на прадідній землі. Це є боротьба, що ведеться за створення Української Самостійної Соборної Держави, як форми, в якій українська нація зможе вільно розвивати своє громадське, культурне й господарчо-політичне життя.

Ця боротьба ведеться під кличами українського націоналізму, як духово-політичного руху, що визнає націю за найвищий і найміцніший тип спільноти, а вільні нації за творців історії світу, ці ідеї проголошує і в ім'я здійснення цих найосновніших ідей організує боротьбу.

Націоналізм, як явище духово-політичне, має за собою довгу історію. Проявився він найперше в старинних жидівській і грецькій державах. В новому своєму зміслі націоналізм проявився найперше в Англії у 18-тому столітті, а відтак в усіх країнах Західної, Центральної і Східної Європи. Від початків 20-го століття націоналізм зачав сильніше проявлятися в Азії і в Африці.

В історії нашого народу націоналізм проявився найперше тоді, коли наші прапредики відчули свою кровну, культурну і територіальну спорідненість, а ці відчуття окропили кров'ю в боротьбі з наїзниками, що старалися запанувати над українським народом. В своєму модерному зміслі український націоналізм проявився у перше в Добі Козаччини, а відтак в цьому культурному й політичному відродженні, яке розвивалося на Україні від "Енеїди" Котляревського, почерез Тараса Шевченка і Миколу Міхновського до Визвольних Змагань 1917-21-ших років.

Помимо того, що в теперішніх часах націоналізм носить загально-світовий характер, помимо свого існування в душі та в думках кожного народу, він не вміщається в ніякі рамки інтернаціонального характеру.

Найбільш характеристичними рисами українського націоналізму є його ідея нації, як найвищої і найміцнішої спільноти, що не може мати якогось часового значення, а існуватиме доки на землі будуть люди, ідея духовості, що відмежовує націоналізм від всіх рухів економічно-політичного характеру, і в'яже його з християнізмом та його ідеєю любови до ближнього, ідея національної солідарності, що відкидає концепції класовості та інтернаціоналізму, ідея соціальної справедливості, що базується на національній солідарності, ідея рівності всіх членів нації перед правом, та ідея героїчності й активного, волюнтаристичного, настання до життя.

Як такий, український націоналізм відкидає шовінізм і впливаючий з нього імперіялізм. Український націоналізм, обстоюючи право української нації на самобутнє життя, визнає таке саме право за іншими націями: а міжнародну співпрацю бачить можливою та ефективною на базі пошанування національної суверенності кожного народу.

Ворогами українського націоналізму є московський чи будь-чий інший імперіялізм, комунізм, інтернаціональний соціалізм, пацифізм і всілякі інші рухи чи напрямки, які нехтують ідеєю нації в ім'я якоїсь теоретичної світоглядної чи політично-економічної концепції.

Найгіршим ворогом українського націоналізму є московсько-большевизький імперіялізм, який в ідеологічній площині спирається на міжнародному комунізмі-матеріялізмі, а в політичній здійснює ідеї московського національного шовінізму, змагаючи до цілковитого духового й фізичного знищення уярмлених ним народів, в тому й українського народу.

Український націоналізм, як духово-політичний рух, змагається з усім цим, що стоїть як перешкода на шляху української нації до осягнення її державности і суверенности. У відношенні до одних ці змагання є боротьбою ідей, а в відношенні до других – боротьбою ідейною і збройною. Ідейною і збройною є наша боротьба з большевицькою Москвою. Такою буде ця боротьба до кожного іншого чинника, який посягатиме по наші землі й по наші національні права та свободу.

Боротьба України з Москвою має вже довгу історію. Вона є найбільш жорстокою. Ця боротьба була відкритою, фронтною, коли Москва посягала вперше по наші землі й національні права, або підпільною, як це є тепер, коли Москва володіє на нашій землі, а український нарід підготовляє свої сили до скинення цього ярма.

Помимо всіх жорстокостей, що їх вживала Москва для знищення українського народу, її не вдалося зломати духу чи волю цього ж народу до волі та незалежности. На відтинку збройної боротьби ми ще не здобули остаточної перемоги, не викинули москвина з України, але на відтинку ідейному наша перемога над ворогом є очевидною. Про це говорить найперше той спротив, що його ставить Москві наш нарід, про це говорить той спротив, що його ставлять Москві інші поневолені народи. На це дуже виразно вказують також і ті процеси децентралізації, які відбуваються в комуністичному світі головно з тої причини, що міжнародній комунізм та інтернаціоналізм, насаджуваний Москвою, не можуть побідити національних почувань навіть скомунізованих політично людей. І вкінці, на це вказують також і ті прискінені процеси перебудови політичної карти світу на базі національних ідей, які відбуваються сьогодні зокрема в Африці і в Азії.

Основною передумовою нашої повної перемоги над Москвою є національне /духове й політичне/ освідомлення найширших кругів українського народу, повне прийняття українськими народними масами націоналістичних ідей і базованої на цих ідеях революційної концепції боротьби; залучення до активної боротьби найширші маси і поширення наших ідей і концепцій на всі народи Центральної і Східної Європи. Але найголовніше – це освідомлення української людини в тому, що її потенція в біологічній, духовій і в політичній площинах є настільки великою, що може zorganizувати себе, близький до себе світ і завдати ворогові – большевицькій Москві, нищівний удар. Почуття віри в нашу Правду і в Силу, відчуття суті того, за що йде змаг, відвага, рішучість і послідовність у змаганнях – це те, чого потребуємо для перемоги над большевицькою Москвою.

Загальний план нашої визвольної боротьби зродився з ідеї визволення і з того, що накинув ворог своєю наступальною та оборонною дією. Наша боротьба з ворогом має два основних аспекти: ідейний і збройний. В ідейній площині ми займаємося національно-політичним вихованням народніх мас, вщеплюючи в їх почування і в думку ідеї українського націоналізму, видвиганням, розпрацьовуванням і поширенням того, що давало б нашому народові та оточуючому світові поняття про наше національне минуле, теперішнє і про стремління в майбутнє. Роблячи це, ми критикуємо, осуджуємо і відкидаємо все те, на чому є збудована ворожа ідеологія і політична система, і до чого вони змагаються. Тому кожний активний бійовик ОУН повинен найперше знати достаточну свою Правду і ворожу неправду, і як такий, приймати в міру можливостей найактивнішу участь в боротьбі на цьому відтинку. Цей відтинок охоплює цілість життя, починаючи від поняття індивідуальности, по через родину, громаду і спільноту, побут, культуру, економіку та кінчаючи на політиці й державному будівництві. Кожна з цих ділянок чи сфер – це поле дії і мислення активного націоналіста. Не мислення для себе, але для оточення, громади, народу, нації, світу.

Наша збройна боротьба має наступальний і оборонний характер. Ми обороняємося там, де ворог пролазить у наше нутро й загрожує акумуляції наших сил. Наступаємо всюди там, де ініціатива є по нашій спотегні. Наступ починається від найдрібніших пропагандивних чи бойових актів. Навіть боротьба з агентурою ворога – це не тільки оборона, але і наступ. Не усунувши агентури, не звільнивши людей від почуттів страху й непервности, не відрізавши себе від ворога під оглядом конспірації не можна думати про будь яку серйознішу справу офензивного характеру.

Найважливіше в тій матерії - це плекання духа офензивности. Інакше рух перетвориться лише в машину пропаганди й застигне в площині теорії, без можливостей і відчуттів відваги на удари збройні, які одинокі зможуть пірвати маси на барикади ворога.

Фронти Української Національно-Визвольної Революції знаходяться сьогодні не тільки на Україні, але в цілому світі, всюди, де живе українська людина і де діють клітини нашого руху. З цього погляду українська еміграція, так само як і край, стоять у першій лінії цих фронтів. Смерть Провідника Степана Бандери є найкращим і найболучішим доказом того, що ми живемо не в затишному запіллі, але на першій лінії фронтів нашої боротьби.

Наша боротьба /фізична/ з ворогом на закордонному відтинку є найперше боротьбою з його агентурою, яка змагає постійно до цього, щоб знетралізувати еміграцію в тій боротьбі, яку український нарід на Батьківщині веде з большевицькою Москвою. Ця агентура діє дуже широким фронтом і послуговується великими засобами та різними методами. Основне її вістря спрямоване проти ЗЧ ОУН, як чинника, що інспірує і організує на закордонному відтинку політичне життя і акції укр. еміграції проти Москви. З одної сторони, ведучи шаленну пропагандистську акцію проти ОУН, ворог фізично ліквідує провідників нашого руху, а з другої сторони, інфільтруючи політично несвідомі круги, старається вбити клина між ОУН і українським суспільством, користуючись для цього елементами групових культурних, політичних і релігійних зрізничувань.

Акції ворога на закордонному відтинку включають пропаганду, фізичний терор, обчорнювання, застрашування, використання аполітичної наївності і групової заскорузлості, одним словом - усе, що може допомогти йому в намаганнях дискредитації ОУН і у відстрашенні членів української спільноти від активної участі в акціях визвольного характеру.

В такій ситуації основна функція охорони української еміграції від затій ворога набирає дуже важливого значення. ОУН, маючи за собою багатолітній досвід з боротьби, сильну ідею, загартоване і вироблене членство, може з цим впоратися.

Найважливішим нашим завданням у роботі на цьому відтинку є постійне і систематичне освідомлювання громадськості про цілі ворога і практиковану ним методику. Це освідомлення повинно вироблятися в парі із скріплюванням нашого національного "я" та віри в перемогу. Ідейна твердість і політична свідомість - це найкраще заборолло перед затіями ворога й найсильніша зброя в наших руках у наступі на ворожі позиції.

Питання тієї боротьби з ворогом на закордонному відтинку - це не справа якоїсь одної референтури, але цілої сітки ОУН, всіх її членів, всього свідомого й патріотичного громадянства.

Сітка ОУН повинна завжди стреміти до здійснювання таких найголовніших завдань у своєму щоденному житті:

- до постійного інфільтрування української громадськості нашими революційно-визвольними ідеями боротьби;
- ступневого, здецидованого поширення нашої преси як одного з найбільш успішних засобів ідейного й політичного проникання в маси;
- стислого додержання гієрархічності в ініціюванні розвитку та росту організованого життя, маючи як першими на увазі питання організаційні, загально-національні, теренові, а відтак інші, побутові;
- вдержування і ступнева розбудова в змісті та в ширині всіх наших ділянок політичного, культурного, громадського й молодечого життя, видавничої діяльності й господарчої розбудови в перспективі майбутнього;
- широка, активна, політична дія на зовнішньому відтинку в кожній клітині нашого організованого життя;
- плекання дружности і товаришкості, дисциплінованості й почуттів відповідальности, довіря до провідів та респекту до їх заряджень.

Найважливіше - це плекання оптимізму, підприємчивости, активности, це вдержування на високому рівні нашої організаційної оперативности і дисциплінованости, це строге додержання основних засад нашого організаційного життя, власної гідности й можливостей на довіря та респект зі сторони ширших громадських, культурних і політичних кругів.

Не зважаючи на те, як багато може бути в нашій щоденній роботі спірних чи дискусійних проблем, як змученими фізично ми можемо бути, як розчарованими можемо бути з хвилимих невдач чи недостатків, на зовні маємо виступати як один моноліт, з'єднаний сильною ідеєю, спільною причасністю в змаганнях, спільним бажанням боротися за великі ідеали і спільною вірою в перемогу нашої національної Справи.

Ніяка матерія чи матеріальні здобутки не дадуть нам сили встоятися перед ворогом. Наші ряди мають бути зімкнені, наша дія, навіть у малих, на перший погляд, виявах, повинна впливати з великої ідеї, наша стійкість і віра в цю велику ідею мають впливати на оточення, а тоді буде вигляд на перемогу.

/З матеріалів відправи Провідників клітин і Референтів СБ, що відбулася в другій половині листопада, 1965./

-----:-----

НА ВНУТРІШНЬО-УКРАЇНСЬКОМУ ВІДТИНКУ

Коли говоримо про внутрішньо-український відтинок, то маємо постійно на думці політичні, громадські, релігійні й культурні відносини в нутрі української спільноти на еміграції, а не на властивих українських землях. На Україні стан залишається майже незмінним. Які небудь прояви легального організованого життя там не можуть виникнути в незалежній, українській формі, а всі існуючі там легальні організації чи інституції є творені для потреб комуністичної партії, а через те не можуть стати навіть слабкою відбиткою себевиразу українського народу. Всі легальні форми організованого життя на Україні є створені за плянами чи апробатом московського центру і через них той центр здійснює на нашій землі свою протиукраїнську політику. Спротив українського елементу й намагання протиставитися нівелюючим тенденціям центру не може бути кваліфікований як дія на внутрішньо-українському відтинку, але є окремим явищем, що його старається просліджувати й пізнавати нова ділянка політичних студій, яку називаємо "соп"стознавство".

Тільки та частина українського народу, яка знайшлася поза засягом московсько-большевицької влади і її терористичного апарату, може у вільному світі розвивати свої організовані форми згідно з власними бажаннями та за своїми спроможностями, а ідейні напрямки, які на цьому форумі проявляються, треба уважати витвором природних, не накинутих силою, процесів в нутрі української спільноти і являються в якісь мірі також відбиткою справжніх бажань українського народу на Батьківщині. Незалежна дія нашої еміграції має всеукраїнське значення і тому вона є в центрі уваги ОУН. З другого боку, Москва докладає всіх зусиль, щоб цей інструмент української незалежної дії знищити, бо він має великий вплив на формування думки та настроїв серед українців на Батьківщині.

Життя не стоїть на місці, а на внутрішньо-українському відтинку відбуваються щораз то нові події та процеси, якими ОУН повинна керувати, або бодай унапрямувати. Щоб члени ОУН могли діяти згідно з прийнятими настановами, вони повинні бути про все це поінформовані. Найбільш актуальними подіями на внутрішньо-українському відтинку під цю пору можна назвати наступні:

1/ "Контакти з Україною", а теж "орієнтація на реалітети", як про це загально відомо, поділили в минулому українську еміграцію на два табори і цей поділ існує ще сьогодні, хоча в останньому часі взаїмне поборювання на цьому тлі починає послаблюватися. На обмеження пристрастей вплинула, до деякої міри, сама большевицька пропаганда, звернена однаково проти противників і прихильників "контактів", виявивши, що навіть про якусь тактичну зміну настанови супроти української проблеми, так в нутрі московської імперії як і поза нею, не може бути мови. В такій атмосфері відбувся в місяці жовтні Восьмий Конгрес КУК-у в Канаді, який зайняв до цієї справи дещо інше становище від того, яке було опубліковане від рамені КУК-у тому кілька місяців до заду. Коли в минулому КУК виявився єдиною на еміграції центральною крайовою установою, яка виразно захвалювала контакти з висланниками з України, то на восьмому конгресі, хоча не засуджено попереднього становища, то винесені постанови можна розуміти так, що "контакти" з московськими висланниками

не є в українському інтересі. Очевидно, на таку настанову КУК мусіла вплинути теж акція націоналістичної ЛВУ, якої позиція була дуже важка, бо на терені Канади вона майже єдина виступила гостро проти "контактів" і через те знайшлася під обстрілом більшості українських організацій Канади, які первісно становили КУК-у визнавали правильним.

Афера з "контактами" далеко ще не закінчена. Коли зараз вона й стратила на гостроті, то сталося це радше тому, що московська агентура, захоплена успіхом, старається сама пробувати здобувати впливи серед еміграції без покищо небажаних для неї посередників з поміж тих середовищ, які їй накидуються. Однак ця афера виявила, що на еміграції існують вже чинники, які при зручній московській тактиці, на українських землях і закордоном, а для того потрібно менше, як те, чим в часи НЕП-у була "українізація", готові піти на визнання існуючого стану на Україні та замінити боротьбу за українську державність заходами про поліпшення московського народобивчого режиму. Навіть у несприятливих для цього обставинах їх притягає візія комуністичної Югославії, на взір якої вони були б раді бачити майбутню Україну.

Це явище загрозливе й націоналісти мусять якнайгостріше протиставитися подібним тенденціям.

2/ Світовий Конгрес Українців при відомій поставі КУК-у до "контактів" на деякий час був стратив на актуальності. Інші крайові організації не були б схильні брати участь в конгресі /а КУК був одним з його ініціаторів/, який не поставив би ясно справи колоніального положення України та не заманіфестував би волелюбних змагань українського народу. Ситуація змінилася після останнього конгресу КУК-у, який відсепарувався від пануючих в світі коекзистенціальних тенденцій та ствердив налягання Москви поборювати український самостійницький рух в Україні й закордоном також засобами т. зв. "культобміну" /цитата за "Гомоном України", Торонто/. Таке становище облекшує КУК-ови робити разом з УКК в США дальші заходи для скликання СКВУ, який заплановано на осінь 1966 або на весну 1967 року. Формально, СКВУ ініціює та скликає ПАУК, який фактично творять УККА та КУК. При ПУК створено Підготовчий Комітет для скликання СКВУ, який покликав дві комісії - програмову /США/ та Організаційну /Канада/, які виготовляють правильник майбутнього конгресу та узгоджують принципи його скликання з іншими громадськими та політичними організаціями. При тому ще дальше існують розходження щодо цілей скликання СКВУ. Здається, не має одної організації, яка б висловилася проти скликання Світового Конгресу Вільних Українців. Однак, коли одні за-являються за цим, щоб цей конгрес став одноразовою маніфестацією змагань українського народу, засуджуючи народобивчу політику Москви на Україні, то інші бажають, щоб цей конгрес став найвищим органом для всього українського /політичного, громадського, культурного/ життя, а зібраний на ньому постійний секретаріат виконував би роль керівного чинника. Зокрема група ПУН-у на своєму шостому зборі, що відбувся при кінці жовтня, винесла рішення, що йдуть в цьому напрямі.

Як відомо, ОУН теж заявила за скликанням СКВУ, але є проти того, щоб на ньому вибирати це один український уряд на еміграції. СКВУ повинен стати маніфестацією всіх українців у світі, винести відповідні, всіх українців зобов'язуючі постанови, і на тому його роль мала б закінчитися. В крайньому випадку може бути покликаний діловий секретаріат який подбав би, щоб полагодити формальности, пов'язані із закінченням конгресу. Це є справа, яка вимагає узгодження ще перед остаточним визначенням речинця конгресу.

3/ УНРада входить в період дальшого послаблення. Після смерті д-ра С. Витвицького, який був президентом УНРади, виконуючим обов'язки президента став М. Лівіцький, за яким, можна сподіватися, цей пост залишиться, хоча його здоров'я теж слабе. По смерті І. Багряного активність УРДП, а також її питома вага в УНРаді, зменшили. Соціалістичні фракції, як і в минулому, не мають більшого значення в українському суспільстві, а тому ПУН виростає на найповажнішого партнера об'єднаних в УНРаді дрібних груп та партій.

В кінці жовтня група ПУН-у відбула свій великий збір, скликаний для вибору нового голови ПУН-у, і яким стан виконуючий обов'язки голови до цього часу ред. О. Штуль-Жданович. Ситуація, яка останніми часами ви-творилася в нутрі цього угруповання, для такого вибору голови була най-більш зручною. Серед страйностей від "прогресизму" до націоналізму його

нерішеність була найкращою кваліфікацією для сполучування протилежностей. Цей збір перевів певні устроєві зміни в напрямі до демократизації, усуваючи зовсім термін "вождь", а в постановах, що відносяться до оцінки міжнародного положення та України, слідна тенденція наближення до "реалітетів". Завданням цього збору було вирішити практичні справи /вибір голови ПУН-у та інше/, а через те уникнено до певної міри суттєвіших конфліктів на тлі ідеологічних розбіжностей. Узгодження в декотрих питаннях практичної політики /коекзистенція, контакти/, досягнуто, як виходить з постанов, в досить грубими нитками зішитий компроміс. Зареєстрований цим збором стан в ПУН-і треба уважати за переходовий до дальших змін у напрямі на ліво, що позначилося вже на цьому зборі офіційно легалізацією потреби "контактів".

4/ Другий Ватиканський Собор Католицької Церкви якраз закінчив свої наради. Його рішення, зокрема в намаганні до об'єднання християнських церков, мають велике значення і не можуть залишитися без позитивних наслідків теж для нашої спільноти. Тепер треба очікувати на більше зрозуміння української католицької церкви до української православної церкви, що в наслідках може допровадити до зменшення релігійних конфліктів в нашому суспільстві на цьому тлі.

Другою важливою для українців справою, що вийшла в зв'язку з собором, стало іменування кардинала Сліпого Верховним Архієпископом Укр. Кат. Церкви, що є різнозначне із приділенням тій церкві таких прав, які мають східні патріархи, тобто визнання за Укр. Кат. Церквою адміністративної окремішності і самоуправи. Ці перші досягнення, які мали б завершитися створенням Українського Католицького Патріархату, ще не сповнили пов'язуваних з цим надій через неоднозгідність самого таки українського католицького єпископату. Ця неоднозгідність відбилася і довго також на ширині компетенцій створеного під час конгресу Верховного Архієпископства, під безпосередню юрисдикцію якого увійшла тільки знищена в Україні московю католицька церква та деякі монаші чини, а залежність єпископів поза Україною стала радше формально-теоретичною, без більшого практичного значення. Чи в такій ситуації дальші заходи про створення Українського Католицького Патріархату дадуть якісь наслідки, покаже майбутнє. Важко, або, навіть, неможливо буде це досягнути без однодушної постави всього українського єпископату.

Нині католицька церква вступила на шлях демократизації і найвищі римські чинники не видадуть такого рішення, яке йшло б в розріз із бажаннями, хай би і частини, заінтересованих єпископів. Тим більше, коли створення Укр. Кат. Патріархату могло б насторожити Москву, замирення з якою стало бажанням більшості учасників Собору. Наскільки сильні були ці тенденції вказує факт, що Собор відкинув більшістю голосів пропозицію засудити комунізм, як найбільше зло нинішнього часу, до того цього комунізму, який нищить християнство, а зокрема католицизм на просторах одної третини світу.

Такі тенденції в церкві можна уважати за дуже невідраді, хоча треба зазначити, що велике число учасників собору /около 500 єпископів/ заступали іншу думку.

Західня ліберальна і коекзистенціонально наставлена преса очікувала з деяким острахом на рішення Ватиканського Собору в справах комунізму і нищення Москвою християнських церков. Але ці побоювання виявилися даремними, що з виразним задоволенням ця преса підкреслила.

Це лише ті найважливіші питання та проблеми, які турбують сьогодні кожного українського патріота на чужині, і які приковують увагу Проводу нашої Організації.

В усіх справах, які охоплено цим матеріалом, і в інших, подібних, але не охоплених з причин браку місця, ми виступаємо з рації потреб визвольної боротьби, орієнтуючись на ідею повної самостійності України. Наша лінія мусить бути ясною, наша політична концепція здійснювана.

-----:-----

"Наша перемога - це перемога нашої ідеї, повне її здійснення...
Наш обов'язок - зробити самим найбільше, скільки стане наших сил.."

С. Бандера, "Слово до Укр. Нац."

-----:-----

ГАРМОНІЙНІСТЬ ДВОХ ПРОЦЕСІВ

"Визвольні Змагання і правильний розвиток українського політичного життя вимагають такого укладу, щоб гармонійно проходили два процеси: перший процес кристалізації та перемоги найздоровішої національної ідеї, найправильнішої визвольно-політичної концепції, домінації їх у цілому політичному житті й ривалізації в одностайній самостійницькій діяльності й боротьбі. А другий, паралельний процес - це зростання і з'єднання сил, таке їх внутрішнє взаємовідношення, яке не допускає до самовищування і взаємного паралізування, а збуджує, підносить потенцію всієї жертвенності у визвольницькій праці. Таке гармонійне узгодження цих двох процесів реалізується інтенсифікацією власної діяльності, всестороннім скріпленням нашого руху, через співдію з іншими середовищами в самостійницькій дії, через проймання і узагальнювання нашими ідеями цілості. Це і є наша концепція внутрішньої політики. А в основі всього стоїть спрямування всіх сил, всієї уваги й енергії до боротьби, за кордоном - до закордонної самостійницької акції".

"Нашим природним середовищем стало вже змагання, змістом нашого життя - боротьба. Для нас політична діяльність, праця завжди була боротьбою, не тільки змістом, але й формою її завжди були такі. Ми стояли постійно на фронті, чолом проти ворога. Всі інші справи, зокрема внутрішньої політики, в нас завжди були трактовані і розв'язувані у світлі боротьби з ворогом. Хто боровся проти нього, той наш друг-брат, хто ставав на його сторону - того не було по цьому боці фронту. Так воно є і тепер на Рідних Землях, де наші друзі, основна частина ОУН і УПА, продовжують боротьбу, ще тяжчу і ще важливішу".

С. Бандера, "Слово До Українських Націоналістів-Револьюціонерів...", стт.66,68.

ЗАСАДИ УКРАЇНСЬКОЇ ЗАКОРДОННОЇ ПОЛІТИКИ

/Продовження з попереднього числа/

Окремі країни вільного світу й українська справа:

А/ Якщо усунування і відклик до власних сил Франції, доцінювання національної ідеї, змаг за незалежнення вільної частини Європи з однією часним пробудженням її динамічної сили йтиме по лінії ініціювання і підтримки визволення і розвалу імперії, а не буде міжконтинентальним Рапаллом, виповнить історично корисну роль у світовій протиросійській боротьбі.

Б/ Французько-німецький союз, якщо його тривалість збереже Німеччина і не нехтуватиме національно-революційних потенцій України й інших уявлених в СРСР націй, може довести до засадничих змін у французькій закордонній політиці в напрямі сприяння концепції розвалу імперії.

В/ Покраєні країни типу Німеччини, Кореї, В'єтнаму, Китаю, на прикладі яких відбивається та ж концепція двоподілу світу, - як країни з природи ревізіоністичні, не зважаючи на їх відносно багатогранну залежність від великодержав, творять корисний об'єктивно фермент, який протидіє політиці т. зв. мирної коєкзистенції і протиставиться утвердженню статус кво, хоча - зокрема у випадку Німеччини - лише в регіональних розмірах.

Г/ Відсутність зрозуміння тієї правди певними німецькими урядовими й опозиційними чинниками, які уявляють можливість об'єднання Німеччини у свободі без загального визволення уявлених в російській імперії націй, є доказом короткозорості політичного думання, типічного для німецької політичної еліти різних часів і незрозуміння світобурних історичних процесів нашої епохи, а теж є відбитком настанови сучасного уряду США, який не прагне до визволення не лише уявлених в СРСР націй, а навіть до об'єднання Німеччини, а заступає зберігання статус кво. Німецька політика не є суверенною, а є функцією політики США в зовнішньому відношенні.

Через вхід Великої Британії до Спільного Європейського Ринку після

битися її економічна і торговельна взаємозалежність від російської колоніальної імперії, скріпиться національна засада Європи, будуть розрушені світово-посередницькі намагання Лондону між Вашингтоном і Москвою - зросте питома вага вільної частини Європи також через внеможливлення негативної конкуренції між двома західно-європейськими економічними блоками, а водночас в силу залежності від інших партнерів будуть мусяти бути ревізовані неутралістичні тенденції англійської закордонної політики.

Протирічності американської закордонної політики:

а/ У двоєдушній американській закордонній політиці, політиці укривих проросійських сил, які дивляться сучасним урядом США, яка, враховуючи лише фактори матеріальної сили, приймає нараз як факт поділ світу, а на майбутнє сприяє тенденціям встановлення світового уряду, заперечуючи динамічну силу визвольного націоналізму, - і політики нації, яка через Конгрес США, з причини різноетнічності складу американської нації, спирається на моральні засади, які не дозволяли більше десятиліття визнати СРСР, а тепер червоний Китай, заявляється за ідею розвалу російської імперії на національні держави і за підтримку національно-визвольної боротьби, - на шкоду Америці, вільного світу й поневолених націй ексекютивна влада США веде протилежну до законом оформленої директиви законодавчого органу практичну політику на відтинку поневолених Москвою націй.

б/ Ця політика, продовжування за поміччю т. зв. приватних інституцій типу АКВ, радіостанції "Свобода", "Інституту Сов"єтознавства в Мінхені, а теж в офіційному "Голосі Америки" не трактує українського намісника й інших поневолених народів як контрагента, не бореться навіть комунізму в принципі, а достосовується до кожного стану російськ-американських коекзистенціальних взаємин, чим себе повністю знецінює, бо актуалізація проблеми визволення поневолених народів не може бути предметом торгу ані тактичної загрози.

в/ Ради т. зв. спільного фронту проти комунізму, тиранії одної форми, щоб її заступити другою, ідея суверенної української держави не може бути підмінена ніякою намісткою федерації, унії чи об'єднаних штатів східної Європи, плебісциту чи непередрішенства, бо неіснує для української нації - поза ідеєю Бога - ніякої вищої ідеї за незалежну державність.

г/ Підтримка націонал-комунізму, як варіанту російського комунізму /тітоїзм-гомулковізм/, є послабленням національно-революційних прозахідних сил, а в світовому розумінні під покришкою т. зв. позитивно-активного неутралізму скріпленням російських позицій. Спроба відлякування країн від Росії, не через дію національно-революційних сил, але через підтримку націонал-комуністичних режимів є ілюзією, бо спроти супроти Росії октройованих нею режимів знаходить свої межі там, де їм необхідною підтримка російської сили проти власного народу і за зростання шанси перемоги Заходу над Росією, якої силою вони держаться. Економічна підтримка їх не є допомогою для народів, але посередньо для Росії. Не подібні, проросійські, але протилежні по суті і формі ідеї і сили забезпечуть перемогу.

Нововизволені країни і Україна:

а/ Перебудова колоніального порядку по цей бік залізної заслони на здебільша національно-державній засаді зі зникненням імперій як проміжний чинник в ідейно-моральному сенсі в російську колоніальну імперію затіснює антиколоніальний вузол навколо неї.

Наше моральне сприяння перетворюється в політичне за умов переходу визволених колоніальних чи незалежних народів у виразний політичний проросійський фронт. Неутралізм, а тим більше т. зв. позитивний неутралізм є скріпленням російської сили в світовому розмірі, а тим чином закріпленням укріплення України.

Економічна підтримка розвитком країнам мусять бути узалежнена від їх протиросійської орієнтації і соціального реформаторства в середині країни, що лежить у їх власному інтересі, щоб не стати предметом обману Москви чи Пекіну, які приготівляються обняти спадщину західних імперій. Економічна підтримка без передумов сприяє внутрішньому розкладові, послаблює національні протиросійські елементи, внеможлиблюючи зміну політики і керівної групи країни суверенним рішенням здоро-

вих національних сил.

б/ Сприяння Москвою і Пекіном повстанню нових з тоталітарним націонал-соціалістичним режимом насильних різнонаціональних конструкцій /Об'єднана Арабська Республіка, Індонезія та інші/ має, між іншим, метою здобувати собі прихильників для приховування колоніального характеру многонаціональних великодержав.

/закінчення буде/

НАЙНОВІШІ ВІСТКИ З УКРАЇНИ

В часі приготування до друку цього числа "Бюлетеня", західня, а в тому числі й декотра поважна британська преса надрукували ширші звідомлення про нову хвилю нападу Москви на український націоналізм. Манчестерський "Гардіян" пише про цю справу так:

"Відродження націоналістичних почуттів в західній Україні, а зокрема в околицях Львова, створє проблеми для місцевих офіціалів комуністичної партії. Стаття В. Маланчука, секретаря львівсько обкому комуністичної партії, каже, що декотрі місцеві чиновники знаходяться під впливом "буржуазного націоналізму, що являється політичною та ідеологічною зброєю міжнародньої реакції". Львів, що являється найбільшим містом західнь України, є політичним та економічним центром тої частини землі. "Правда" каже, що декотрі ґуноціонери у Львові практикували дискримінацію проти неукраїнців і затрудиювали лише українців. Українську мову перенаголошувано, а вагу певних місцевих письменників перебільшувалося. Місцева організація письменників і щонайменше один літературний журнал поповнили серйозні ідеологічні помилки. Після останньої війни партизани продовжували боротьбу проти росіян в цих місцевостях на протязі багатьох років. Стаття Маланчука не згадує нічим про дальше натраплявання на активний націоналістичний спротив, хоча доходили до нас непотверджені звідомлення про випадки в Україні цими часами".

Стільки написав "Гардіян", покликуючись на звідомлення двох агенцій - "Брітіш Асошіейтед Прес" і "Ройтера".

Ми читали також статтю Маланчука в московській "Правді", яку надруковано на першій сторінці. Вона починається загальним перечислюванням позицій московського комунізму в площині міжнародньої співпраці між республіками московської імперії, видвигає економічне значення Львівської області, а відтак картає українців за те, що вони ставлять спротив московським заїдам, які масово пропихаються в українські міста, і не хочуть позинуватися московській русифікаційній політиці. Він накидається також на українських націоналістів заксрдомом, а відпорність українців Львова /це він тенденційно обмежує лише до одної області/ пов'язує з відродженням ідей 1918 років.

Поява тієї статті в московській "Правді", яка є органом ЦК КПСС, вказує дуже виразно, що спротив українських самостійницьких сил на Україні постійно зростає, прибирає на розмірах та силі, і змушує комуністичну партію виступати публічно, наражуючись на всі неприємності з розголосу тої справи на Україні, в інших республіках і в Західньому Світі.

Дуже цікавою і важливою є замітка "Гардіяну" про те, що в останніх часах на Захід приходили непотверджені вістки про активний спротив на Україні. Таких вісток мусіло бути багато, і то правдомовних, бо в іншому разі ця назагал скептична преса Заходу була б про це не згадувала.

Маємо переконання, що наша преса на чужині поставиться з належним підходом до малороса Маланчука, який обріс вже настільки московським імперським салом, що стає в обороні непрошених заїдів, нехтуючи навіть найбільш елементарними правами та першєнством того народу, до якого належить українська земля. Видно, що московські заїди перебувають на Україну не з потреби підкріпити її робочий потенціал, але щоб витиснути українців, обмосковити фізично Україну, і краще над нею панувати. Постави українців до такого елемєнту й такої політики зовсім правильна.

КНИЖКА ПРО ВБИВСТВО СТЕПАНА БАНДЕРИ

Від болючого 15-го жовтня 1959 року проминуло відносно багато часу. В пам'яті багатьох вже затерлися відгуки цього болю, з яким то співвідноситься першу вістку про смерть Провідника ОУН. Багато з поміж нас забули також зміст перших статей, листовні вислови співчуття, нагробні й академічні промови. Для декотрих, - їх небагато, але такі існують, - смерть Провідника Степана Бандери залишилася ще до сьогодні нерозгаданою містерією. Думаємо, що тепер, коли появилася груба книга під назвою "Московські вбивці Бандери перед судом" всілякі сумніви зможуть не тільки вияснитися і закріпитися в пам'яті, але й зглибитися, унаочнюючись в тому, що Україна має дійсно до діла з ворогом, який не зупиниться перед ніким злочином, щоб тільки Україну задержати при собі.

Ця книжка - це збірка вже почасті друкованих, а у великій мірі ще нігде не друкованих на українській мові матеріалів, що з'ясовують нам постать Провідника, його життєвий шлях, повний загроз, небезпек і великих трудів, боротьбу ОУН, пляни й заходи ворога проти Степана Бандери, підготовку вбивства, само вбивство, втечу вбивника з місця морду, його поворот на Захід, зізнання, судову розправу й засуд, реакцію українського суспільства і світової opinio.

Ця збірка матеріалів - це не лише закріплення в нашій пам'яті тієї болючої трагедії. Це рівночасно й причинки до історії ОУН. Це матеріал для студій в кількох інших напрямках, а зокрема в тому напрямі, щоб зглибити для нашої історії трагізм постаті вбивника Сташинського. З крові нашої нації вийшло на світ уже багато Сташинських, оцих бездушних автоматів у руках окупантів, що "прозрівають" лише тоді, коли ця петля, яка дусить нарід уже століття, зашморгується також і на їх гнучкій шії.

Ці Сташинські - це не лише вбивники Коновальця і Бандери. До тої породи людей належать всі ті, що заради московської ідеї комунізму, заради особистих чи "класових" інтересів вбивали своїх матерей, сестер і братів, або котрі сьогодні, після вже остаточного виявлення злочинної політики Москви на Україні, ще далі держаться цього молоха, ще далі липнуть до його брудної шкіри, ще далі свою особисту долю і долю свого народу чи своєї, вживаючи комуністичної термінології, "кляси" в'яжуть з цим молохом. А такої студії дуже потрібно!

Як відомо з оголошень в "Шляху Перемоги" і у "Визвольному Шляху" ця книга продається в ціні за 4-ри фунти. Члени і симпатки ОУН, замовляючи цю книгу для себе організаційним шляхом, одержать її в ціні за 3-ри фунти. Провідники клітин і Фінансово-Господарчі Референти є зобов'язані збирати замовлення та в плати й надсилати це впрям до УРС в Лондоні, або організаційним шляхом до канцелярії ТП.

Обов'язком кожного члена і симпатика є цю книгу набути, читати і вчитуватися в її зміст, щоб пізнати себе, свою ОУН, її Провідника Степана Бандеру, його життєвий шлях, а рівночасно пізнавати ворога - большевицьку Москву, її пляни й методи в боротьбі з ОУН. При цьому варто застановлятися над докрай трагічною постаттю вбивника Сташинського, бо чим менше буде в нас таких людей, тим скорішою стане перемога й здобуття УССД.

Проводи клітин повинні поробити заходи, щоб ця книга знайшлася на полицях українських громадських бібліотек і в бібліотеках цих британських наукових заведень, які займаються питаннями східної Європи. Наші, українські бібліотеки, повинні вможливити доступ до тієї книги для старшої молоді.

Не забуваймо про загал української суспільності, поширیم цю книгу між ними, а зокрема, донесім її в усі ці місця, де ще сьогодні панують сумніви та снуються припущення.

Видавцем тієї книги є наше організаційне видавництво в Мюнхені. Головним редактором її став ред. Данило Чайковський. В приготуванні матеріалів брали участь провідні члени ОУН. Провідники клітин повинні нав'язуватися до тої справи в своїх звітах з діяльності. Цю справу треба реалізувати вже тепер, не відкладаючи її.

ПЛЕКАННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ СОЛІДАРНОСТІ

Термін "національна солідарність" виступає в нашій публіцистиці дуже часто. Натрапляємо на нього і в матеріалах на ідеологічні, програмово-політичні і виховні теми. Цей термін вживається частіше у виступах на зборах, вічах, академіях, відправах і сходинах. Цим терміном висловлюється потреба такої взаємоспівдії різних по формі але однозгідних змістом елементів, яка гарантувала б Організації можливості безперервного здійснення завдань.

Сила нашої Організації виражається насамперед величиною і актуальністю цих ідей, задля яких вона постала. Ця сила виражається відтак в жертвності і в дисциплінованості членства ОУН, яке діє по лінії завдань ОУН під керівництвом свого проволу.

Національна солідарність з'являється у нашому, українському, суспільстві тоді, коли більшість його членів, розуміючи свої обов'язки і доцінюючи їх, віддають для спільної Справи потрібну частину своїх духових, моральних і матеріальних засобів.

Ця солідарність досягається в наслідок відповідної дії певної групи людей або Організації, які зміряють в тому напрямі, щоб певні зусилля більшості членів спільноти підпорядковувати добровільно національному інтересі.

Боротьба ОУН за УССД включає в свою програму організування і плекання в народі почуттів тієї солідарності. Робота на цьому відтинку повинна започатковуватися і вестися від найменших розміром клітин, щоб відтак це зіллялося у велику хвилю загальної свідомості, дисциплінованості й активності, спертих на готовості до жертви людей.

Найменшими виявами тої солідарності є ця моральна й кожна інша підтримка, яку член ОУН уділяє другому членові в часі сповнювання завдань. Так це розвивається ступеневі в гору, охоплюючи все більшу кількість людей і справ, поширюється на культурний і громадський сектори і на відтинки родинного чи товариського життя. Головними підвалинами тієї солідарності є ідейність, дружність, довіра і респект, відчуття гієрархічності в організованому житті і бажання здобувати світ та формувати в ньому своє життя спільними зусиллями.

Іван Франко висловився про це так: "Пам'ятай, що на тобі стан стоїть і що за долю мільйонів мусиш дати ти відповідь". Бо, власне, сильне відчуття членом нації співвідповідальності за її долю є тим інструментом який веде до національної солідарності.

Пишучи цю коротку статтю, ми не маємо на меті займатися тою солідарністю в широкому значенні, хоча в такому зміслі започаткували статтю. Перед нами стоїть завдання вужче, яке впливає з укладу нашого організованого життя в цій країні.

Коли в другій половині п'ятдесятих років на терен Британії почали напливати українські біженці, а з ними й перші члени та симпатичні ОУН, то на місці вони зачинили організоване життя від найдрібніших початків. Сьогодні за нами великі здобутки морального й матеріального характеру як на організаційному так і на культурно-громадському відтинку. Своєю ідейністю і солідарністю ми здивовували як господарів так і інших чужинців. Наша сітка ОУН і її членство відіграли в цьому дуже важливу роль, ставши від початку хребтом і двигуном тої солідарності в усіх її виявах.

Сьогодні, збудувавши певну базу, ми сміливо дивимося в майбутнє, видвигаючи на порядок дня завдання, що зможуть забезпечити молодій генерації, що вже входить у наше організоване життя, кращі умовини для організованого життя, від цих, які були в нас на початку. Певна частина тої підприємливості іде по лінії розбудови господарчого відтинка, як бази для політичної дії.

Основи під розбудову тої бази покладено давніше. Наші доцьогочасні успіхи придбали найкращі засоби для перспективної дії в майбутнє. Праця на цьому відтинку важка. В системі нашої господарчої діяльності є підприємства, що вже закріпилися, є такі, що перебувають у стадії кристалізації, і є теж такі, що ставлять початкові кроки. Закріплені підприємства розвиваються далі нормально. Ті, що кристалізуються, в своїх річних зіставленнях зисками чергуються із стратами, але ступеневі здобувають ґрунт. Новозасновані вимагають ще великих зусиль.

Ця широка і важка робота ведеться при допомозі неширокого круга нашого провідного активу, одиницями, що відчувать потреби недалекого майбутнього, правильно оцінюють наші даліші спроможності й вимоги боротьби, і стараються використувати пригожу ситуацію, якої через декілька років не буде. Головною пружиною в тій розбудові є капітал. Не капітал, здобутий збірками, але капітал, скерований в це діло з тих заощаджень приватного чи громадського характеру, які зроблено до сьогодні. Цей капітал можна впровадити в систему нашої господарчої розбудови шляхом викуплення уділів та співвласництва у підприємствах, або шляхом опроцентованих позичок. На одно і друге є можливості, на одно і друге існує велика потреба.

Наші доцьогочасні заходи давали, назагал, гарні успіхи, одначе не зовсім задовільні чи співмірні до потреб часу. Зокрема на протязі минулого року завважено деякий спад заінтересованости передусім наших членів до тієї справи.

В декотрих місцях вичувається, що люди "бояться ризику", що "немає відповідної гарантії", що "невистарчальні інформації". Але де існують стовідсоткові гарантії, де немає ризику, хто дає повні інформації? Ризико існує всюди. Ми думаємо, що найкращою гарантією і найкращою заохотою до нашої господарчої розбудови та співучасництва у ній є тих кількадесят тисяч фунтів, що їх наші члени і свідоміші в цих питаннях українці вклали до сьогодні в цю справу. Це, очевидно, річ морального характеру. В кожному ділі існує ризико – це абсолютна правда. Питання є лише таке, яким великим це ризико є. Є голоси, що загальну величину ризику зменшує реклямований закладовий чи резервовий капітал, забуваючи, очевидно, що одним найсильнішим чинником для обмеження величини ризику є характер та відданість людей, які організують і проводять такі справи. Під цим оглядом наша позиція сильна. Треба лише цю позицію поширювати і ще більше скріплювати.

Під цю пору наше організоване життя стоїть на переломі під багатьма аспектами. На переломовому маргінесі стоїть воно й під аспектом господарчої розбудови. Майбутнє залежатиме від нашого зрозуміння до цих справ, від нашої активної постави, від наших плянів та конкретної роботи, від нашого довіря та здисциплінованости, або – від сили нашої солідарности. Залізо треба кувати, заки воно гаряче!

Подруги і друзі, а зокрема ті, що займають провідні становища, повинні здійснювати наші заарядження і заклики, бо це діло нас усіх. Ініціатива є виявлена, напрямок вказаний, основи підбудовані. Завешення є узалежене від вкладу праці і довіря кожного зокрема.

-----:-----

Порядком інформації і заклику подаємо, що цими днями УВС пустила в продаж книжечку С. Мечника – "Нескорені", яку повинен набути кожний член, юнак і юнак, і кожний свідомий українець.

Ця книжечка є присвячена підпільній боротьбі ОУН проти гітлерівців і московсько-большевицьких наїзників. Автор книжки – наш провідний член і активний бойовик ОУН ще з польських часів на ЗУЗ.

В книжечці є багато дуже цікавих матеріалів та епізодів біографічного, історичного і виховного характеру. Вартісними належної уваги з нашої сторони є ці матеріали, що відносяться до Климова-Легенди, Крайового Провідника ОУН з перших років большевицької, а згодом і німенької окупації. Про нього знаємо дуже мало. Під час тортур на допитах він заявив німецьким гестапівцям: "Називаюся Климов-Легенда й більше вам нічого не скажу". З цими словами він згинув у важких муках гітлерівських катів.

Такі то були ті люди, які будували ОУН і створили її славу історію. На їх патріотизмі, вчинках і революційній вправности та бойовій завзятості повинні виростати наслідники, що окроплений їх кров'ю та ославлений їх чинами прапор ОУН стояв високо перед нашим поколінням і молоддю в теперішній період боротьби, і дійшов таким до золотоговерхого Києва, столиці України!

-----:-----
-----0-----